

Kouzlo magie 1

Tajemství labyrintu

Regina

V Praze bylo neobyčejně zasmušile. Vál studený vítr a nebe bylo temné, po dešti nebyly ovšem ani památky. Děti se vracely ze školy domů otrávené. Nejenom z toho počasí (i když to jim na náladě nikterak nepřidalo), ale zejména kvůli škole, protože právě dnes byl první školní den. A tak až na malé výjimky dětí, které školu přímo milovaly, vracely se ostatní děti, stejně tak jako Regina, domů se sklopenými hlavami a s jedinou otázkou na mysli. A to kdy budou další prázdniny. Ale na rozdíl od těchto dětí nebyla malá, sotva devítiletá Regina, obklopena spousty kamarádů. Šla sama. Její temné vlasy jí padaly do čela, přesto byla ale neobyčejně hezká. Na štíhlé postavě jí visely o několik čísel větší laclové kalhoty, na nohou měla kecky a ve tváři odvalu a odhodlání, za nimiž se ale skrývala neobyčejná bolest a strach. Ovšem nikdy to na sobě nenechávala znát. Courala se daleko za skupinkami všech ostatních dětí a doufala, že bude moci alespoň v klidu dojít do svého- jak říkávala- přechodného bydliště, které jí nikdy ani zdaleka nenahradilo domov, ve kterém doufala, že jednou bude šťastně žít.

„Hej, ty tam!“ Ozvalo se náhle za Reginou a dívka okamžitě věděla, že její přání se nesplnilo. Viděla partičku asi patnáctiletých kluků, jak se k ní rychle blíží. „Není to náhodou ta malá od Fričových??“ zeptal se jeden a posměšně se na Reginu usmál.

„Jo myslíš od těch, co bydlí v tej barabizně a neplatí svý dluhy??“ odpověděl mu na to druhý.

„Jo přesně“. Regina se rychle otočila zpět a přidala do kroku. Kluci ji však stále pronásledovali.

„Hele ty špindíro, otoč se a braň se ne??“ vykřikoval na dívku jeden z chlapců. Ona však stále přidávala na kroku a snažila se jejich narážky ignorovat. Srdce jí rychle bušilo.

„Vyřid' svému náhradnímu fotroj, že to auto, co nám spravoval, nejede! Jestli to neopraví, chceme vrátit prachy, slyšíš?!“

„Jo náhradnímu, to sedí“...

Regina již byla přímo zoufalá. Věděla, že se klukům neubrání, ale odmítala roli ustrašené holčičky, jak jí mnozí říkali. Byla teď na kraji parku, ale kluci byli blíž a blíž. Rychle proto vběhla na silnici a hbitě proběhla mezi několika auty. Ty začaly hlasitě troubit a řidiči na dívku pokřikovat. Bylo jí to ovšem jedno. Hlasy chlapců zanikly za rozzvučenými klaksony aut, a i když zaslechla ještě několik narážek a pár sprostých slov, věděla, že se jí tentokrát podařilo uniknout. Přesto jí ale bylo jasné, že to nebylo naposledy a brzy se to bude opakovat. A měla pravdu.

Další den nebyl o nic lepší než ten minulý. Nebe se stále netvářilo příliš přívětivě a na silnicích přes noc přibylo pár kalužin. Regina vyhlížela nervózně z okna svého pokoje a neustále se snažila oddálit dobu, kdy musela jít do školy. „No tak Regino pohni si, ať nepřijdeš pozdě!“ Ozval se ze zdola ženský hlas. Regina ještě několik okamžiků koukala ven, ale nakonec neochotně uposlechla a sešla do spodního patra. Po nepříliš vydatné snídani se vydala konečně do školy. Když za sebou zavírala domovní dveře, všimla si sousedky, paní Dvorské, jak na ni kouká z okna. Byla to velice stará žena s laskavým výrazem ve tváři. Ani k ní se okolí nechovalo příliš vstřícně a kolovaly o ní různé pověry. Regina však měla silný pocit, že je to dobrá žena, nikdy ovšem nenašla odvalu se s ní dát do řeči. Odvrátila hlavu od okna, ale když se o kus dál opět ohlédla, viděla v něm ženu stále stát. Ta si položila ruku na

srdce a usmála se, Regina jí úsměv opětovala a mávla jí na pozdrav. Říkala si, že po škole by za ní mohla zajít a popovídat si sní. Tušila, že to, co se o ní říká, mohou být jen pouhé pomluvy. Neměla sice nikdy odvalu se bavit s ženou, o které všichni tvrdí, že je blázen, ale nevěřila věcem, co se o ní povídalo, protože věděla, že to nejspíš říkají ti samí lidé, kteří pomlouvají i ji. Nikdy takové lidi nechápala- lidi, co někoho neznají a soudí jej a teď jí došlo, že tu ženu celých několik let, co tu bydlí, také soudila a že by to měla brzy napravit.

Druhý den školy se pro Reginu táhl jako nikdy. Byl to velice nudný den. Dnes se ještě neučili a tak místo toho, aby poslouchala dialog učitelky na téma rozvrh a hodiny, přemýšlela, kde by asi mohla být, kdyby tu nemusela sedět. Vždy, když se bála jít ze školy, den utekl jako nic, ale teď se těšila na to, až se vydá za svojí sousedkou a promluví si s ní. A tak se hodiny, ačkoli jich měli dnes jen několik málo, nepochopitelně ploužily. Měla pocit, že jí stará žena bude rozumět a ona bude mít tak konečně někoho, s kým si o tom všem bude moci promluvit.

Když poslední hodinu zazvonilo, vyletěla Regina rychle ze třídy. Rozhodla se vynechat oběd a zároveň doufala, že si tak ušetří potyčku s kluky z předchozího dne. Opak byl ale pravdou. Jakmile opustila pozemky školy, znovu zaslechla známé hlasy, jak na ni posměšně pokřikují.

„Dejte mi pokoj! Myslíte si, jak jste dobrý, když máte odvalu pustit se do malý holky? Je to ubohý!“ Osočila se na ně a na rozdíl od včerejška se odmítla dát na útěk. Udělala pouze několik kroků vzad.

„Ale ale ale! Tady někdo našel odvalu se nám postavit, co? Dnes nebude žádný útěk? Jaká to škoda...“ Řekl nejsilnější z kluků.

„Jo, ten bys potřeboval, jenom by ti to prospělo,“ cekla na chlapcovu poznámku. Ten se na ni zlostně podíval a pobídl ostatní k útoku. Regina se vzdala myšlenky, že dnes se jim postaví a nebude utíkat, ale bylo příliš pozdě. Ze všech stran byla obklopena kluky. Spěšně se přitiskla ke kmeni nejbližšího stromu.

„Dejte mi pokoj, sakra!“ Vykřikla na ně zoufale, ale kluci nijak nereagovali. „Nechte mě! Co po mě chcete?!“ Kruh se uzavíral čím dál víc a Regina začala mít vážný strach. Jeden z kluků se k ní přiblížil a začal se napřahovat. „Měla si radši utéct, teď ti dáme co proto, zato jak s námi mluvíš!“ Všichni ostatní se hlasitě smáli.

„DOST!“ Regina se snažila rukama dostat si nejbližšího chlapce od těla a zároveň zakrýt obličej. Oči měla pevně zavřené a čekala na první ránu, ale místo toho se stalo něco jiného, něco, co nečekala a co ji velice překvapilo. Najednou totiž všechno ztichlo. Přestal smích chlapců, neslyšela auta ani ptáky, kteří zpívali někde na nedalekém stromě. Dokonce přestala cítit vanout vítr. Dívka ještě několik okamžiků nechala ruce tam, kde byly. Myslela si, že je to nějaký vtíp, že brzy zcela jistě ucítí ostré pálení, jakmile jí hochova ruka přistane na tváři. Ale nestalo se tak. Konečně získala odvalu pozdvihnout hlavu, ale nemohla uvěřit tomu, co vidí. Rychle se přitiskla zády ke kmeni stromu a snažila se vzpamatovat. Obraz před ní byl ale stále stejný. Stálo zde pět kluků, kteří po ní natahovali ruce a ve tvářích měli veselé výrazy. Stáli tam bez hnutí, nedýchali, nemrkali a dokonce jim ani nevlály vlasy. Při pohledu na ruku nejbližšího z nich Regina usoudila, že se zastavila těsně předtím, než by dostala ránu. Na nic jiného nečekala. Rychle se kolem stromu vysoukala z obklopení a rozběhla se k domovu. Všude vládlo ticho. Neslyšela jediný zvuk, jen to, jak tráva šustila pod jejíma nohama. Bylo takové ticho, že když se na chvíli zastavila, aby nabrala dech, slyšela své srdce, jak jí hlasitě bije. Nevěděla, co si má myslet, zdali není třeba mrtvá nebo zda se jí to pouze

nezdá. Ale přes její veškeré pochyby cítila uvnitř sebe neobyčejnou záplavu emocí, záplavu štěstí, které jí celou naplňovalo pocitem výjimečnosti. Nepochybovala o tom, že s tím, co se právě stalo, má něco společného. Běžela parkem a byla vděčná, že se jí nic nestalo. Neměla čas ani odvahu se ohlížet a bylo jí jedno, že má zcela rozmáčené boty. Věděla, že nebýt toho, co se právě stalo, ležela by teď zřejmě zakrvácená pod stromem, v bolestech a beznaději. Ale místo toho, byla zcela zdravá. To pro ni bylo nejdůležitější. Přeběhla přes ulici, kde rovněž stálo vše naprosto tiše a nehybně a rozběhla se k domu. Náhle si vzpomněla na sousedku, kterou chtěla navštívit. Napadlo ji ale, že když se nic z věcí tam venku nehýbe, bude zřejmě i ona znehybněna. Otevřela tedy domovní dveře a rychle zaplula dovnitř. Tu znovu uslyšela z dálky zvuky aut, klaksonů a šum větru, to vše se ozývalo ze stále větší blízkosti. Regina stála opřená o dveře a naslouchala těmto zvukům. Po chvíli sebrala odvahu a nahlédla ven. Tam to bylo jako vždy. Vše se hýbalo a vydávalo různé zvuky. Stále nemohla uvěřit tomu, co se právě odehrálo.

„To si ty, Regino??“ ozvalo se za ní. Její náhradní matka se objevila v chodbě. Byla to vysoká, oplácaná žena s blond vlasy a v obličeji měla spoustu vrásek. Vypadala ustaraně, přesto ale působila jako dobrý člověk. Měla na sobě zástěru a v ruce svírala utěrku. Regina ji nikdy neoslovovala *mami*, ale pouze jejím jménem. Marto. Ta hleděla na Reginu, jako by čekala na někoho jiného a byla zklamaná, že je to ona. Regina rychle zavřela dveře ze kterých doposud zvědavě koukala ven a mimoděk se na ženu usmála. Marta se na ni letmo podívala, otočila se a vrátila se zpět do kuchyně, odkud přišla. „Jo byla to Regina,“ informovala žena manžela, který ji nejspíš poslal, aby zjistila, kdo to je.

Takže vše je zase jak má být, pomyslela si dívka. Nestála o žádný rozhovor s pěstouny a tak se na chvíli zašívala v předsíni. Znovu vykoukla ze dveří, aby se přesvědčila, že jí nic nehrozí a když se ujistila, že oni kluci nikde nejsou, rozhodla se konečně navštívit sousedku. Vyšla tedy ze dveří a namířila si to přes trávník přímo k jejímu domu. Ale i když klepala, jak klepala, nikdo neotevřel. Přitom paní Dvorská chodila ven jen zřídka, a to se ještě nikdy nevzdalovala od domu, pouze občas navštívila zahrádku před domem. S veřejností neudržovala žádné styky, jednou za čas k ní chodil jakýsi mladík, který se zřejmě o ženu staral a nosil jí jídlo. Takto alespoň nemusela vídat jiné lidi.

Regině bylo velice podezřelé, že i když jen málokdy opouštěla dům a celý den trávila vždy prakticky vyhlížením z okna, nikdo neotevřel. Napadlo ji, že ji žena nejspíše viděla jít k domu a ani z její návštěvy není příliš nadšena a tak raději dělá, že není doma. Zamrzelo jí, že když si konečně myslela, že našla spřízněnou duši, něco to pokazilo. Ale rozhodně jí to nepřekvapovalo, protože to nebylo ani zdaleka poprvé. Řekla si, že se staví později a s mírným nadšením, které dosud po oné události cítila, šla do svého pokoje. Rozhodla se, že zkusí něco *zastavit*.

Do patra se dostala téměř nepozorovaně, nechtěla narazit na Martu ani jejího muže Libora a zbytečně se tak zdržovat. Zavřela za sebou dveře a zamkla na několik západů. Chtěla si dokázat, že s tím, co se stalo, měla opravdu něco společného. Zprvu o tom sice nepochybovala, ale postupně jí sebevědomí opět kleslo na bod mrazu. Dokonce přestávala věřit v to, že se něco takového vůbec stalo, protože to odporovalo zdravému rozumu. Plna očekávání popadla totiž svoji jedinou plyšovou hračku ležící na posteli, sedla si na ni a začala *Míšu* vyhazovat do vzduchu. „Zůstaň! Zůstaň!“ Opakovala pořád dokola a mávala přitom ve vzduchu divoce rukama, ale nic se nedělo. Plyšák vždy vylétl do vzduchu a zase spadl na

zem, tak jak to vyhozené věci většinou dělávají. Po několika neúspěšných pokusech se to rozhodla nakonec vzdát. Ale když se chystala plyšovou hračku zahodit, ozval se ze zdola známý hlas.

„Jsi tam? Potřebuji s něčím pomoci!“ Regina se vyděsila. Nejspíš si připadala, že dělá něco špatného. Hlasitě polkla, srdce se jí téměř zastavilo a nad hlavou měla stále zdviženou ruku, v níž Míšu držela.

„No tak Regino, kde jsi?“ ozvalo se znovu. Dívka neváhala, svěsila ruku, která už jí stejně začínala poněkud bolet a rozběhla se ke dveřím. Vzala za kliku, ale uvědomila si, že zamkla. Klíč ale v zámku nebyl.

„Už jdu!“ Zvolala přes dveře a rychle se otočila, aby našla klíč, který- jak si vybavila- nejspíš položila na postel. Když se však podívala tím směrem, strnula hrůzou. Její plyšák se zcela nehybně vznášel dobrý metr nad postelí ve výšce, kde jej bezmyšlenkovitě pustila z ruky, když na ni ze zdola zavolala Marta.

Nohy jako by jí zkameněly a nebyla s to se pohnout. Ještě několik okamžiků tupě zírala na plyšovou hračku, která stále vysela ve vzduchu. Tu se ale zpoza dveří ozval opět Martin hlas. Regina slyšela kroky, které se blíží k jejím dveřím. Neváhala, běžela k posteli, ale nebyla si jistá, zdali se může hračky dotknout. Našla ale klíč od zámku, a aniž by uvažovala, otočila se na patě a šla rychle odemknout. Marta zcela jistě nebyla daleko ode dveří. Poté zamířila rychlým krokem zpět k posteli, na vteřinu zaváhala, ale když slyšela cvaknout kliku, rychle natáhla ruku a Míšu uchopila. S podivem zjistila, že je stále tak měkounký jako vždycky, nebyl ani chladný- prostě byl jako dřív, pouze nehybně visel ve vzduchu. Přesně v tu chvíli, kdy uchopila hračku, rozletěly se dveře do pokoje.

„Co tu děláš? Volala jsem tě,“ oznámila Marta. Hned poté se dlouze zadívala na Regininu ruku. V nepřírozené poloze stále svírala hračku. Dívka si jejího pohledu všimla a dostala strach, že nebude schopná hračkou hnout a když ji pustí, macecha uvidí, jak se věc na místě vznáší. Samotná byla tedy překvapena, že bez jakéhokoli odporu byla schopna Míšu sundat. Položila jej na postel a zatvářila se provinile.

„Děje se něco?“ otázala se Marta.

„Vůbec ne,“ opáčila Regina. Rozešla se k ženě a po cestě se na ni ještě usmála. Nebyla si jistá tím, co se jí děje za zády, ale když se před ní Marta otočila, aby vyšla z pokoje, Regina se ohlédla, aby se ujistila, že vše leží tam kde má. Když se přesvědčila, že ano, lehce se pousmála a vyšla za ženou z pokoje.

Tu noc neměla Regina vůbec klidné spaní. Dlouho se převalovala v posteli a nemohla usnout. Stále myslela na události toho dne a zdálo se, že vzpomínky ani trochu nevybledly. Cítila ten skvělý pocit, když zjistila, co dovede, adrenalin, který se jí vlil do žil, jakmile pohlédla na znehybněného tyrana. Vnímala vůni mokré trávy... Přesto se zdálo, jako by to byla celá věčnost. Odpoledne strávila prací, kterou jí Marta přidělila a přitom přemýšlela o tom, co se stalo. Ale i když měla na myšlenky, které se jí honily hlavou spoustu času, přesto si to nedokázala srovnat v hlavě. To, že nevěděla, proč se to stalo a především jak, ji zatěžovalo jako obří balvan. Ležela v posteli a byla velmi unavená, jako by jí ale události toho dne bránili ve spánku. Občas na chvíli zabrala, a zahlédla v polospánku nějakou chodbu, vždy se ale záhy probírala. Teprve když bylo něco málo po půlnoci, usnula spánkem, ze kterého by jí jen málo co dokázalo probudit.

Pomalou klesala do podivné mlhy, když se pod ní ze tmy vynořila ona chodba, kterou již předtím v polospánku zahlédla. Pozorovala ji svrchu a jako by se k ní stále přibližovala. Tentokrát se ale nerozplynula. Viděla ji ze stále větší blízkosti, až se na ni snesla. Nyní stála mezi strohými kamennými stěnami. Byly asi tři metry od sebe a táhly se někam do nedohledna. Nad chodbou byla světla, která ale osvětlovala pouze místo, v němž Regina právě stála. Když pohlédla vzhůru, všimla si, že stěny končí- stejně jako do dálky- tak i do výšky někde v temnotě. Světla byla upevněna ke stropu dlouhými lany, která se ztrácela také a strop byl v nedohlednu, přesto ovšem bylo jasné, že právě odtud se line ona podivná mlha, která dívku obklopovala.

„Regino!“ Ozvalo se někde ze tmy. Dívka se bezmyšlenkovitě a zcela klidně vydala směrem, odkud hlas vycházel. Světla se před ní postupně rozsvěcovala, a když se namátkou ohlédla, zjistila, že se za ní i zhasínají. Po celou dobu ji tak na cestu svítila vždy jen tři světla. Regina šla, jako kdyby věděla kudy. Míjela chodby, které tu její křížily a občas i do nějaké zabočila. Cítila v sobě neuvěřitelný klid, připadala si omámeně, a že není zcela při smyslech. Přesto občas ucítila průvan již v tak dost chladné chodbě. Kráčela pomalu a sama vpřed a její silueta vrhala na zem podivný stín. Kroky se v prostoru rozléhaly a měnily se v podivnou ozvěnu. Stále v duchu občas zaslechla, jak někdo volá její jméno. Byl to ženský hlas a na Reginu působil jako přátelský a vyrovnaný.

Postupovala dobrých deset minut a najednou uviděla konec té chodby. Bylo to ostré oranžové světlo a s každým krokem bylo blíž a blíž. *Světlo na konci tunelu?* Pomyslela si a v tu chvíli v ní zamrazilo. Prostupovalo k ní mlhou v podivných stužkách, až došla k vyústění, kde se mlha rozplynula. Objevila se před ní obrovská místnost.

Ta místnost byla zajímavá, ale zvláštní. Do místnosti vedly ještě tři další chodby, ústily v každé stěně místnosti přesně uprostřed a ze všech vycházela podivná mlha. V koutech stála starobylá brnění a kolem bylo přehřel věcí. Ze stropu zde nevisela žádná světla, ale jako v chodbě na něj dívka nedohlédla. Prostor osvětlovaly svícníky, které byly po stěnách. Mimo to byly na zdech police se skleněnými nádobkami, v níž se blyštily podivně barevné tekutiny. Některé připomínaly různé druhy čajů, jiné vypadaly, jako by byli zkažené. V některých dokonce plavaly kusy čehosí, o čem ani nechtěla vědět co to je, ale působily, jako kdyby je někdo právě vyzvracel. Regina se oklepala a nyní se zadívala doprostřed místnosti. A konečně přišla na původce onoho volání.

Uprostřed té místnosti byla starší žena. Mohla mít tak kolem pětapadesáti a měla na sobě jakési šaty, velice jednoduché, béžové a sahající až k podlaze. Kolem krku měla spoustu šperků a na hlavě šátek, zpod něhož vykukovaly vlnité, světle hnědé vlasy, sahající jí asi po ramena. Vypadala až nepřirozeně vysoce a když si Regina všimla, že jí nevyčuhují nohy pod šaty, napadlo ji, že ani nejspíš nestojí na zemi, ale vznáší se někde kus nad ní. Před ženou byl velký stůl, plný knih a lahviček- některé byly prázdné, jiné jen napůl a jiné zcela plné. Všude ležely byliny a mezi tím vším se tyčil jakýsi kotlík, bronzový, z něhož stoupal podivný tmavě modrý kouř, který naplňoval celou místnost zvláštní vůní. Žena do něj hleděla, a jakmile si ji Regina prohlédla, pohlédla i ona na ni hlubokýma zelenýma očima a změřila si ji pohledem. Poté roztáhla ruce a usmála se.

„Tak jsi tady. Čekala jsem tě.“ Promluvila k dívce žena. „Pojď blíž.“ Mávnutím ruky pobídla Reginu, aby tak učinila. Znovu se zadívala do kotlíku a Regina udělala několik kroků kupředu. Stála teď před stolem a mohla si konečně podrobně prohlédnout, co vše na něm

spočívá. Nakoukla do jakési knihy. Byla otevřená a místo písmen v ní bylo plno klikyháků. Odtrhla oči a vzhlédla k ženě. Pozorovala její tvář a zjistila, že jí má velice hladkou, až nepřirozeně. Jinak v ní ovšem nedokázala nic vyčíst, netroufala si ji odhadnout. Honilo se jí však hlavou spousta otázek, které chtěla ženě položit.

„Mé jméno je Sáva.“ Řekla z ničeho nic žena a ze své výšky na dívku shlížela. Ta udělala rychle pár kroků zpět, protože přesně na to se jí chtěla zeptat nejdříve. Zvědavě na ženu koukala a užuž měla na jazyku další otázku, když byla opět přerušena. „Jsem vědma, jestli tě zajímá právě tohle. Jsem tu, abych zodpověděla tvé otázky“.

„Jo, už se stalo,“ opáčila Regina nevychovaně. Ani na vteřinu nespustila z ženy oči. Ta se jen pousmála a pokračovala. „Vím, co se dnes stalo a vím, že jsi z toho zmatená. Proto jsem tu já, abych ti vše objasnila. Máš na mě zcela jistě hromadu otázek, vid’?“ Regina přikývla a znovu otevřela ústa, aby na ženu vychrlila spoustu dotazů. „Jak...“ Stačila říct, ale žena ji to ani tentokrát nenechala dokončit. „Vidím, že jsi velice netrpělivá a zvědavá. Ale neměj strach, vše se dozvíš.“ Reginu to ale neuspokojilo. „Ale...“ Řekla, avšak byla přerušena počtvrté. „Chvíli mě poslouchej a vše ti objasním. Nechceš-li, můžeš odejít a tvá moc si najde jiného člověka, kterému třeba přijde vhod a u tebe se již nikdy neprojeví...“

„Takže já mám moc? Vlastní moc? Můžu zastavovat čas, že ano? Proto jsem tady?“ Žena se na Reginu vlídně podívala. „A také horlivá,“ dodala sama pro sebe. „Ano, vlastně máš pravdu. A soudím, že se jí nehodláš vzdát, že? Ale přesto je v tom víc, než si myslíš. Tvá moc je větší, než tušíš. I když není přímo pravda, že zastavuješ čas, ale dokážeš zastavit pohyb.“ Regina se na ženu znovu zadívala a přemýšlela, na co se má zeptat jako první. Ona to však věděla zdá se dřív a opět se dala do řeči. „Jsi v kouzelném labyrintu. Je tu proto, aby ti zodpověděl tvé otázky týkající se tvé moci, aby ses mohla zařadit mezi ostatní, čaroděje.“

„Takže jsem čarodějka?“ vyhrkla a rázem se podívala, že jí Sáva dovolila říci celou větu.

„Ne tak docela. Máš pouze kouzelnou moc. Čarodějové a čarodějky ji mít vždy nemusí, ale zato umí různé- jiné věci. Lze ovšem říci, že jsi kouzelnice.“ Regina se teď cítila naprosto zmateně. Nechápal, co se jí žena snaží říci a vůbec nevěděla, o co tu kráčí. Zoufale vzhlédla a vrhla na ženu nechápavý pohled.

„Vím, jak se cítíš, Regino. I já jsem tu kdysi stála a nevěděla co se děje, ale nemusíš se bát.“ Dívka zpozorněla. „Víte, jak se jmenuji?“ Teprve nyní si uvědomila, že po několikáté zaznělo její jméno.

„Jistě že, jak už jsem řekla. Jsem vědma.“ Zdálo se, že má svatou trpělivost. Ani jednou nezvýšila hlas a po celou dobu byla velmi vstřícná.

„Víte tedy všechno?“ otázala se Regina.

„Ne tak docela, vím pouze to, co vědět potřebuji. Ale nemyslím, že jeto to, co tě nejvíce zajímá?“

„Jistě.“ Přikývla dívka. „Takže... jak je to s těmi čaroději? A kde jsem zrovna já získala svoji moc?“ zeptala se nyní Regina velice klidně, neboť pochopila, že když bude vrhat na ženu otázky jednu za druhou, nic se nedozví. Ta se dala do vysvětlování. „Po celém světě jsou kouzelnické rody. Jejich členové se nazývají čarodějové a všichni mají určité vlastnosti, dokážou různé věci. Navíc existuje kouzelná moc. Ne každý čaroděj ji má- většinou je pouze jedna v rodě. Ten, který má moc, může ji někomu předat nebo odkázat. Když tak neučiní a

zemře, moc si najde jinou osobu. Většinou je to člověk, který je mrtvému nejbliže a který je schopný věřit v magii.“

„Takže...“ Přerušila náhle Regina ženu- „někdo umřel a já mám jeho moc. Zní to fakt reálně... proč si myslíte, že tomu budu věřit?“ zamyslela se na okamžik a pak dodala: „Asi jsem si právě odpověděla, že?“ Sáva se usmála. „Jistě že. Kdybys dostala svoji moc po něčí smrti, znamenalo by to, že jsi schopna uvěřit. A navíc si ještě dítě. Moc si většinou vybírá děti, mají dostatek času se s mocí naučit žít a zacházet a jsou schopné uvěřit věcem, kterým dospělí nevěří a věřit nechtějí. Ale nemyslím si, že jsi moc získala právě takto... máš ji od někoho, kdo tě nejspíše měl dost rád.“ Regina otevřela údivem ústa. „Ale od koho?“ Hlavou přemítala, kdo by to mohl být. „Když někdo někomu něco odkáže, musí zemřít, aby to dostal ne? Není to tak i s mocí?“

„Ano, máš pravdu. Vidím, že jsi i bystrá.“

„Chcete říct, že někdo, koho znám, zemřel? Dnes? Kdo to...“ Ale žena dívku opětovně přerušila. „Nemyslím si, že budeš někoho postrádat, neměj strach. Celé jeto velmi zamotané. Vše se dozvíš v pravý čas, nyní se tím nezatežuj. Teď – co by tě ještě zajímalo?“ Dívka si oddechla. Na okamžik se jí zmocnila panika, že někdo z její blízkosti zemřel a ona z toho měla radost. Raději se rozhodla myslet na jiné věci. Nad další otázkou ani nemusela dlouho přemýšlet. A tak se zeptala na to, co ji v tu chvíli zrovna napadlo. „Dobře... když se zeptám, proč zrovna mě odkázal někdo moc, nejspíše mi to neřeknete že? Ale to ví nejspíš jen ten, kdo to udělal... tak tedy- jak mohu svoji moc použít? Nejde mi to.“

Žena se teď pohybovala po místnosti tam a zpět a když si Regina uvědomila, že neslyší kroky, došlo jí, že její domněnka o tom, že se vznáší, bude zřejmě pravdivá. „Na zvládnutí tvé moci ti postačí čas. Naučíš se s ní žít a ona s tebou a časem ji budeš moci ovládat stejně jednoduše jako pohyb svého těla. I když sama jistě zjistíš, že její používání docela vyčerpává. Ale nemysli si,“ pokračovala žena, „že ji máš jen tak zbůhdarma. Kouzelníci jsou zde proto, aby pomáhali lidem, a tvoje moc tě teď řadí mezi ně.“

„Takže žádné příšery ani nic podobného? Nebudu muset bojovat s různými potvorami?“ zadívala se teď velice nejistě na lektvary všude okolo a přemýšlela, z čeho asi jsou.

„Ne. Žádné příšery, jak to známe z pověstí a bájí, nejsou.“ A jako kdyby znovu věděla, na co Regina myslí, ještě dodala. „V těch lektvarech jsou jen bylinky a jiné věci, které jsou všude kolem nás. Nejdůležitější přísadou je však kouzlo... Některé z těchto lektvarů zlepší smysly, jiné způsobí vidění. A ty opravdu mocné jsou dobře ukryty, tady bys je hledala marně. Neboj se však, že tě někdo postaví k plotně a bude po tobě chtít vařit lektvary. Jen málo kdo dokáže něco takového namíchat. Nazvala bych to opravdovým uměním a né každý má na to vlohy.“ Zrovna stála u nejbližší poličky a v ruce držela žlutý lektvar, který si pozorně prohlížela, a na tváři se jí přitom objevil blažený výraz.

„Kdo umí číst, umí vařit,“ podotkla Regina suše a pomyslela si, že by vlastnosti, které lektvary nabízejí, raději oželela, než by některé z nich musela vypít. „A co se tedy ode mě čeká?“ zvěděla znovu.

„Jak jsem řekla, budeš moci pomáhat lidem. Mnohé sblížíš, jiné zachráníš, navrátíš to, co někteří ztratili... Ale neboj se, i když nevíš jak, tvoje moc to ví a bude tě vést. Takže si s tím nedělej starosti. Dokud neumíš moc ovládat, je ti k ničemu. Až ale nastane čas, znovu se setkáme a vše ti vysvětlím.“ Regina si po tom všem připadala zahlcená a ať si namáhala hlavu

sebevíc, nebyla s to přijít na cokoli smysluplného, na co by se zeptala. Snažila se vstřebat získané informace a po dlouhém uvažování ji napadla už jen otázka toho, jak se dostane domů.

„Odpověď znáš. Víš přeci, že sníš, nebo ne? Stačí se probudit.“ Žena ukázala na chodbu, odkud Regina přišla, a vybídla ji, aby se vydala zpět. A tak dívka učinila. Vešla do chodby, udělala pár kroků, ale když se ohlédla, místnost byla pryč. Místo ní se opět dívala do temné chodby. Zdála se čím dál matnější a zahalovala ji mlha, až se najednou vznesla a viděla ji ze stále větší výšky. Nakonec chodba v mlze zmizela. Zavřela oči a nechala se unášet vzhůru. A okamžik na to již pod sebou ucítila něco měkkého. Otevřela oči a byla ve své posteli. Všude byla tma, pouze měsíc vrhal na stěnu své světlo. Bylo zde ticho, jen odněkud zvenčí slyšela auta nebo smích lidí, kteří se zdá se někde venku dobře bavili. Budík u postele ukazoval tři čtvrtě na jednu ráno. Nespala ani hodinu.

Marika

O několik let později, na druhé straně města, nastal poslední školní den. Ten byl k Marice přívětivější než kdysi k Regině. Ráno vystřídal odpoledne a než se kdokoli nadál, bylo po škole a dívka se rozhodla jít i s vysvědčením přímo k babičce. Ta jí slibovala, že až dokončí základní školu, dostane konečně to, po čem nejvíce touží.

Marika byla přesný opak Reginy. Lišila se jak vzhledem (vlnitými, světlými vlasy a menší postavou), tak povahou. Nejvíce jí záleželo na jejím životním vzoru, babičce Stelle, která byla součástí její rodiny, do které kromě ní patřila už jenom matka Veronika. Tátu do rodiny nikdy nepočítala, protože její mámu kdysi opustil a nechal je samotné.

Z pozemku školy vyšla s partou kamarádek. Ale zrovna když se chtěla s dívkami rozloučit, připlet se jim do cesty kluk Kryštof se svým kamarádem. Byl to školní idol a velice se mu líbila Maričina nejlepší kamarádka Gábina. Ale ta o něj neměla nikdy sebemenší zájem, protože- i když byl velice hezký, z bohaté rodiny a byl celý oblečen ve značkovém, byl také velice namyšlený a nevychovaný. Kryštof se navíc oblékal do oblečení pro *skejtáře*- volné džíny, vytahané mikiny, bejska a boty, které se nezavazují... To vše Gábinu ještě více odrazovalo.

„Nazdar kočky kam to valíte? Tak co Gábi- ty, já, dnes v noci?“ zasmál se arogantně a vzal dívku kolem ramen. Jeho kamarád, který stál vedle něj, se jej snažil napodobit a objal tak Mariku. Gábina na ni vrhla prosebný pohled a když to Marika zahlédla, shodila klukovu ruku dolů a snažila se pokračovat v cestě, zatímco jedna z dívek, se kterými šly, se na Kryštofa zbožně dívala a druhá na něj pro změnu vrhala vražedné pohledy.

„Hele dej nám pokoj, ok? Nikdo tu na tebe není zvědavej.“ Otočila se k němu Marika ve snaze chlapce odradit, přičemž si neodpustila nenávistné pohledy.

„Hele my jdeme.“ Řekla dívka stojící za Gábinou, která by očima nejraději roztrhala kluky na kousíčky. Popřála ostatním hezké prázdniny, chytla kamarádku za rukáv, a aniž by klukům cokoli řekla, odtáhla ji pryč. Ta se zprvu nechtěla hnout, ale zdálo se, že tu jsou stejně navíc, takže po pár metrech šla již dobrovolně. Marika a Gábina tu teď zůstaly samy s kluky, kteří jakoby nereagovali na odmítání dívek a stále se o něco snažili. Téměř naráz obě dívky kluky odstrčily a obešly je, ale zatím co druhý z kluků nadával, obrátil se Kryštof na holky, které se chtěly dát na odchod, a uštědřil jim ještě pár připomínek.

„Já ho nenávidím,“ sdělila Gábina kamarádce, když kluci zmlkli a dali se na odchod. Marika se otočila, aby na ně viděla a na okamžik se zamyslela. Všimla si kalužiny, k níž se kluci blížili, a pousmála se. Gábina, která si teď všimla, že kamarádka zůstala kousek za ní, se také otočila. „Co máš v plánu?“ otázala se kamarádky. „Uvidíš,“ odpověděla Marika. Počkala, až budou kluci dostatečně blízko ke kaluži a nahlas si řekla. „Zavazuj si boty. Mohl bys zakopnout.“ Sotva to dořekla, kluk se zapotácel. Přišlápl si tkaničku a letěl přímo do louže.

„Tak co, pomůžeš kamarádovi?“ řekla si znovu nahlas Marika při pohledu na druhého kluka z dvojice. Ten se v tu ránu pokusil pomoci Kryštofovi vstát a spadl tam také. Gábina se zasmála a zdaleka nebyla jediná. Dívky a chlapci ze všech ročníků a dokonce i z nedalekého Gymnázia, kteří procházeli zrovna kolem, se hlasitě smáli při pohledu na kluky v kalužině. Dokonce i řidič projíždějícího auta na kluky zatroubil... Oba - Kryštof i jeho kamarád- byli

celí mokří a špinaví a obličej se jim zbarvily do červena. Marika se otočila ke Gábině s úsměvem od ucha k uchu.

„Teď mají, co chtěli a co si zasloužili.“ Gábina se také smála. „Díky.“ Řekla kamarádce a obě pokračovaly v cestě.

Marika doprovodila dívku až domů, hlavně aby se ujistila, že to kluci opravdu vzdali. Rozloučila se a pokračovala k babičce, která bydlela nedaleko v malém rodinném domku. Za chvíli již byla u ní. Zrovna se chystala zazvonit, když babička otevřela dveře, jako by tušila, že je někdo za nimi. „Čekala jsem tě dřív,“ řekla Stella Marice rychleji, než dívka stačila cokoli podotknout. Poté se na vnučku vlídně usmála a objala ji. Pozvala ji dovnitř, nabídla jí, aby si sedla a než se dívka nadála, měla před sebou na stole doslova hostinu. Bylo tam vše, co měla ráda- koláče, řezy, různé zákusky, brambůrky a jako hlavní chod- její oblíbená Svíčková. „Až to sníš, půjdeme.“ Přitom vrazila Marice do ruky příbor. „Nemusíš spěchat, ať se neudávíš.“ A když viděla dívčin překvapený výraz, dodala, že jí pár kil navíc rozhodně škodit nebude. To však Mariku vůbec netrápilo. Spíš si říkala, že se jí ono překvapení snaží co nejvíce oddálit. Nebo si to snad rozmyslela?! Navzdory výzvě, aby jedla pomalu, naházela dívka do sebe oběd tak rychle, jak jen mohla. Zajedla to pár zákusky a zbytek nechala bez povšimnutí. Možná kdyby to bylo jiný den- ale dnes? Na nic neměla chuť a nyní pozorovala ženu, která si sedla naproti, čekajíc na nějaké gesto. Její babička nebyla jako jiné ženy v jejím věku- byla velice vkusně oblečená, nalíčená a měla hezký účes- rádoby rozčuchané, poměrně krátké a světlé vlasy, které by se stejně tak hodily na hlavu někoho mladšího. Rozhodně nevypadala na svůj věk: měla postavu, kterou by jí mohla závidět lecjaká žena a i v obličej se jí rýsovalo jen několik málo vrásek. A domeček měla moderně zařízený.

Obě ženy si chvíli vyměňovaly pohledy, když se Stella usmála, vstala od stolu a pobídla vnučku, aby udělala totéž. Vyšla z pokoje do předsíně, vzala si šátek a otevřela dveře, aby mohla Marika vyjít ven. Poté šla hned za ní.

Chvíli kráčely ulicí podél plotů domků v sousedství. Maričina babička měla po celou dobu ruku v kapse u bundy a zdálo se, že v ní něco svírá. Když došly na křižovatku dvou ulic, starší žena se zastavila a rozhlédla se, zdali jsou samy. Když zjistila, že na jejich straně ulice nikdo není, vytáhla z kapsy ošuntěle vyhlížející peněženku.

„Není moje,“ řekla zpětně Stella, když si dívka podrobněji prohlížela předmět. Marika si totiž začala říkat něco o špatném vkusu a navíc- vždyť ani nejde o dámskou peněženku!

„A čím tedy je?“ Otázala se a upřeně se na ženu dívala. Ta se každou chvíli rozhlížela a dívka nevěděla, zdali se má smát či obávat. „To brzy zjistíme,“ odvětila jí babička a mile se na ni usmála. Marika opětovala její pohled tázavým výrazem, ale když už chtěla něco říct, byla záhy prstem umlčena. Místo toho ukázala žena na protější stranu ulice. „Tohle ještě vyřídím já, ale příště to bude na tobě.“ Dívce náhle svitlo. Vzpomněla si na dávné vyprávění babičky o určitých předmětech a došlo jí, že onen předmět bude Stella muset někomu dát. Ale komu? Poznává tu osobu? A jak? Dychtivě se zadívala na dav na protější straně ulice a soustředěně pozorovala lidi, kteří v něm chodili sem a tam. Když žena usoudila, že se vnučka dovtípila, opět se usmála a dala se do řeči. Věděla, že má zcela určitě spousty otázek.

„Asi sis vybavila, jak jsem ti kdysi říkala o ztracených věcech. Mám pravdu?“

„Čas od času se objeví u aktivní čarodějky předmět, který někomu patří. Čarodějka má za úkol jej vrátit majiteli. To si pamatuju... Takže tahle otrhaná věc je jeden z těch předmětů. Ale kde se u tebe ta věc vzala?“

„Prostě se objeví. Někdy ji najdeš, jindy se u tebe prostě ocitne. Mnohdy mě to již přivedlo do potíží, mysleli si, že jsem to ukradla a já vůbec nevěděla, že něco takového u sebe mám až do chvíle, kdy mi to vypadlo z kapsy...“ Zavzpomínala Stella a pobaveně se zasmála.

„Ale neumím si vysvětlit jak...“

„Jistě, to ti zodpovím. Víš, jde o to, jak lidé chápou magii. Když se řekne magie, lidi napadne- pokud hned neřeknou, že je to výmysl- že je to něco, co stvořil člověk. Ale to není pravda. Všechno, co známe, co existuje kolem nás, znala magie dříve, než kdokoli jiný. Je všude kolem - kouzelnou moc mívají i rostliny či zvířata, a ti jsou potom výjimeční. Jistě nějakého kouzelného tvora znáš a ani o tom nevíš... Mezi čaroději se traduje, že magie dala vzniknout všem věcem okolo. Ale jak to doopravdy bylo, nikdo netuší. I když abych řekla pravdu- i já si myslím, že na tom něco bude... nebylo by to legrační? Lidé věřili v bohy a v podstatě to byla celou tu dobu kouzla...“ Rozpovídala se Stella a svoji řeč doplnila zasněným pohledem. „Víš, magie je něco živého, není to jen věc. Nikdo přesně neví, kde se vzala, ale řekněme si na rovinu, kde bychom bez ní dnes byli?“ udivený výraz vnučky přitom zcela ignorovala. „Tak fajn, dost povídání.“ Zatím co dívka upřeně koukala na babičku se snahou pochopit vše, co se jí snaží říct, žena stála s nataženou rukou, na níž ležela peněženka. A než se Marika nadála, objevil se na Stelině dlani šedobílý dým a vteřinu na to byla dlaň zase prázdná- a na druhé straně ulice zrovna muž sbíral něco ze země. Přitom se málem srazil s pohlednou dívkou, která měla stejný nápad- a to zvednout předmět také. Marika si pomyslela, že magie a osud mají zřejmě něco společného. Litovala, že její máma nemá pro kouzla moc velké pochopení a o to vše kvůli ní přichází. „Babi ještě že tě mám.“ Řekla jí a uštědřila jí pusku na tvář. Žena chvíli počkala, než si celou podívanou dívka přebere a konečně oznámila: „Připravena? Je čas.“

Maričina tvář náhle měla zcela jiný výraz. Odstoupila od ženy, zadívala se jí do očí a té zdálo, jako by právě vnučce řekla, že vyhrála ve sportce několik milionů. Dívka chvíli ani nedýchala, soustředila se na muže, který se na druhé straně velice bavil v přítomnosti oné dámy, a pomyslela si, že i ona sama bude mít brzy moc měnit osudy lidí. Tu myšlenku nemohlo nic nahradit, nic lepšího jí ani nikdo nemohl říci. Když se ohlédla zpět, babička před ní již nestála. Dívka na nic nečekala a rychlým krokem dohnala vzdalující se ženu, která se- než se Marika rozkoukala- již vzdálila o několik metrů a mířila domů.

„Tak kterou?“ zeptala se Stella, když dorazily do domu. Věděla, že dívka hoří nedočkavostí a nechtěla ji více trápit. Ta už měla vymyšlenou odpověď a bez přemýšlení rychle odpověděla: „Přesun“. Žena na ni shlížela a bylo jasné, že jí to vůbec nepřekvapilo, ba naopak. Ale potom se na vnučku omluvně podívala a dala se do řeči: „Omlouvám se, že ti nemohu dát obě. Ale víš- hodně mi to usnadní život, když si jednu nechám. Neboj, přijde tvůj čas a poté dostaneš i tu druhou. To ti slibuju.“ Očima se vpila do dívky, čekajíc nějakou reakci. „Vždyť to je přeci jasné, ne? To bych ti přeci nemohla udělat. Stačí mi jen jedna, stejně to v podstatě vyjde na stejno. Větší radost mi udělat nemůžeš. Jsem ráda, že to chceš udělat.“

„Je fajn, že sis vybrala zrovna magický přesun, ale vážně, nechceš si to rozmyslet? Ta druhá schopnost je přeci jenom lepší a měla bys daleko větší moc...“

„Vždyť víš, že tu schopnost miluju. Ale jestli ti vyhovuje víc- tvoje druhá moc je také dobrá. Vlastně- řekni si, byla bych sobecká, kdybych se tě nezeptala.“

„Ne, je to skvělé. Víš, už nejsem mladice a ty dopady po přesunu- bolí mě z toho klouby... Však to časem pocítíš sama, ale na to máš ještě dost času. Jen doufám, že se nezlobíš, že ti nemohu dát obě- snad jsem tě nezklamala.“ Dívka si ale neuměla představit, že by se tak stalo.

Snad ještě dlouho by trvala tato konverzace, kdyby Marika nevrhala na babičku stále žádostivější nedočkávané pohledy. Žena pobídla vnučku, aby se postavila doprostřed místnosti a natáhla ruce, dlaněmi vzhůru. Kousek nad ně dala ruce i žena, ale dlaněmi dolů, zavřela oči a kývnutím pobídla vnučku, aby i ona tak učinila. Poté tiše řekla, aby se soustředila a záhy na to počala žena potichu něco odříkávat. Dívka jí nerozuměla ani slovo, ale přišlo jí to velice zajímavé. Cítila zvláštní sílu, a konečky prstů jí pomalu začínaly brnět. Za několik okamžiků přestala žena mluvit. Sevřela vnuččiny dlaně a řekla jí, aby po ní opakovala.

„Tento den, dělej, jak činím, kouzlo magie potřebujeme nyní. Necht' moc, které jsem se vzdala, nejbližší osobu vyhledala. Teď již nebude mít stání, magický přesun je lehce k mání.“

„Tento den, dělej, jak činí, kouzlo magie potřebujeme nyní. Necht' moc, které si se vzdala, ve mně svůj domov vyhledala. Teď již nebude mít stání, magický přesun je lehce k mání.“ Odříkala Marika a to bez jediného zaváhání, neboť tuto formuli již dávno z paměti znala. Babička jí kdysi říkávala místo pohádky na dobrou noc a Mariku pokaždé bezpečně uspala. Vždy se těšila na den, kdy ji použije a dostane svoji moc- ale věděla, že rýmovačky nebyly třeba, protože takhle kouzla nefungují. Přesto ocenila babiččinu snahu a odměnila ji za to vděčným úsměvem. „Také jsem si to chtěla vždy odříkat na ostro.“ Dodala Stella s úsměvem při pohledu na Mariku, jako by věděla na co myslí. Byla to právě Stella, která ji v raném věku učila vše o magii.

„Tak hotovo.“ Pronesla žena, přičemž svésila ruce a vrávoravě došla k židli. Marika si prohlédla ty své a nechápavě se na babičku podívala. „Já ale nic necítila, říkala si že...“ „Chvilku strpení,“ nenechala domluvit vnučku a se zájmem do ní zapíjela oči s výrazem dětské radosti. Než Marika stačila cokoli říct, projel jí od hlavy až k patě zvláštní pocit. Sevřelo se jí hrdlo, které si rychle přidržela rukama. Najednou vnímala zvláštní energii. Na hrudi jí počalo pálit a tento cit se někde od srdce rozpínal po celém těle. Připadala si nebývale silná, a když pohlédla na hrud', všimla si bílého světla, které jako by z ní vycházelo a postupně se zvětšovalo. Zvláštní pocit se jí nyní dostal do rukou- se zájmem si je prohlédla, když v tu chvíli zmizel- a světlo jakbysmet. Ještě jí na chvíli mravenčilo v prstech a najednou nic, všechny vjemy odezněly. Marika se z plných plic nadechla, cítila se volná jako nikdy. Tedy alespoň po několik vteřin. Pak se jí ale náhle podlomila kolena. Stella jí hbitě přisunula židli a dívka si unaveně sedla, bylo jí špatně a motala se jí hlava. Seděly tam vedle sebe unavené a v nevolnosti, ale obě vypadaly spokojeně. Marika neměla ani sílu si novou moc vyzkoušet a byla ráda, že vůbec po svých po pár hodinách a několika litrech čaje došla domů. Ale stejně to byl pro ni tenkrát nejlepší den v životě.

Podivné setkání

Čas opět na nic nečekal a šel kupředu- dny střídaly noci, týdny skládaly měsíce a ty tvořily roky, přičemž uběhlo několik let. Z minulých časů zbylo lidem pouze pár vzpomínek, ačkoli Maričiny vzpomínky se zdály být stále živé, jakoby se to stalo teprve včera. Ovšem vše se změnilo. Marika nebyla již ta malá nadšená dívenka. Za ten čas byla v magii zběhlá tak, jak si před pár lety nedokázal nikdo z nás představit. A role čarodějky nebyla v jejím životě jedinou (i když byla nejdůležitější) stránkou, jíž chtěla pomáhat lidem. Ve volném čase chodila jako dobrovolník do útulků, o prázdninách jezdila pracovat na tábory, pomáhala se sbírkami pro všechny možné účely a vůbec snažila se být, co k čemu. Ale nyní nastal čas udělat si pauzu a všechny aktivity přesunout na jinou kolej. Čekala ji totiž maturita.

Ani Regina již nebyla to malé ustrašené děvče. Podařilo se jí najít si vlastní bydlení a práci, a kdybych tvrdila, že na tom magie neměla zásluhy, lhala bych. Zdálo se, jako by se jí kouzla snažila vynahradit ztracená léta a tak každý dobrý skutek nezůstal bez odměny. Ale na rozdíl od Mariky (která byla o necelý rok mladší než Regina), nebyla touha pomáhat to jediné, co jí naplňovalo. Z pocitu, že by bez magie neobstála, počala tvrdě pracovat sama na sobě. A tak ve svých dvaceti letech zvládala několik bojových umění, měla za sebou pár kurzů od ekonomiky po vaření, hodiny tance a dokonce střelby. Ale kdybyste si snad mysleli, že na kouzla zanevřela, mýlili byste se. Místo chození na kávu s kamarádkami trávila volný čas v knihovně studiem knih o kouzlech. Stále ještě toho o magii moc nevěděla. Labyrint opravdu navštívila několikrát znovu a to ne jen ve snu. Dostala cenné informace a rady k použití její moci, přesto pro ni tento svět zůstal velkou záhadou. Naposledy tam byla před několika lety. Nevěděla tenkrát kudy kam a byla zoufalá. Strávila tam pár hodin a od té doby se tam nedostala, i když chtěla. Chybělo jí spoustu informací a nemohla si tak udělat přesný obraz toho, jak to celé funguje. Především pokud jde o čaroděje, protože to nebyl její případ a Sáva jí radila jen ohledně toho, co se jí přímo týkalo. A tak, i když věděla, že to (zcela jistě) nemůže být důvěryhodné, hltala knihu za knihou a doufala, že se něco dozví, ačkoli se nedozvěděla nikdy nic. Nakonec si sice vždy řekla- dělej co musíš a o víc se nestarej, ale potom jí to nedalo a police se jí v bytě prohýbaly čím dál víc pod tlustými bichlemi.

Dívčino bydlení by vydalo na samostatnou kapitolu. Od pěstounů odešla ve svých osmnácti a od té doby žila v novém, nízkopodlažním bytovém domě, přičemž za sousedy měla zaměstnance okolních firem. Ti, stejně jako ona, získali bydlení (převážně) při nástupu do zaměstnání. V práci pak trávili tolik času, že potkat někoho na chodbě bylo takřka nemožné. A tak to byl dům, kde si všichni byli cizí. To se Regině líbilo. Samotný byt byl světlý a prostorný. Dívka se v něm pokusila zabydlet a zútulnit ho, protože však neměla peněz na rozdávání, byl nakonec zařízen velmi stroze. Z nábytku tam měla malou sedačku, postel se stolky a skříň. Na stěny přidělala nějaké police, pořídila si nezbytné spotřebiče, a aby na sobě mohla dřít, koupila si také boxovací pytel a žíněnku. Nic víc. Nevyužila ani polovinu místa v bytě a volné prostory ji tak sloužily leda ke cvičení. Nebylo tu nic, co by nepotřebovala, možná sem tam nějaká vzpomínka na stěnách a plyšová hračka v posteli. Žádná z věcí nevypadala lacině a bylo zde perfektně čisto.

A tak žijí v Praze dvě výjimečné dívky. Jedna co zasvětila svůj život pomoci druhým a která dělala vše proto, aby mohla něco dát těm, kteří to potřebují a druhá, která se zvedla téměř ze dna, vybojovala si své místo v životě, nikdy nic nechtěla zadarmo a tělo a duši

dávala za to, kdo je, kdo být chce a kdo již nikdy být nechce. Obě jsou naprosto rozdílné, ale něco je pro ně společné, co není vidět, ale co je zvláštním způsobem pojí, i když se zatím neznají. Jak tušíte, je to kouzelná moc, výjimečná, která dokáže měnit osudy lidí a zlepšit svět, s krásnou možností pomáhat. To ale není to jediné, co je spojuje. Tím dalším je osud.

Venku se šerilo a kvapným krokem se blížil večer, který uspišovala temná obloha. Po okenních tabulích vesele stékaly pramínky podzimního deště. Kapky vytloukaly tichou melodií na okno podkrovního bytu. Tam, v historické části města, žila Marika se svou matkou.

Dívka si oblékla kabát a pečlivě si upravovala límec proti dešti. Popadla náramek povalující se na stole a počala si jej prohlížet. Byl hezký a vypadal nově. Chvatně jej vložila do kapsy kabátu a opustila dům. Na ulici se zastavila. Viděla v duchu roh známé ulice. Mezi lidmi na chodníku padla očima na drobnou ženu, typovala ji tak na pětadvacet. Zřejmě právě něco ztratila. Se značným znepokojením ve tváři bloudila v kruzích po ulici a pohlížela na zem s pátravým pohledem. Byla to nejspíše teprve chvíle, co jí věc upadla, ale ne a ne ji najít. Poté zasedla na lavičku nehledě na to, jak moc prší. Dívala se na ono místo, kudy právě bloudila, aniž by odtrhla oči od země. Marika otevřela oči. Věděla přesně, kam má jít, ale bohužel tam bylo moc lidí a nemohla se tam *přesunout*. Naštvaně tedy nastoupila na tramvaj, konečná zastávka Praha 1.

Po dlouhé drkotavé cestě dorazila Marika konečně do cíle. Pohlédla k onomu místu, aby si byla jistá, že jej ze své vidiny bezpečně poznala a rázem shledala, že se mohla na místo přenést, což ji nasupilo. Dav rozehnal déšť, ale ona žena seděla stále na lavičce a beznadějně se rozhlížela. Při pohledu na ní rázem zapoměla na nepohodlnou a zdoluhavou cestu, kterou si mohla odpustit a vydala se jí vstříc. Pár kroků před ní se ještě zastavila, aby si rozmyslela, jak to provede a hned nato přistoupila k ženě a začala se s ní bavit, aby to měla rychle za sebou. „Mohu vám pomoci?“ zeptala se vlídně a sklonila se k ní, aby jí viděla zpříma do očí. „To nic jen- něco jsem tu někde ztratila a... snad to někde najdu, bylo to cenné. Já- dostala sem nedávno náramek, víte? A tady někde... prostě jsem cítila, jak mi sklouzl z ruky, ale když sem jej chtěla sebrat, prostě byl pryč, víte?“ vykoktala žena a pořád bezmocně tikala očima po zemi. Marika se cíleně zatvářila soucitně a pátravým pohledem přeletěla plochu před sebou. „Ani se nesnažte, prostě tu není. Asi jej někdo sebral,“ řekla žena ledabyle, když zachytila Maričin pátravý pohled.

„Tak jej třeba někdo našel a odevzdal. Nedaleko jsou ztráty a nálezy, běžte tam raději hned, než si jej někdo přivlastní, když má pro vás takovou cenu,“ snažila se ji pobídnout dívka. „A věřte mi, určitě tam bude.“ Než žena stačila cokoli říci, popadla ji Marika za ruce a pomohla jí vstát. Ještě se ženy zeptala, jestli ví kudy, a když se ujistila, že cestu zná, pobídla ji Marika, aby tam bez váhání zašla a veškeré narážky z ženiny strany zcela ignorovala. Podařilo se jí ji přesvědčit, že je to přesně to správné, co má žena udělat a ihned si na to konto pomyslela, že jestli pomohla, bylo to už i tím, že ji zachránila od zápalu plic. To Marice připadalo celkem absurdní. Žena se vzdálila, a když se dívka přesvědčila, že je v nedohlednu, počala očima vyhledávat nejbližší zákoutí, odkud by mohla nepozorovaně zmizet. Spatřila strom vedle dřevěného plotu, který stál poblíž lavičky. Marika rychle přišla ke kmeni, naposledy se rozhlédla a poté strom obešla tak, že by ji z ulice nikdo neviděl, protože teď stála za ním, mezi kmenem a plotem. Poté upřela oči do prázdna a vypadala velice soustředěně. A za okamžik již cítila ten známý pocit. Viděla své tělo, jak se odlepuje od země

a ve tvářích cítila bodání chladného vlhkého vzduchu. Proces připomínal zpomalený film, věděla ale, že to trvá jen pár okamžiků. Na okamžik spočinula několik desítek centimetrů nad zemí, neviděla své končetiny a tělo kdyby také zmizelo. Rozptýlila se do okolí, i gravitace přestala existovat. Chladný vzduch, který se jí doposud opíral o tváře, přestala cítit. V místě, kde stála, se objevil hustý šedobílý dým, který zastřel její zmizení. A jakmile se rozplynul, Marika tam již nestála, zdálo se, že se sama rozplynula. Zmizela. Ale ta se z místa teprve vzdalovala, letěla vzduchem, který ji dusil, s obrazem svého cíle před očima, aby se objevila přesně tam, kde má. Zahlédla pod sebou první světélka signalizující přicházející noc, míhala se pod ní velkou rychlostí a před očima jí proletovaly kapky vody, které necítila. A tu oči zavřela a nechala se unášet tím skvělým pocitem nespoutanosti a nezranitelnosti v bezmezné víře, kterou si za tu dobu vypěstovala, v to, že ji kouzlo zanesse kam má a tudíž, že se nemusí bát. Čekala, až se bude moci plně nadechnout a záhy ucítila opět pevnou půdu pod nohama. Objevila se v záplavě jasného světla a cítila, že stojí. Už se jí ani nepodlamovala kolena při dopadu, jak tomu bývávalo.

Konečně se jí do plic dostal vzduch, teplý a lehčí než ten, který dýchala naposled. Opět otevřela oči, a když se rozplynul dým, který opět vznikl kolem ní, mohla se konečně rozhlédnout po známé místnosti. Byl to malý čtvercový prostor plný haraburdí, osvětlen jedinou zářivkou, která ale svítila dost intenzivně na to, aby bylo dobře vidět vše, co se tu nacházelo. Jedinou známkou organizace byly cedulky označující data nálezů, jinak se to ale dalo popsat jako chaos.

Stěny byly obklopeny různými stolky, skříněmi a stoličkami a každý, byť sebemenší úložný prostor, překypoval různými věcmi, bez jakéhokoliv ladu a skladu. Od stropu viselo několik provazů, tvořeny různě velkými kroužky, na nichž se pohupovaly drobné věci jako klíče či šperky a v rohu byl malý stůl, na němž spočívala hromada papírů, propisek a starý zaprášený psací stroj. U stolu postávala židle, jejíž opěradlo sloužilo jako věšák na kabáty a pod jediným oknem v místnosti, které bylo hned vedle, se líně povalovalo několik krabic s většími věcmi. Nad stolem visel zvláštní obraz s nepřírozeně velkým rámem a ještě podivnějším zobrazením znázorňující bůhví co a volné plochy na stěnách, u nichž se nenacházely zrovna úložné prostory (nebylo jich mnoho), byly rovněž vyplněny obrazy, sice menšího rázu ale zřejmě od stejného autora. Marika jen prolétla pohledem prostor, zdali zde někdo není a jestlipak se něco nezměnilo a dlouhým krokem se vydala k východu z místnosti, který byl proti oknu a ve kterém místo dveří byl dlouhý a hustý závěs z korálek.

Nahlédla skrze závěs do vedlejší místnosti. Byla to o něco větší obdélníková místnost plná polic a vitrín, kde byly umístěny celkem nově vyhlížející a často i třpytící se předměty ve směsici s předměty méně zajímavými. Přímo před ní byl dlouhý pult s kasou uprostřed. Na každé straně pultu visela na železných řetízcích cedulka, na jedné straně s nápisem NÁLEZY a na straně druhé s nápisem ZTRÁTY. Naproti byly skleněné vstupní dveře, za nimiž se téměř setmělo, i když vedle postávající, natahovací hodiny, ukazovaly teprve něco po páté. U dveří stál středně vysoký, hnědovlasý muž a vyhlížel ven. Byl oblečený do ošuntělých červených kalhot a zeleného kostkovaného svetru. Na nohách měl světlé plátěné tenisky a chvílemi jakoby si pro sebe něco říkal. Marika si odkašlala a muž se na ni otočil. Na první pohled byl velice sympatický. Měl celkem hladkou, tmavou pleť, kolem úst vousy a hluboké kaštanové oči. Mohlo mu být necelých čtyřicet, ale v pravém obočí měl kroužek, který u muže jeho věku a s jeho vizáží vypadal poněkud nepatřičně. Při pohledu na Mariku se na jeho tenkých rtech

objevil úsměv, přičemž zvedl i své obočí, což bylo gesto radosti z toho, že přišla. Vřele roztáhl ruce a přistoupil k pultu. „Rád tě vidím. Co mi neseš?“ Marika úsměv opětovala a obešla pult, aby ji mohl obejmout. „Já tě také ráda vidím, Hynku,“ odpověděla muži. Poté vytáhla z kapsy náramek a položila jej vedle kasy. „Přijde si pro něj žena, kolem pětadvaceti, delší zrzavé vlasy... Ztratila jej nedaleko, poslala jsem ji sem. Myslím, že se mi ji podařilo přimět, aby určitě zašla a to ještě dnes, takže zde nepochybně za chvíli bude. Něco si vymysli, počkám vzadu.“ Řekla, otočila se na patě a zašla zpět do kumbálu.

Když Marika opouštěla ztráty a nálezy, bylo něco před šestou. Zřejmě mohla zůstat o něco déle, ale svůj úkol splnila a kvapně se blížila zavírací doba. Za nedlouho měla mít také schůzku s Pavlem na Václavském náměstí. Protože se jedná o velice frekventované místo, věděla, že se tam nebude moci přesunout pomocí kouzel, takže bude muset zvolit opět veřejnou dopravu. Znovu tedy zamířila k tramvajové zastávce.

Na ostrůvku stál jen malý hlouček lidí. Když si šla o kousek dál zakoupit jízdenku, všimla si přitom dvou pošťuchujících se hochů. Než tam ale došla, zastavila se a bůhví proč sledovala kluky, jak se perou. Nemohla od nich odtrhnout oči, i když jejich šarvátka působila zcela neškodně. Tramvaj se blížila, a jakmile Marika zaslechla její zvuk, rychle se probrala a chtěla se otočit, aby mohla pokračovat pro lístek a tramvaj stihla. Ale tu se jí před očima objevil obraz jako zpomalený film. Koutkem oka zahlédla jednoho ze dvou chlapců, jak padá po zádech přímo do trasy jedoucí tramvaje. Ozval se výkřik jakési ženy, která to nejspíše celé sledovala, její hlas se k Marice zvláště nesl, ona však byla v nějakém transu. Když žena vykřikla, byl to zoufalý skřek ale hned na to jako kdyby se k dívce ten zvuk dostával až odněkud z dálky. Slyšela, jak její srdce bije čím dál silněji, ale v pomalých úderech. Cítila, jak jí divoce pulzuje tepna ve spánku a polilo ji zvláštní horko. Rychle se otočila, aby na celou věc viděla a mohla se přesvědčit, co se opravdu stalo. Ale pohled, který se jí naskytl, ji překvapil víc, než by čekala. Zahlédla ještě ženu, která byla nejspíše původem onoho výkřiku, jak si zakrývá ústa se zděšeným výrazem a také muže, který se chtěl pravděpodobně rozběhnout chlapci na pomoc, natahoval ruce, byl však příliš daleko. Ale jejich pohyb, stejně tak jako všech věcí okolo, se zpomaloval, až se nakonec zastavil úplně. Marika viděla rváče, jak s rukama nad sebou a vyděšeným výrazem rádoby visí ve vzduchu a kousek od jeho těla se zastavila tramvaj. A do celého toho obrazu, který tak trochu působil jako vytesaný do kamene, vyšla zpoza tramvaje dívka, velmi vysoká a hezká a měla namířeno přímo k chlapci. Marika si ji prohlédla od hlavy až k patě. Měla kozačky, tmavé upnuté rifle a tričko připomínající korzet, ale ze všeho nejvíce Mariku zaujaly dlouhé, téměř rovné a temné vlasy do pasu. Neznámá dívka již skoro došla k chlapci, ale když Marika udělala krok vpřed a chtěla přejít na ostrůvek s úmyslem, že zjistí, o co jde, cizinka se náhle zastavila a se zvláštním zděšením probodla Mariku pohledem. Několikrát pokynula k Marice hlavou, jakoby se o něco snažila. Neúspěšně.

„Jak? Kdo- to není snad...“ Vykoktala ze sebe, ale Marika její zděšení ignorovala a zeptala se také: „Ty jsi čarodějka?“ dívka změnila výraz, když se jí z očí vytratil strach a nahradil jej záblesk zvědavosti.

„Co chceš?“ zeptala se hrubě a vydala se k chlapci, přesto si ale dala pozor, aby Mariku, která proti ní stála a kterou zřejmě není možné znehybnit, nespustila z očí.

„Nic já jen- fajn moc,“ snažila se vést konverzaci druhá z dívek a znovu o kus blíž přistoupila k té první.

„Hele nepřibližuj se a drž se ode mě raději dál, ano? Nikdy jsem nepotkala nikoho, na koho by moje moc nepůsobila...“

„Ty neznáš žádnou čarodějku? Vždyť když má v sobě někdo magii, nemůžeš na něj použít kouzlo, to nejde!“ Divila se Marika a čím dál víc toužila zjistit, kdo je ona neznámá.

„Takže ty JSI čarodějka? V tom případě raději ustup. Jak mám vědět, jestli si dobrá, nebo ne?“ přičemž vzala chlapce do náruče a postavila jej za koleje tak, aby tramvaj projela kolem něj. Poté se rychle otočila a došla zpět na nástupní ostrůvek. Znovu zvláště pokynula hlavou, ale zase se nic nestalo. „To snad ne, kdo zas,“ řekla si pro sebe. Naposledy přeměřila Mariku pohledem a zmizela nepřírozeně rychle za tramvaj, která se v tu chvíli opět rozjela, stejně jako se rozpochybovalo všechno ostatní kolem. Marika zachytila chlapce, který stál nyní na její straně ulice, a pomohla mu udržet balanc, jelikož byl pořád v té samé poloze, jako když padal na koleje, tentokrát ale již s nohama na zemi. Doprovodila jej na chodník, jakmile přišel k sobě, a následně rychle přeběhla na ostrůvek, aby se podívala po oné dívce. Lidé, kteří zde stáli, se postupně rozptýlili, a ať se Marika rozhlížela jakkoli, i dívka již byla pryč.

Ten večer přišla Marika domů ze schůzky brzy. Byla unavená a navíc musela neustále myslet na ono podivné setkání. Těšila se jen na to, jak padne do své postele s nebesy, půjde spát a nic jiného už nebude muset řešit. Nikdy nechodila spát brzy, ale dnes udělala výjimku. Za nedlouho ležela pohodlně v peřinách a pomalu usínala. Propadávala do hloubi snění.

„Pojď sem k nám. Pojď, tady. Čekám tě...“ Počalo Marice znít v hlavě a její tělo se v posteli divoce převalovalo, jako když se snaží propadnout hlouběji do mysli. „Blízko, jsi blízko. Pojď“. Marika teď stála ve tmě ale hlas jakoby přicházel pokaždé z jiné strany, motala se dokola a to čím dál rychleji a hlas ji neustále volal. Náhle se zastavila. V dálce uviděla malé, oranžové světlo. Chvíli jej se zájmem pozorovala, poté se ještě rozhlédla a dala se kupředu. Kolem bylo náhle zvláštní šero a obklopovala ji mlha, která sestupovala ze stropu. Ten byl ovšem v nedohlednu. „Pojď.“ Sotva ale Marika postoupila o něco blíž ke zdroji světla, musela se opět zastavit. Světelný bod se počal rozpínat a v jeho středu se objevovaly oranžové pásy, které se daly do pohybu a vydaly se jí vstříc. A za chvíli ji obklopily, jako když zahlédnete zastávku v metru, ale to jede dál. A ten bod v dálce se přibližoval, nebo snad ona k němu, přičemž čím dál jasněji slyšela ono podivné volání.

Najednou počala ztrácet balanc, zapotácela se na místě, a když se rozhlédla, stála uprostřed jakési místnosti, byla světlá a útulná i když se do ní valila ta zvláštní mlha. Stěny ovšem neměly pevné obrysy, jakoby je ona mlha rozpíjela. Znovu se začala otáčet na místě a rozhlížet, až se najednou zastavila, protože přímo před ní se z čista jasna objevila žena. A Marika stále slyšela hlas, i když viděla, že žena neotevívá ústa. Záhy hlas ustal, mlha se usadila a žena stojící před ní pusou otevřela a promluvila: „Tak jsi tady.“

Zpátky v labyrintu

Marika náhle otevřela oči a posadila se. Hlasitě oddechovala a cítila, jak jí bolí hlava. Venku byla tma a pokoj osvětlovaly jen pouliční lampy, které nepřímo svítily do střešního okna. Promnula si spánky a poté se zamyslela. Při pohledu nalevo od postele nevěřila svým očím. Na zemi ležela malá lahvička se žlutou tekutinou uvnitř. Tu lahvičku jí dala žena ve snu. Ale jak je to možné? Rychle vstala a lahvičku zvedla ze země. A když ji oběma rukama uchopila, znovu uviděla jako před očima vzpomínku na podivný sen. A slyšela hlas, jak jí říká, co dělat. Marika položila lahvičku na stolec a zalezla zpátky do postele. „Tak tedy zítra ve tři,“ řekla si nahlas, a znovu se uložila ke spánku.

Dopoledne strávila Marika přemýšlením o předchozím dni. Přitom si pozorně prohlížela lahvičku, která (k jejímu překvapení) byla ráno přesně tam, kam ji v noci položila. Nemohla vědět, zdali se chystá udělat správnou věc, i když o tom byla přesvědčena. Odpoledne se rozhodla s někým si o tom promluvit. Zvedla tedy svůj mobil a vytočila hledané číslo. „Ahoj Gábi, jsi doma? Dobře, hele něco potřebuji, chci slyšet tvůj názor na jednu věc, ale hele nechci, aby to někdo věděl... Můžeš? Dobře. Tak hned to bude... Pět minut? Jo, fajn, počkám. Zatím ahoj.“ Zavěsila a hodila mobil na postel. V tu samou chvíli se ozvalo bouchání na dveře. „Můžu dovnitř?“ ozval se zpoza dveří známý hlas. Marika, která dosud chodila po pokoji tam a zpět se zastavila a podívala ke dveřím. Hned ale uhnula pohledem na lahvičku, která nyní stála na psacím stole. Natáhla k ní ruku a věc se vznesla nad stůl a přímo jí doslova vklouzla do dlaně. Ruku pak schovala za záda, kterými se právě opírala o sloup držící nebesa postele a teprve poté odpověděla: „Jistě, pojď dál mami“.

„Jsi v pořádku?“ vešla žena se slovy do pokoje a zvědavě se po něm rozhlédla, jako by něco hledala. „Jsi tu zavřená celý den. Nechceš jít ven? Vždyť máš na učení ještě spoustu času, neměla bys to přehánět. Je sobota...“ Maričina matka byla žena ve středním věku, která ale stále vypadala velmi dobře. Měla vlnité, hnědé vlasy po ramena a oči téže barvy, světlou tvář a byla nejen decentně nalíčena, ale i vkusně oblečená. „Ne mami, to je v pohodě. Teď jsem mluvila s Gábinou, prý si na mě za chvíli udělá čas, takže...“

„To je dobře. Budete chtít něco k jídlu?“

„Ne mami, vždyť jsem před půldruhou hodinou obědvala.“

„Tak fajn, no tak to nebudu rušit. Ale ne že tu budete sedět celý den,“ řekla ještě a chystala se k odchodu, ve dveřích se ovšem ještě zastavila, otočila se na dceru a dodala: „Nepředpokládám, že by sem přišla dveřmi, ale... snaž se co nejmíň používat magii, ano? Víš přece, jak to nerada vidím... tak se pokus- no nepředvádět, dobře?“ dodala, rukou naznačila, že je na odchodu a hned nato odešla. Když se dveře zabouchly, pustila se Marika sloupu, o který byla dosud opřená a s pobaveným úsměvem hodila lahvičku na postel. Ještě zkontrolovala čas na hodinách, které měla na stěně, a po krátkém zamyšlení si sedla doprostřed pokoje. Nohy si dala křížem, lokty položila na kolena, ruce dlaněmi vzhůru a zavřela oči. Chvíli se soustředila a za moment se přímo před ní objevil šedobílý dým, a jak ještě před chvílí byla v místnosti sama, tak nyní zde stála hezká a sympatická dívka s blond vlasy staženými do culíku a vesele se na Mariku usmála. „Právě včas.“ Řekla Gábina místo pozdravu a Mariku objala. „Takže- co se děje?“

„No tak- měla jsem takový sen...“ Začala Marika, sedla si na postel, zvedla zahozenou lahvičku a přitom přemýšlela jak to vysvětlit. Gábina si přisedla a dlouze se na onen předmět zadívala. „Co je to?“

„Lektvar.“

„Tušila jsem to... k čemu ti je? Co dělá?“

„To právě nevím. Teda tuším, ale nejsem si jistá...“

Gábina se nyní na kamarádku podívala poněkud nechápavě a pobídla ji, aby jí vše řekla. Marika jí tedy pověděla o onom snu, a když skončila, prosebně na dívku vzhlížela. „Co myslíš?“

„To nemyslíš vážně, že ne? Chceš to vypít? A co když je v tom jed? Může to být od- co já vím, nějakého vraha čarodějek, jak nám o nich vyprávěla tvoje babička. Co- co když je to past?“

„Ne není to past, to vím určitě. Něco mi říká, že je to jediná správná věc, kterou můžu udělat. A navíc ten lektvar- podle barvy to bude *přenášecí* lektvar. Myslím, že mě donese k odpovědím.“

„Tak tedy doufám, že to NĚCO má víc rozumu než ty. Vážně to chceš vypít, i když nevíš, kam tě to zanes? Snad tě taky dostane zpět.“

„No tak jestli je to lektvar, který myslím, určitě mě zpět nedonese.“ Odpověděla Marika ledabyle na kamarádku poznámku. „Tento lektvar tě myslím vezme na předem určené místo a to ať si zrovna kdekoli. Nikam jinam tě vzít nedokáže. Je vzácný a měl by donést toho, kdo jej vypije za tím, kdo jej uvařil a pokud ne přímo k němu tak tam, kde jej uvařil.“ Ještě dodala, protože na ni nyní Gábina vrhala vražedné pohledy. Marika se podívala na čas v telefonu a snažila se uklidnit, protože i když si byla téměř jistá, stejně cítila jisté obavy.

„Dobře, tak já ti budu tedy věřit, když myslíš, že děláš správnou věc. Ale k čemu ti sem?“

„No ty tu na mě počkáš a budeš mě krýt, hlavně před mamkou, která se to nesmí dozvědět. A kdybych se přeci jenom otráвила, dej mi první pomoc, dobře?“ usmála se na Gábinu. „Tak to sis nevybrala toho správného člověka, jaké že je číslo na záchranku?“ vrátila jí úder, i když dobře věděla, že to zas až tak vtipné nebylo. Chápala, že je to nebezpečné a vážně se o Maričino zdraví bála.

„Už nemůžeme otálet, za chvíli budou tři. Tak jo, jdu na to.“ Konečně se odhodlala.

„Snad to dobře dopadne,“ popřála Marice. Ta nyní pevně tiskla kamarádku ruku a po pár hlubokých nádeších rychle lahvičku otevřela a jedním douškem vyprázdnila. Gábina držela kamarádku ruku čím dál pevněji a s vážnými obavami sledovala její znechucený výraz, který naznačoval, že to nebylo zřejmě dvakrát dobré pití. Rychle jí bušilo srdce a s napětím sledovala, co se bude dít.

Lektvar Mariku opravdu znechutil. Cítila, jak jí pomalu vklouzává do krku a zvláštním teplem zaplavuje celé její tělo. Hrdlo se jí svíralo, stěží popadala dech a v ústech cítila tu zvláštní pachut', po které jí přejel mráz po zádech, jakmile lektvar polkla. A za okamžik se pocit tepla změnil v podivné brnění, které se jí jako epidemie rozpínalo po celém těle a postupně se dostávalo až do samotných konečků prstů. Poté přešlo na okamžik v podivnou křeč, která se jí zavrtávala až do morku kostí a v podivné agónii jí sevřela celé tělo. V tu chvíli se neovládla a tiskla Gábině ruku tak pevně, až se její kamarádce do očí vehnaly slzy,

ale ona přesto odmítala Mariku pustit a jen úzkostlivě sledovala, jak se svíjí. Slzy z bolesti vystřídala lítost. Už už chtěla zaběhnout pro pomoc, přesvědčena že Mariku cosi zabíjí, ale než tak učinila, její dlaň se zhroutila sama do sebe. V tom okamžiku zjistila, že nyní v ní má už jen své prsty a Maričina ruka že je pryč, současně s tím ostatním. Nezbyly po ní ani stopy. Gábina se zhluboka nadechla, promasírovala si zápěstí a mimoděk se rozhlédla po prázdném pokoji. Zůstala tu sama a nezbylo jí nic než čekat, přičemž mohla přemýšlet o tom, kde teď Marika je a co jí tam čeká.

Ačkoli měla Gábina vždy velice dobrou fantazii, jen stěží si mohla představit, co se stalo poté, co Marika zmizela. Nebylo to zmizení, na které byla její kamarádka zvyklá. Neviděla ubíhající cestu kolem sebe, nemohla se rozhlédnout a necítila vítr. Jakmile se rozplynul obraz jejího pokoje, už stála v podivné chodbě, nejspíš zde již stála, ano, asi v tom snu, ale tentokrát jí to tady nepřipadalo tak tmavé. Viděla stěny, nebyla tu totiž taková mlha. Ale i bez ní zde bylo dost chladno. V chodbě svítila jen tři světla nad její hlavou a na obě strany koukala do takové tmy, že na vzdálenost asi osmi metrů již nebylo vidět nic. A i když si byla stoprocentně jistá, že je to ona chodba, jedna věc se přeci jen změnila. Tentokrát v ní totiž nestála sama.

Pohledem, který se jí naskytnul, byla překvapena. Přímo před ní stáli tři muži a tři ženy. Rychle je přelétla očima. Všichni byli celkem mladí. Každá z dívek byla jiná a měla svůj vlastní styl, ale vesměs vypadaly normálně. Kluci také nebyli jednotvární, ale toto trio působilo na Mariku dost komicky. Za normálního by označila jen jednoho muže z trojice, druhý měl na sobě cosi, co působilo jako noční košile z velmi nepohodlného materiálu a na nohách měl jakési nemocniční pantofle a třetí jí byl sympatický nejméně, měl na sobě vytahané tepláky a příšerně špinavou mikinu. A sotva došla pohledem k poslednímu členovi skupinky, která před ní stála, vydal se jí vstříc onen výstředně oblečený muž a s úsměvem jí podával ruku. „Ahoj, vítej. Ty jsi Marika, že?“ na odpověď však dlouho nečekal. Sotva jí pustil ruku, vzal desky, které měl v podpaží a udělal si fajfku na jakémsi seznamu. „Stoupni si k ostatním, ještě někoho čekáme.“ Marika byla absolutně překvapena, udělala však, o co jí požádal. Zařadila se k ostatním dívkám a postavila se hned vedle té, která působila nejmlaději a z dívek nejvíce bláznivě. Byla přibližně stejně vysoká jako ona, ale drobná. Na sobě měla velmi krátké bílé šaty, na krku nápadný řetízek s přívěskem ve tvaru srdce, vlasy obarvené na červeno a ostříhané na krátko tak, že jí dosahovaly sotva zátylku, ale přesto vypadaly celkem vkusně. V obličejí se jí rýsovaly ostré rysy, které jí dělali trochu špičatou bradu, ale i tak byla velmi hezká. A i když působila zvláštním dojmem přerostlého dítěte, přišla jí ze všech dívek nejsympatičtější a snad právě proto se začala bavit právě s ní. „Ahoj, já jsem Marika.“ Představila se dívce a podala jí ruku. „Ahoj Mariko. Já jsem Bára. Velmi mě těší.“ A dívka odvrátila opět hlavu a koukala se do místa, kde se objevila Marika a kde by se měl objevit zřejmě někdo jiný. „Každou chvíli by tu měla být.“ Podotkla si dívka jen tak pro sebe a podívala se zpět na Mariku, která na ni koukala nechápavě. „Kdo by tu měl být?“

„Poslední dívka.“

„Poslední k čemu?“ zeptala se celkem udiveně. „Ty víš, o co tady jde?“

„Vím toho asi tolik jako ty. Ale moji rodiče říkají, že v kouzelnickém světě se prý dějí špatné věci, to bude nejspíš důvod, proč jsme tady.“

„Takže tohle je nějaké setkání? To jsou všichni kouzelníci?“ vyptávala se dál Marika, a jelikož se zvuk v chodbě dost rozléhal, ztišila trochu hlas a pokračovala. „Znáš ty lidi?“

„Kdepak, také je vidím poprvé.“

„Jo, to vůbec není divné.“ Řekla si pro sebe. „Haló, pane, můžete?“ zavolala na muže, který ji tak ochotně přivítal a ani neprozradil své jméno. Muž se otočil a Marika si všimla, že Bára poněkud zčervenala.

„Ó promiňte, nepředstavil jsem se. Mé jméno je Martin a vy jste právě v labyrintu. Chvilí počkejte u ostatních, jen co přijde poslední host, budu se vám věnovat a vše se dozvíte.“ Muž se otočil a došel k jedné ze dvou zbylých dívek a začal si s ní povídat.

„Tak to aby bylo rychle, je tu docela zima.“ Prohodila mimoděk dívka stojící opodál a teprve nyní jí Marika věnovala pozornost a také ji si bedlivě prohlédla. Tato mladá žena vypadala o něco starší než Bára. Měla delší blond vlasy, v obličeji byla také hezká a na sobě měla těsné džíny a přiléhavé tílko. Na nohy si obula vyvýšené boty a celkově působila jako dáma. Dívka si Mariku také prohlédla a poté přistoupila blíž, aby se představila. „Ahoj. Já jsem Andrea.“

„Marika, těší mě. Takže budu předpokládat, že ani ty nevíš, co se tu děje?“

„Předpokládáš správně. Ale Ester to tu prý zná, už tu několikrát byla.“ Řekla Andrea a ukázala na poslední dívku. Měla na sobě zelenou značkovou soupravu, na hlavě krátké tmavé a rozčepýřené vlasy, v nichž měla sportovní členku stejné barvy jako její souprava a na Mariku působila dost chladně a nepřístupně. Byla z nich asi nejstarší a vypadala, že se velice baví. „Znáš ji?“ zeptala se Marika Andrey. „Ano, už pár let. Možná tak nepůsobí ale je to dobrý člověk.“

Najednou se ozvala rána, jakoby někdo spadl a všichni se otočili k jednomu místu. A tam, kde se předtím objevila Marika, nyní ležela tmavovlasá dívka a snažila se vstát. „Tak jsme již asi komplet.“ Oznamil Martin a šel zvednout dívku ze země. A jakmile si zaškrtl její jméno do seznamu, zamířil do tmy, se slovy: „Můžeme jít, následujte mě.“ Andrea se vrátila k Ester a Marika měla konečně možnost prohlédnout si nově příchozí. A nevěřila svým očím. Byla to ta, kterou den předtím potkala a která vše kolem *zastavila*. Marika se na ni se zájmem dívala a doufala, že konečně zjistí, o koho jde, ale neznámá dívka jen prošla kolem ní a Bára, dostihla Martina, který byl úplně vpředu, a začala se jej na něco ptát. Zřejmě jej znala.

A tak se vydali onou dlouhou chodbou a světla se před nimi rozsvěcela a za nimi opět zhasínala. Všichni šli pěkně za sebou. Vepředu podivný Martin, vysoký mladý průvodce (který, jak Marika vypožorovala, se nejspíše líbil Báře), v doprovodu pro Mariku neznámé dívky ze zastávky. Za nimi Ester a Andrea, které byly nejspíše dobrými kamarádkami. O kus dál- od sebe se držící dva zbylí mladí muži- tedy jeden byl muž, i když měl příšerný outfit, druhý byl věkem asi jen o něco starší než Marika: měli mezi sebou veliký rozestup a nechtěli se spolu očividně bavit. Zbylé dvě dívky byly vzadu a na celé to procesí tak měly krásný výhled. Marika se zájmem pozorovala tu zvláštní partu lidí a uvědomovala si, že každý z nich má zcela určitě nějakou moc a že zde bude hrát zřejmě svoji roli. S napětím očekávala, co se bude dít a velmi se na to těšila.

Po chvíli bloudění v úzkých chodbách labyrintu se jejich cesta konečně dobrala konce. Před nimi se otevřela velká světlá a především teplá místnost přeplněna policemi a lahvíčkami s lektvary a uprostřed ní stála postarší žena s rozevřenou náručí. Oblečení té ženy vypadalo velmi podobně, jako měl na sobě Martin, její šátek v bujných vlnitých vlasech však přidával jejímu vzezření něco, co Martinovi chybělo. S úsměvem čekala, až všichni přítomní vstoupí.

Martin, doposud v Regininým doprovodu, přešel k ženě a Regina se zařadila k ostatním, postavila se vedle chlapců. Žena začala hovořit.

„Pro ty z vás, kteří se semnou ještě nesetkali, mé jméno je Sáva. Nacházíme se v kouzelném labyrintu, ale jelikož jste převážně z kouzelnických rodin, jistě jste o tomto nebo podobném místě slyšeli. Zavolala jsem vás, protože v naší zemi je nyní někdo, kdo ohrožuje kouzelnický svět tím, že zabíjí jiné čarodějky a kouzelnice. A to, že jste tady, má dva důvody. Prvním je ochrana Vašich schopností- jako mladá generace jste, především dámy, nyní velmi ohroženy a zde se naučíte potřebné věci k obraně. Druhá je ale vážnější.“ Rozhlédla se po místnosti, než pokračovala, „je nutné najít někoho, kdo hrozbu najde a zastaví, proto budete učeni také boji a kouzelnickým zákonitostem nutným k zastavení nepřátel.“ Na chvíli se odmlčela a rozhlédla se po přítomných. „Tak čarodějky, jo? Proto mě okrádáte o čas?“ ozval se onen pro Mariku nesympatický mladík a zatvářil se znechuceně.

„Nikdo tě zde nedrží, můžeš jít, jestli zde nechceš být. Tobě jako muži v první řadě nebezpečí nehrozí. Zatím byly zabity jen ženy,“ zareagovala Sáva, aniž by vůči němu jevila známky jakýchkoli nesympatií.

„Takže co chcete, abychom se postavili mezi nějaké vrahy a ochránili tak někoho, koho ani neznáme? Myslíte si, že bych se chtěl nechat zabít kvůli pár děvkám, které se nedovedou udržet naživu?“

„Nemyslím si nic. Říkám jen, jaká je situace. Každý necht' se rozhodne posvém.“

„Fajn.“ Uzavřel a bez jediného slova odešel do chodby, kudy přišel. Neobtěžoval se ani rozloučit.

„Mohl bys, Martine, na něj dohlédnout? Děkuji ti,“ zaúkolovala kolegu Sáva. „Muži mývají s magií problém, to každý ví...“ Zamumlala si potichu podivným dumavým tónem, jakmile kolega vyšel za mladíkem. Záhy klidným hlasem dodala: „Chce ještě někdo odejít?“ přičemž přelétla očima všechny přítomné a zastavila se u posledního hochy, který zde stál. Ten se usmál a zavrtěl hlavou, že odejít nemíní. Místo toho Sávu tiše pobídl, aby pokračovala.

„Jsem ráda, že alespoň někdo má odvahu a smysl pro zodpovědnost. A je mezi námi i muž, to mě těší.“ Znovu pohlédla na mladého muže a ve tváři přitom měla spokojený výraz. „Nyní, abychom se nezdržovali,“ pokračovala, „přistoupíme k tomu, proč jsme tady. Jak jsem již zmínila, potřebujeme někoho, kdo onu hrozbu zastaví. Nebudu vám lhát, protivník není sám, má spoustu stoupenců prahnoucích po moci. Nebude lehké je zastavit, ale musíme se o to pokusit, než nejenže vyhledá celou populaci čarodějek s aktivní mocí, ale také dosáhne absolutní moci.“ Tento tón Mariku zarazil. Neměla tušení co je absolutní moc, ale je to snad horší než zabít desítek čarodějek? Sáva se odmlčela a znovu prolétla očima celou místnost, nejspíše aby se přesvědčila, že nikdo neodchází. „Dobře tedy, když jste ani do teď nikdo neodešel, budu počítat s tím, že jdete do toho. Abyste věděli, co se po vás chce, čeká vás několik týdnů přípravy, kdy se zde budeme scházet a trénovat. A až budete připraveni, vydáte se najít vraha čarodějek a zničíte ho.“ Při poslední větě kladla Sáva velký důraz na slova a Marice se zatajil dech. *Zničit? To jako zabít? Udělají z nás vražedné stroje? Armádu?* Když se rozhlédla po ostatních, téměř všichni měli ve tváři podobný vyděšený výraz jako ona a zřejmě přemýšleli o tom, do jaké šlamastiky se to dostali. „Co znamená *příprava*? Jak nás chcete připravit?“ zeptala se Andrea naprosto ledabylým tónem. Marice se hlavou honila stejná otázka, ale v jejím podání by zněla spíš hořce či vyděšeně.

„Nejdůležitější je se poznat, abyste mohli pracovat jako tým. Musíte znát schopnosti těch druhých a doplňovat se. Navíc procvičíme postřeh a zlepšíte si kondici. Kdybyste se narodili dříve, zažili byste ještě něco jako kouzelnickou vojnu. Zrovna jsem zde začínala ten rok, co zanikla. Chodili sem kouzelníci a trénovali, protože nebezpečí číhalo na každém kroku. Dnes již nic podobného není. Škoda.“

„Abyste mohli?“ ozvalo se a tentokrát to byla otázka z úst mladíka. Ten jakoby přeslechl zbytek Sávinu vyprávění a zaměřil se jen na jedinou věc, co řekla. „Proč nám nepomůžete? Musíte mít obrovské schopnosti, když jste nás dostala sem.“

„Sáva je zde již příliš dlouho, takže nemůže odejít. Tady čas téměř neběží, kdyby vstoupila na povrch, čas by ji dohnal a ona by zemřela.“

„Díky, Ester.“ Ocenila Sáva dívčinu obhajobu. „Tak jo, proč jste tu, tedy víte. Jistě toho máte dnes již moc, takže můžete jít domů a všechno si v klidu rozmyslet. Martine?“ Martin, který se mezitím vrátil a tiše se postavil za Sávinu záda, se nyní otočil k polici a posbíral několik lahvíček žluté tekutiny. Poté si opět stoupl za ženu a čekal, až mu Sáva řekne, aby je rozdal. „Nevím, jestli tušíte, jak moc je to důležité, ale pokud se rozhodnete pokračovat, spousta jiných věcí musí jít stranou. Martin vám nyní rozdá lektvary. Pokud se rozhodnete se ještě vrátit, vypijte to zítra ve stejnou dobu jako dnes.“ Sáva konečně mávla rukou a každý z přítomných obdržel od Martina svoji lahvíčku. Ani nepočkala na to, jestli mají otázky (možná že to udělala schválně) a pobídla Martina, aby je vyprovodil.

Všichni hromadně vyšli zpět do temné chodby a do jednoho měli hlavy plné starostí. Každý v ní měl hned několik nezodpovězených otázek, a jestli to, co slyšeli, nebyl důvod sem znovu přijít, tak jejich zvědavost důvodem rozhodně byla. Někteří přemýšleli nad nebezpečím, které je kolem nich a do teď o něm neslyšeli a doufali, že nikomu z jejich přátel nic nehrozí; jiní si představovali, jak asi vypadá kouzelnická vojna, přičemž ani netušili, jak dlouho tu Sáva může být a Marika přemýšlela o tom, jak je možné někoho porazit, když proti jinému kouzelníkovi nemohou použít svoji moc. A navíc- kolik moci už onen muž může mít? Kolik vůbec zabil čarodějek? Přemýšlela nad tím, že nejen jí, ale i její babičce hrozí nebezpečí a k tomu dalším desítkám lidí z kouzelnické společnosti, která kromě mladých žen a mužů často zahrnuje i staré lidi a děti. Ze zamyšlení ji probrala Regina, která se k ní přihnala ze zadu a bez varování na ni vyhrkla tak, až se Marika vylekala.

„Jdeš do toho? Budeš bojovat?“

„Ještě nevím, musím to promyslet. Chtěla bych pomoci, ale nevím, jestli jim budu k něčemu platná. Teď mám navíc spoustu práce ve škole a nevím taky, co nato řekne moje máma. Co ty?“

„Já rozhodně ano. Konečně jsem poznala lidi se schopnostmi, jako mám já. Sem zvědavá co dokážou. Nevíš, co mají za moc? A vlastně ani neznám tu tvou máš taky nějakou, vid?“ Reginina horlivost Mariku pobavila. Když ji potkala minule, snažila se jí co nejvíce vyhnout a nyní ji zasypávala otázkami. „Chceš vědět, co mám za moc? Vždyť ani neznáš moje jméno a já neznám tvoje.“ Pronesla úsměvně Marika. „Pardon. Já jsem Regina a moje mocí je zastavit pohyb.“ Řekla rychle a podala Marice ruku. „Ty?“

„Mé jméno je Marika, těší mě...“ Regina do ní zavrtávala pohled a čekala na chvíli, kdy se konečně dozví její moc a Marika si toho nemohla nevšimnout. Aby ji tedy přestala trápit, dodala: „A moje moc je magický přesun.“ Dívky si potřásly rukama a Regina se chvíli tvářila, jako kdyby věděla, co za schopnost to je, ale nakonec jí to nedalo a tázavě se na

Mariku otočila. Ta už chvíli čekala, kdy něco podobného Regina udělá a stručně jí řekla, co chtěla vědět. „Dokážu hýbat věcmi. A svedu je i nechat zmizet a znovu objevit, včetně mého těla.“ Marice přišlo vtipné pozorovat Regininu zvědavost a poslouchat její otázky, takže kdykoli Regina něco řekla, měla nutkání se smát.

„Víš,“ začala Regina, „já jsem už v labyrintu byla. Pokud si Sáva myslí, že jsi dobrá čarodějka, pak určitě jsi. Ona je Vědma. A je dobrá!“

Po zbytek cesty šly dívky vedle sebe, přičemž si povídaly a smály. Martin je vedl spletitými uličkami, než konečně všichni zastavili uprostřed jakési chodby a správně usoudili, že je to totéž místo, ve kterém se v labyrintu objevili.

„Moment, jak se dostaneme odtud?“ špitla Marika Regině tak, aby to slyšela jen ona. Ta z radosti, že ví něco, co Marika ne málem vyskočila radostí do vzduchu. Obě dívky se začaly smát.

„Sbohem zítra!“ Rozloučila se Ester, zeptala se Andrey, jestli jde s ní, a když zjistila, že ne, prostě zmizela. Za několik okamžiků stejným způsobem zmizela i Andrea, které to cestou zřejmě řekla Ester. Nakonec odcestovala i Regina, bez jediného slova a se škodolibým úsměvem na tváři. Zbylá trojice si vyměnila nechápavé pohledy a poté se všichni zadívali na Martina. Ten jakoby do teď netušil, že nevědí, jak se dostat odtud a chystal se vrátit zpět. „Hele já se odtud dostanu. Ale co ostatní?“ pronesla Marika a zapila do muže oči. „Á pardon, moje chyba. Že? Tak tedy- stačí, když si představíte místo, odkud jste se sem dostali. Tento prostor má skvělou vlastnost, a to dostat lidi tam, kam si představí. Nemyslím kamkoli, musí to být známé místo. Proto doporučuji představit si místo příchodu. Jinak je to samozřejmě na vás. Hodně štěstí a sbohem!“ A než kdokoli stačil cokoli říct, zmizel ve tmě.

„Hodně štěstí? To zřejmě nebude kouzlo, na kterém se nedá nic pokazit.“ Prohodila Marika. „To musím zkusit.“ Cestovat tímto způsobem pro ni muselo být snadné, protože při užívání své moci si také představovala místo, kam se chce dostat, aby se tam přesunula. Vypadalo to, že její moc měla s tímto kouzlem cosi společného. Zvýhodněna zkušeností pobídla ostatní, aby se soustředili a vrátili se domů a sama se rozloučila a ve vteřině zmizela.

Její styl cestování se však Marice zamlouval mnohem víc, přestože tato cesta trvala jen několik sekund a již zase pod sebou cítila měkkou postel a kolem sebe teplý vzduch. Když otevřela oči, byla ve svém pokoji a vedle ní stále seděla její kamarádka Gábina. Její vystrašený výraz, který měla, když Marika zmizela, se nyní proměnil ve zvědavost a naléhavě Mariku vyslýchala, co vše se přihodilo a kde byla. Nyní i Gábina chápala, že by Marika měla jít do boje, ale zůstávala jediná otázka. Co na to řekne Maričina rodina?

Tajemství moci ostatních

To, že Marika půjde do války, ji nyní připadalo již jako samozřejmost i přes fakt, že nemá tušení, co ji tam čeká. Méně samozřejmé pro ni ale bylo sdělit tuto informaci mámě, a tak i přes naléhání Gábiny stále otálela a nakonec se rozhodla jí toho prozatím ušetřit. Po pár hodinách ji už více trápilo to, co ji tam asi příště čeká a jestlipak přijdou všichni, se kterými se seznámila, než to, zdali to přežije nebo ne. Myšlenka toho, že za několik týdnů se vydají po stopě vraha, jí nyní přišla tak vzdálená, že jí nevěnovala prakticky žádnou pozornost.

Pomalou chýlila třetí hodina nedělního odpoledne. Marika tentokrát seděla v pokoji s připravenou lahvičkou sama a netrpělivě sledovala čas. Už jí napadlo se pokusit do labyrintu přenést, ale ať si představovala různá místa v labyrintu jakkoli chtěla, žádný z pokusů se jí nepodařil. Usoudila, že je to tím, že přesně neví, kde se labyrint nachází a tak není možné se tam tímto způsobem dostat a musela tak znovu- ač nerada- pozřít odporně chutnající žlutou tekutinu z lahvičky. S úderem třetí již byla lahvička prázdná a Marika netrpělivě čekala, co se dnes bude dít.

Když se dívka ocitla v labyrintu, nestála tam sama. Dnes tu sice nebyl Martin, aby je doprovodil, takže se museli k Sávě dostat každý sám, většina lidí z předchozího dne však byla na dohled. Marika měla původně v plánu počkat na Reginu. Ta ale měla stejný nápad, takže jen co se dívka v labyrintu objevila, Regina již stála v chodbě opřená o zeď a vyčkávala jejího příchodu. Obě se vydaly podle světél k cíli. Ta se, stejně jako kdysi v Reginině snu, rozsvěcela a zhasínala, kudy prošly, a postupně je vedla na určené místo. Před dívkami šla jen o několik kroků napřed Ester s Andreou a podle zvuku, který dívky slyšely, šel někdo i za nimi. Po několika minutách chůze se před jejich zraky objevila velká místnost plná bílého světla. Byli jinde, než předchozího dne, ale i tady už čekala Sáva na příchod hostů. V místnosti se nacházela i Bára, která zřejmě dorazila o chvíli dřív a stejně jako ostatní s napětím sledovala, co se bude dít. Konečně dorazil i poslední člen nové party. Příchozí se zastavili u vchodu s určitou zdrženlivostí. Jediný, kdo ostych postrádal, byla Ester. Nakráčela do místnosti, pozdravila Sávu a začala něco hledat v kapse. Poté vytáhla minci, prohlédla si ji a vyhodila ji do vzduchu. To, co se stalo všechny, kromě Andrey a Sávy, fascinovalo. Peníz vylétl do vzduchu a točil se, ale najednou, když byl asi v úrovni Esteriny hlavy, mávla nad ním mladá žena rukou a předmět se začal podivně prohýbat a roztahovat. Počal nabírat jakýsi tvar, stále rotoval a stoupal vzhůru. Za pár vteřin se celá mince zformovala do jakéhosi velkého objektu, ale pořád se otáčela a nebylo možné rozpoznat, o jakou věc to jde. A ve chvíli, kdy se předmět letící do vzduchu zastaví, aby začal padat na zem, udělala Ester rychlý pohyb a zachytila jej. Okamžitě se přestal točit a všichni teď viděli, co Ester vytvořila. Byla to malá kovová židle a za letu ji žena chytla přímo za opěradlo, poté ji hbitě postavila za sebe na zem a sedla si. Přítomní tím byli uchvázeni a hoch, který dorazil jako poslední, začal dokonce tleskat, ale Ester jej probodla očima a tak toho zase nechal. Přitom ignorovala všechny ostatní, a jakmile odvrátila oči od něj, podívala se na Sávu a začala se s ní o něčem bavit. Ostatní si vzali židle u stěny, kde pro ně byly připravené, a udělali malý kroužek. Teprve, když všichni z přítomných seděli, Sáva usoudila, že nikdo nechybí, a odvrátila oči od Ester, aby se dala do řeči.

„Jsem ráda, že jste přišli ve stejné sestavě jako včera a doufám, že jsem nikomu nezkazila plány. Na dnešním programu je seznamování.“ Poté ukázala na Ester a pokračovala.

„Toto je moje dlouholetá přítelkyně Ester. Je jí 24 a právě jste viděli její moc. Umí měnit tvar a podobu věcí.“ Oznamovala, naznačila, že by se mělo začít se seznamováním zprava doleva a pobídla Báru, aby pokračovala.

„Já jsem Bára, je mi 20 a mám moc *štítu a duševní schopnosti, především telepatie*.“

„Ahoj já sem Regina, je mi také 20 a moje schopnost je *zastavit pohyb*.“

„Ahoj já jsem Marika, je mi 19 a moje schopnost je *magický přesun*.“

„Čau všichni, já sem Patrik, je mi 21 a umím *znehmotnit předměty*.“

„Tak teda zdravím i já, mé jméno je Andrea, je mi 22 a umím ovládat počasí, především vítr.“ Sotva dořekla i poslední členka kroužku svoji *vizitku*, vstoupila Sáva opět do hovoru. „Nyní znáte veškeré schopnosti vás všech, což je velmi důležité, nejen při týmové práci, vědět. V průběhu času se velice dobře seznámíte se schopnostmi vašich přátel (kteří se jimi tady stanou, jak doufám), ale dnes začneme trochu jinak. Je na čase, abyste se seznámili se svými vlastními schopnostmi.“ Všichni se na sebe nechápavě podívali. *Každý z nás přece svoji moc používá. Kdo by měl vědět o naší moci víc, než my? Přece víme, co zvládneme!* Udivené výrazy ale nikterak Sávu nevyvedly z míry a v klidu a s naprostým přehledem o tom, co si ostatní asi myslí, pokračovala: „Jistě. Chápu, že nevíte, co tím myslím- znáte přeci svoje schopnosti a víte, jak fungují- ale je tu něco, na co mnozí zapomněli. Většina schopností má totiž dar zachránit vám život. Kdysi, když se lidé zabíjeli jen kvůli moci, protože všichni o kouzlech věděli, bylo nutné se neustále chránit. Dnes jsou již kouzla před lidmi skryta a na vše, co se dělo, se dávno zapomnělo a svoje schopnosti nyní používáte jen k tomu, abyste někomu pomohli. Proto nikdy nezapomeňte, že kouzla v sobě nemáte jen jako pomoc druhým, ale i pro svoji ochranu. A nyní mě následujte.“ Opět si všichni přítomní vyměnili pohledy, ale beze slov vstali a následovali Sávu, která již stihla dojít k východu a pomalu mizela v šeru. Nyní museli přemýšlet nejen o tom, kam jdou, ale také o tom co jim právě sdělila. *O kouzlech kdysi všichni věděli a snažili se proto navzájem se zabít. No zajímalo by mě, jak je to dlouho*, pomyslela si Marika, a když pohlédla na ostatní, zřejmě mysleli na totéž.

Konečně dospěli cíle. Byla to další velká místnost a v ní už čekal Martin s plným košíkem malých kovových věcí, které vypadaly jako malí ježci v kleci, ovšem bez ježků uvnitř. Martin je dával na zem dobré tři metry od sebe a bylo jich přesně tolik, aby byla pro každého jedna. Sáva pobídla Ester a ta přistoupila vždy ke každé krabičce zvlášť a mávnutím ruky nad místem, kde ležela malá kovová krabička, vztyčila z ní velkou klec, která nyní mohla pojmout skupinku lidí a která si i kupodivu uchovala svůj dosavadní tvar i šířku mříží. Marika si všimla, že se Ester daří dělat všechny klece stejně velké a o to víc nad její mocí žasla. Když byly všechny miniaturní zvětšeny, Ester se zařadila k ostatním, aby jim Sáva řekla, co se od nich čeká.

„Může se vám stát, že vás někdo někam zavře. Pro tuto demonstraci tu máme klece. Zamkneme vás uvnitř a budeme sledovat, jak rychle se dostanete ven. To je jistě úkol, který jste ještě nedělali- teda pokud jste nebili za mřížemi...“ Sáva se pobaveně smála a rukou naznačila, aby si každý stoupl do nějaké klece. Všichni zamířili ke klecím, ale žena ještě odchytila Reginu, vzala ji za ramena a tak nahlas, aby to všichni slyšeli, řekla: „Tebe, má drahá, by bylo do takové klece určitě již těžké zavřít. Jistě bys mohla *zastavit* toho, kdo tě ohrožuje, než tě zamkne, nebo znehybnit klíč a poté si pro něj jen sáhnout a odemknout si. Takže si támhle sedni a sleduj, jak pracují ostatní.“ Regina kývla hlavou a šla si sednout, ale byla zklamaná. To, co jí Sáva právě řekla, jí moc nepovzbudilo a říkala si, že se nikdy nesmí

dostat do podobné situace, nebo tam zůstane navždy. Mezitím Sáva a Martin obešli klece, aby dívky zamkli. Sáva si pak šla stoupnout vedle Reginy, a když žena viděla dívčin výraz, jen dodala: „Nebo by si je jednoduše přeprala, v tom se ti nikdo nevyrovná.“ I Martin již zavřel svoji poslední klec a stoupl si vedle Sávy. Uvězněné dívky a chlapec mezitím čekali na instrukce. „Až řeknu teď, všichni se pokusíte dostat se z klece. A snažte se to udělat co nejrychleji. Ty Andreo, když se budeš soustředit, dokážeš vyvolat počasí i v místnosti. A abych nezapomněla, Mariko, zkus se dostat z klece, aniž by ses odtamtud přemístila, ano?“ Marice přišlo její oznámení úsměvné, ale trochu ji pokořilo. Proti Patrikovi byla nyní v nevýhodě, ale nedokázala si představit, jak se z klece dostane Andrea či Bára.

„Tři, dva, jedna, teď!“ Přesně jak Marika čekala, první se z klece dostal Patrik. K jejímu překvapení ale *znehmotnil* sebe a ne klec, přesto jeho moc fungovala přesně, jak čekala. Jako kdyby v sobě neměl žádné buňky, prostě vyšel z klece jako nic. Přitom ale neměl moc zdravou barvu; celé jeho tělo, oblečení nevyjímaje, pochytilo jakýsi zvláštní šedý nádech, který se u něj objevil dřív, než prošel mřížemi a zmizel záhy poté. Podle Mariky to byly *příznaky použití jeho moci* a označení, které si pro to v tu chvíli vymyslela, jí přišlo velmi zábavné. Ani Ester s klecí nezápasila příliš dlouho, jak se dalo čekat. Mávnutím ruky proměnila všechny tlusté mříže jen v tenoučké a ty poté hravě zohýbala a prolezla. Konečně i Marika usoudila, že je na čase se dostat ven. Chvíli přemýšlela, kam si dal Martin, který ji zamykal, klíč. Poté zavřela oči a natáhla ruku. Za několik málo okamžiků se jí na dlani objevil šedobílý dým a s ním i klíč, který prostě zastrčila do zámku a za pár vteřin byla i ona venku. Přidala se k ostatním a sledovala, co se bude dít. Uvnitř klecí byly nyní jen Bára a Andrea. Sáva pozorovala jejich počiny a v jednu chvíli povzbuzovala Báru, že i když nemůže použít telepatii k přesvědčení Martina, aby jí klíč dal, protože je kouzelník, dokáže se pomocí své moci dostat ven. Ta kývla a prostrčila ruku klecí. Nikdo, snad kromě Sávy, netušil, o co se asi snaží. Bára se pokoušela nasoukat mezi mříže, ale poslední část, kterou mříží prostrčila, bylo rameno. Snad musela tušit, že i když je velmi hubená, nedokáže se tou úzkou mezerou provléct. Nebo snad ne? Všichni s napětím sledovali, co bude dělat dál, když najednou uviděli zvláštní stříbrné průsvitné světlo, které začalo postupně pohlcovat Bářino tělo. Bylo jen několik centimetrů od její kůže a věrně obklopovalo celou její siluetu, včetně ruky, kterou měla prostrčenou mříží. Kov se začal podivně prohýbat. Stříbrné světlo tlačilo mříže dál od Bářina těla, takže se sice dotýkaly jejího nového brnění, které kolem sebe měla, ale vůbec se nedotýkaly její kůže. A jak se snažila protáhnout překážkou, drželo jí to brnění mříže od těla tak usilovně, že se prohýbaly jako z gumy a brzy se z klece vyvlékla celá, dočasná past, kterou nechala za sebou, však nyní vypadala, jako kdyby se srazila s automobilem. Bára přistoupila k ostatním a sklidila uznání za dobrý nápad a Marika konečně věděla, co si má představit pod pojmem *štit*. Nyní však pozornost všech přestoupila na Andreu, a jestli si někdo z nich uměl představit, jak Bára použije svoji moc k útěku z klece, tak to, jak se dostane z klece Andrea, si neuměl představit nikdo.

Andrea si nepočínala příliš sebejistě. Chvíli prosebně koukala na Sávu, ale ta měla ve tváři nyní zcela kamenný výraz a nevšímala si jí. Konečně si sedla na dno klece do tureckého sedu, zavřela oči a začala se na cosi soustředit. Za několik okamžiků všichni slyšeli podivný šum, který se ke kleci Andrey blížil odněkud z temné chodby. Pocítili průvan, ale jen na pár okamžiků a znovu se vítr jakoby utišil. Ale tak docela pravda to nebyla. Vítr minul přítomné, jednu chvíli zesílil a plnou silou narazil do klece, ale roztránil se o mříže. Klec se zachvěla a

Andrea v ní ztratila rovnováhu. Vyděšeně otevřela oči a podívala se znovu na Sávu. „Já to nedokážu.“

Sáva nechtěla ustoupit a nic neříkala, ale Patrik se do toho vložil. „Tak už ji nechte, vypadá vyčerpaně.“ Andrea mu snahu opětovala vděčným pohledem, ale hned nato se pokořeně zadívala na zem. „Tak pojď ven,“ řekl Patrik a mávnutím ruky celá klec zšedla a Andrea jí jednoduše prošla. „Skvělá moc. Tvojí nevýhodou bylo, že jsme v uzavřeném prostoru. Venku by na tebe nikdo neměl,“ dodal a Andrea se zařadila k ostatním. Sklidila uznání i od zbytku jejich nového týmu ale Sáva ji přehlížela a po chvíli tiše odešla z místnosti.

To, jakým zkouškám byli postaveni, všechny tak nějak znejistilo. Dvacet minut nato, co se dostali z klecí, byla již místnost vyklizena a znovu připravena na další test. Tentokrát měl vše v režii Martin, protože Sáva se zatím nevrátila. Nemělo smysl otálet. Než se den dobere konce, měli se toho ještě hodně co učit. Martin jim zadal rozdělit se do dvojic, a když tak učinili, dostali další pokyny. „Nyní budete bojovat proti tomu, kdo stojí proti vám a je tedy vaším protivníkem. Úkolem je soupeře přemoci, nebo dostat jak se říká na lopatky,“ informoval stručně Martin a dál, jakoby již nechtěl pokračovat s mluvením, čekal, až začnou soupeřit. Toto oznámení ale všem přítomným nestačilo. Snad každý přemýšlel, jak napadnout soupeře s tím, že na jiného kouzelníka nepůsobí jejich moc. Dlouho se nic nedělo a Martinovi nakonec nezbylo, než dodat ještě pár slov. „Vaše moc možná proti tomu druhému nepůsobí, ale její následky ano,“ řekl tónem přímo vybízejícím k zamyšlení. Doufal, že na to všichni přijdou sami bez dlouhého vysvětlování. Někteří přikývli, že rozumí, ale jako ti, kteří tuto pravdu znali, stejně nevěděli co a jak. Po chvíli všem došlo, že jejich zbraněmi budou věci kolem nich, ale zdráhali se je použít, protože nechtěli ublížit protivníkovi a ani sobě. A tak, po dalších pár minutách promarněného času, během kterého se absolutně nic nestalo, byli všichni pobídnuti, aby šli ke kraji a na placu zůstala jen Ester, se svojí nynější sokyní Marikou.

Ester stála naprosto sebevědomě a vyrovnaně a čekala, až Marika zaútočí. Ta si již byla vědoma soupeřčiných výhod, neboť jí došlo, že je starší a tak jistě i zkušenější. Navíc nevěděla o její moci mnoho a tak netušila, jak může moc využít a co bude dělat. Ale došlo jí, že stejnou nevýhodu má i Ester a trochu více nyní pochopila Sávino snažení, protože takové věci je dobré znát. Také si uvědomila, že v opravdovém boji toho o protivníkovi budou vědět zprvu ještě méně a s myšlenkou na všechny přátele a rodinu, kteří jsou v nebezpečí kvůli tomu, co je tam venku čeká, rozhodla se pustit do boje s vervou. Rychle se rozhlédla. První, co jí padlo do oka, byla malá soška jakési ženy, stojící v koutě. Byla kamenná a Marice mohla sahat asi po kolena. Bezmyšlenkovitě mávla rukou, aniž by si uvědomovala, jak je to nebezpečné a socha již letě místností přímo proti Ester. Ta se zatvářila pohrdavě. Mávnutím ruky přeměnila sošku ještě za letu na postavičku velikosti panenky Barbie a hbitě předmět chytila. Poté se prudce rozmáchla, hodila sošku Marice zpět a mávnutím ruky z ní ve vzduchu vytvořila ještě větší sochu, než byla původně. Marika se taktak stačila *přesunout*, než soška proletěla místem, kde ještě před chvílí stála a s hlasitou ranou se roztránila o zeď. Přitom ještě rozehnala hustý kouř, který se jakoby snažil zakrýt Maričino zmizení. Dívka se nyní objevila za Esterinými zády. Do rukou si teď přemístila tyč, co tvořila horní část železné konstrukce jakési skříně, která se záhy začala naklánět. Ale Ester to zaznamenala a rychle se k Marice obrátila. Ta chtěla naznačit úder a stvrdit tak svoje vítězství, ale v místě, ve kterém tyč svírala, se z nenadání proměnila v úzký drát a těžký konec převážil věc k zemi. Ester si rychle dřepa, zachytila konec tyče, prudkým tahem ji vytrhla soupeřce z rukou a rychle se

otočila na místě, přičemž se nejen postavila, ale než se obrátila o tři sta šedesát stupňů zpět k Marice, proměnila tyč ve vzduchu v šavli (která byla umístěna v kovové pochvě, aby Marice neublížila), a tu pak zastavila těsně před Maričíným krkem. Obě dívky zůstaly stát a němě si vyměňovaly pohledy. Marice bylo jasné, že být to opravdový boj, přišla by o život, ale stejně žasla nad Esterčinou hbitostí. Ta se na Mariku dívala sebevědomým pohledem, přesto jí ale uštědřila vřelý úsměv. Šavle se jí mezitím v ruce proměnila zpět v tyč, a Marika ji mávnutím ruky vrátila zpět na místo, přičemž se jí zároveň podařilo vrávoravou skříň narovnat do původního stavu. Očima ještě zkontrolovala, že stojí jak má. Poté jí Ester podala ruku na usmířenou. Dosavadní napětí bylo to tam a z přihlížejícího obecenstva se dokonce ozvala slova uznání. A nejen od nich, ale i z úst Ester, což Mariku velice překvapilo a zároveň kladně změnilo její mínění o ní. *Možná je trochu víc sebevědomá, ale zatraceně dobrá.*

Po tomto velmi krátkém souboji se Martin rozhodl jejich sezení ukončit. Řekl jim, aby přemýšleli o tom, jak s jejich schopnostmi bojovat a že ve stejných dvojicích budou mít zítra možnost zápas dokončit. Poté vyšel do chodby a vedl je k místu, odkud se dostanou domů. A protože Regina měla na Mariku pár otázek, rozhodla se dívka jít s ostatními, ačkoli by se sama mohla z labyrintu prostě *přesunout*.

„Jak mám proti někomu bojovat s mojí mocí?“ tázala se Regina. „To je hloupost! To přeci nejde! Jistě, můžu se bránit. Ale boj?“ narážky na Mariku působily dojmem, že po ní chce nějaký zvláštní recept, který ale neexistuje. Sama nevěděla, jak by takový boj s jejími schopnostmi svedla, a nyní nad tím také musela přemýšlet.

„Já ti nevím. Dřív sem na svoji moc byla hrdá- aby taky ne mezi normálními lidmi... byla sem něco víc. Ale tady? Všichni máte skvělé schopnosti- jste stokrát lepší.“ Pronesla znovu Regina s určitou váhavostí, ale Marika spíš než lítost slyšela v jejím projevu určitou filosofii nutnou k zamyšlení. To také způsobilo delší mlčení, které ovšem znovu přerušila Regina, která dodala: „Tvoje moc je podle mě nejlepší z nás všech.“ Dívky si mlčky vyměnily pohledy.

„Ber to tak, že se ti nemůže vlastně nic stát. Každý z nás má nějaké vlastnosti dobré i špatné. Jednotlivě jsme možná zranitelní, ale důvod proč je nás tu tolik a ne jen jedna osoba je možná v tom, že se můžeme skvěle doplňovat a dát tomu druhému to, co mu schází.“ Znovu nastalo trapné ticho a Regina si při zamyšlení nad schopnostmi ostatních konečně uvědomila, že polovina z nich se- stejně jako ona- může svojí mocí jen bránit. *Proč tedy po nás chtějí, abychom spolu bojovali?*

„To je jednoduché. Nejspíš nejde jen o to mít navrch, ale neprohrát a ubránit se.“ Regina se zarazila a otočila. Kousek za nimi šla Bára a to, co řekla, zarazilo také Mariku, „co si říkala?“

„Řekla sem to snad nahlas?“ udivila se Regina a zkoumavě se na Báru zadívala.

„Neboj, neřekla.“ Ujistila ji Bára. „Jsem telepat, vzpomínáš?“ Tato odpověď by měla Regine stačit, ale pořád jí na tom bylo něco nejasného.

„Co sis myslela?“ otázala se Marika zvědavě Reginy, ale ta se naježila. „Tak jsem si to neuvědomila, no. Proč si na mě taková?“ osočila se na ni.

„Ale ne,“ snažila se Marika vyřešit vzniklé nedorozumění, „špatně si mě pochopila. Já myslela, jako nad čím jsi předtím uvažovala. Chápeš?“

„Chtěla vědět, proč nás nechávají bojovat spolu, když většina z nás má jen obranné schopnosti.“ Odpověděla za ni Bára na Maričinu otázku. Regina se však na Báru znovu nechápavě podívala. „Jak je možné, že na mě působí tvoje moc?“

„Vlastně je to velice jednoduché. S kým bych si v duchu povídala, kdyby na kouzelníky nepůsobila?“ Bářina odpověď jí dávala smysl, ale stejně si před ní připadala tak nějak nesvá, jako by byla nahá. „A to můžeš jen tak? Koukat do cizí hlavy?“

„Promiň. Ale když to chceš vědět, není to tak snadné. S čarodějem můžu většinou komunikovat jen tehdy, když si to přeje a dovolí mi to. Ale protože ty nemáš kouzelnickou krev, je to mnohem snazší.“

„A jak víš, že nejsem čarodějka?“ vyměnila Regina našťvaný tón za zvědavost.

„Prostě slyším, co si myslíš. Asi to nyní nebudeš chtít slyšet, ale někdy, když mám někomu pomoci, můžu se dostat do jeho hlavy a zjistit si tam o něm, co potřebuji. U tebe to není tak snadné, ale je to podobné. Když jsme sem včera všichni přišli, chtěla jsem vědět vaše úmysly. A tvůj vnitřní hlas byl jediný, který jsem slyšela. Tak proto to vím. Ale velmi se ti omlouvám, už to neudělám.“

Regina byla stále ještě rozhořčena, ale opět měla nad čím přemýšlet. Ticho však znovu přerušila Bára, která velmi ztišila hlas a s určitou tajuplností dodala: „Sáva má prý stejnou moc. Ale žije tak dlouho a měla tolik času na zdokonalení, že prý může jen tak číst myšlenky nám všem.“ A Regina konečně po mnoha letech pochopila, co znamená být VĚDMA.

V jednom kole

Čas kvapil nezastavitelnou rychlostí. Říjen se přehoupl v listopad, a Pražské ulice zasypávaly tuny spadeného listí. Ale ne všude byl příchod zimy poklidný.

Konečně se ozvalo dlouho očekávané zvonění. Marika si z tabule ještě opsala další domácí práci a než zvonek utichl, byla již na cestě pryč ze školy. Kamarádky se ještě zdržovaly v tamních prostorách a povídaly si, ale na to neměla dívka čas. Odbyla je prostým „ahoj“ a namířila si to přímo k východu. Před školou jí vyrušil zvonící telefon. Aby jej zvedla, musela upustit několik sešitů a učebnic, které svírala v náručí a nyní se snažila mluvit do telefonu, zatímco popadané věci sbírala ze země.

„Ahoj Pavle! Ne, promiň. Dnes určitě nemám čas. Musím zajít do knihovny kvůli nějakým materiálům k maturitce a konečně ji dodělat, blíží se termín. A také musím dodělat ročníkovku a udělat úkoly, takže opravdu nevím, kde ten čas vzít. Ještě jednou promiň.“ Marika zaklapla telefon a zcela ignorovala to, že jí chtěl Pavel ještě něco říct. Měla plné ruce práce, ale to, co řekla Pavlovi, nebylo rozhodně jediné, co měla dnes na programu. Už pár týdnů nevěděla kam dřív a velmi ji začalo znepokojovat, že se ještě nedostala k učení na maturitu. Po večerech psávala okruhy k ústním zkouškám a nyní zanedbávala nejen přátele, ale i kamarádky, samozřejmě kromě její nové party z labyrintu, se kterými zase trávila víc času, než by měla. Ale nebylo zbylí.

Celé odpoledne ignorovala neustále zvonící telefon. Z knihovny si přinesla velký štus knih a různých článků a snažila se z nich něco sepsat do notebooku, přitom ale jedním okem neustále pozorovala čas a vyčkávala příchod sedmé, kdy měla být opět v labyrintu. Dobré na tom bylo to, že i když tam trávila hodiny, ve skutečném světě chyběla jen desítky minut. Ale právě kvůli tomu byly její dny velmi dlouhé a často tak večer padla do peřin zcela vyčerpaná.

Z nynějšího frmolu šla Marice hlava kolem. Stále se jí dařilo ututlat před mámou, že navštěvuje kouzelný labyrint, a že ji v blízké době kromě maturity čeká nejspíše i smrt, a mimo to se snad den co den na jejím stole objevila nová ztracená věc, a Marika tak neustále poletovala z jedné strany Prahy na druhou, přičemž se v autobusech, tramvajích a metrech snažila dohonit povinnou četbu.

Konečně nadešla dlouho očekávaná chvíle. Posledních několik týdnů se Marika neodvažovala mizet do labyrintu přímo z pokoje (protože její máma jakoby něco tušila, chodila ji kontrolovat čím dál víc častěji), a tak se snad každý večer sbalila s tím, že se jde učit ke kamarádce, přičemž mířila vždy ke Gábině, která jako jediná z jejího okolí doopravdy věděla, co po večerech dělá.

„Ahoj, jsem tu dřív. Než půjdu, můžeme se spolu podívat na učení, co myslíš?“ vyhrkla Marika na Gábinu, která jí právě zvedla telefon u dveří a bzučákem ji pustila dovnitř paneláku. Když vyjela do požadovaného patra, stála již Gábina ve dveřích a vřele ji vítala.

„Jsem ráda, že máš alespoň nějaký čas na školu. Ale nechceš se na tu vaši bojovou akci vykašlat a věnovat se JENOM škole? Alespoň tento poslední rok?“ tázala se jí Gábina s obavou v hlase, ostatně jako vždy. Ale Marice nyní záleželo na bezpečí jejich blízkých natolik, že by byla ochotna i přerušit studium, takže nešla pro odpověď daleko.

„Tak pojd' dál.“

Protože posledních pár týdnů měla Marika tolik věcí na seznamu, že ve volných chvílích doháněla, co se dalo, neměla příliš volného času ani na svoji nejlepší kamarádku. Vyměnila tedy učení za *pokec* a na úkoly, které si sebou přinesla, tak ani nedošlo. Ale v sedm hodin, děj se co děj, musela svůj program přerušit a vypít odporně chutnající žlutou tekutinu, na jejíž chuť si ovšem pomalu zvykala a tak jí její konzumace dělala čím dál menší potíže. A i dnes, jako každý večer, a někdy i dopoledne a odpoledne, vypila lektvar přesně v požadovaný čas, aby se na místě objevila ve stejnou chvíli s ostatními.

Za tu dobu již všichni ti, kteří byly zataženi do odboje proti zlému kouzelníkovi, nebyli jen spolupracovníky, ale také přáteli. Kdokoli se objevil v místě, kam je přenášel žlutý lektvar, byl vřele přivítán a navíc nikdo neodešel, dokavad' zde nebyli všichni. A bylo tomu tak téměř vždy, neboť kouzlo času působící v labyrintu umožňovalo všem dostavit se na požadovanou hodinu. O něco více než všichni ostatní, čekala Regina na Mariku. Vždy byla ráda, že ji vidí, a za čas se pro ni stala zdrojem kouzelnických informací, po kterých vždy tolik prahla. A to napomáhalo jejich přátelství.

Konečně do labyrintu dorazil i poslední člen. Ten, na koho se čekalo, byla tentokrát Andrea. Všichni se pozdravili a světla je již zase vedla dál cestou, kterou jim zvolila. Na jejím konci čekala Sáva a dnes pro ně měla velmi zvláštní zprávy.

„Vítám vás“ pozdravila všechny při příchodu do místnosti a bez delšího otálení pokračovala: „Dnes nás čeká především sebeobrana. Samostatně budete čelit Martinovým útokům a nebudu vám lhát- musíte se plně soustředit, jinak dnes odsud po svých neodejdete.“ Marice se rozbušilo srdce. Hlasitě polkla a snažila se ovládnout svůj neklid. Rozhlédla se a při pohledu na ostatní se jí rozhodně neulevilo. Vypadalo to, že jistý si v tuto chvíli není nikdo.

„Věděla jsi, že má Martin nějakou moc?“ šeptla k ní Regina a tvářila se stejně vyděšeně. Marika se ani nesnažila odpovédět, pouze pokrčila rameny a dál čekala, co se bude dít. O něco později se skupinka dala znovu do pohybu a mířila do místnosti, ve které většinou probíhaly fyzické zkoušky.

Místnost vypadala jako obvykle. Kolem vlhkých stěn byly různé skříně a stoličky, v rohu se krčilo pár chatrných židlí a z temné tmy, která rádoby zakrývala strop, se do místnosti valila podivná mlha. S příchodem do těchto prostor stoupl neklid, který všichni cítili, a když se přivítali s Martinem, který tu na ně již čekal, každý doufal, že jako první půjde ten vedle. Sáva jejich neklid možná cítila, ale rozhodně mu nejevila ani kapku pozornosti. Zaujala místo na druhé straně místnosti, odkud bylo dobře vidět na všechny zde přítomné.

„Již víte, co dnes budeme dělat a tak k tomu myslím nebudu nic dodávat a rovnou začneme.“ Řekl jen krátce Martin, o němž všichni věděli, že dlouhým řečem moc neholduje. Marice bušilo srdce snad čím dál rychleji, ale byla zároveň nedočkavá, co má Martin za schopnosti. Ten vyhlížel, kdo se přihlásí dobrovolně, a stejně tak na to čekali i všichni ostatní. Marice bylo jasné, stejně jako všem okolo, jak strašně je to nebezpečné. Má-li být toto cvičení o tom pouze se bránit, budou tak muset činit pravděpodobně tak dlouho, dokud nepadnou. Držela ruce v pěst a stále nevěděla, co chce- je snad silnější touha dozvědět se o Martinově moci, nebo převládne prostě strach? Jedna její polovina to chtěla strašně zkusit, zatímco druhá vyváznout bez zranění. Poté si všimla, že na několik okamžiků se Martin zadíval na Reginu a ta instinktivně couvla krok zpět.

„Jdu já!“ Vyhrkla náhle Marika. Již ve chvíli, kdy to vyslovila, toho litovala, ale něco v ní se jakoby zlomilo. Nemůže v tom přeci ostatním nechat. A tak jí to nedalo.

„Hodně štěstí.“ Popřála Ester a stoupla si ke zdi. Její tón na Mariku působil trochu pohrdavě. Ostatní ji beze slov a s pouhým pokývnutím následovali. Marika se ještě ohlédla na Reginu, v jejíž tváři se objevil výraz vděčnosti. A to se již Martin přesunul na druhou stranu místnosti a vybídl dívky a Patrika, aby signalizovali začátek zápasu.

„Teď!“ Ozvalo se z publika a Marice zatrnulo. Slyšela vlastní srdce a těch několik sekund, než na ni poslal první útok, se jí zdálo jako věčnost. Stihla se kouknout na Sávu, která postávala kousek od Martina, a prvně u ní viděla něco jako obavy. Když ale ona zaznamenala Maričin pohled, náhle změnila výraz a tvářila se znovu nepřístupně a nezúčastněně. Ani Regina se v Sávě nyní nevyznala. Za dobu, která dělila její první návštěvu labyrintu od dnešního dne, zestárla snad o dvacet let a vystupovala spíše chladně. Nejspíš za to mohla léta, která jí přidala několik vrásek a ubrala na vlasech i úsměvu, což Reginu utvrdilo v tom, že když starosti udělají tolik se ženou jako ona, bude to opravdu doba zlá. Ani ji nenapadlo, že v dětských očích vypadají lidé jinak a že vzpomínky blednou a přetvářejí se, spíše ji to povzbuzovalo k tomu, že co dělá je velmi důležité a že se do toho musí pustit na plno.

Martin konečně zvedl ruce a i Marika učinila totéž, ačkoli nevěděla, před čím se má bránit. Ale to se za pár okamžiků změnilo. Jeho ruce začala obklopotvat modrobílá energie, vznikající nejspíše v konečcích prstů, odkud se omotávala v podivných světélkujících provazech po celých jeho pažích a přitom vydávala zvláštní modré světlo, signalizující přítomnost obrovské síly. A s každou uplynulou vteřinou se rozpínala víc a víc, přibývalo světla, které již ozařovalo místnost a i v Martinových očích, které celý proces hlítaly, se toto světlo promítalo. Všichni jej nyní viděli tak, jak jej ještě nikdo z nich neviděl. Síla jej svým způsobem pohlcovala a doslova bylo vidět, jak se muž snaží vyrovnat s příchodem tolika energie, ruce se mu počaly chvět, ale on stále neměl dost. A když se jeho ruce ztratily pod modrými stuhami, spustil z nich oči a podíval se na Mariku. Jeho pohled ji naprosto vyděsil. Byla v něm zlost a touha po vítězství a v tu ránu jí bylo jasné, že ji zřejmě nebude nikterak šetřit, a že Sáviná slova nebyly jen plané řeči. Cítila napětí vzniklé u každého z přítomných, ale neměla čas se dívat po ostatních, ačkoli věděla, že se do ní vpíjejí jejich pohledy. Čekala na chvíli, kdy tu ohromnou energii vyše proti ní. A nečekala dlouho.

Martin otočil ruce dlaněmi vzhůru a ohnul prsty. Na okamžik se zatvářil bolestně, ale to už se mu v dlaních tvořila jakási energetická koule. Zároveň vznikaly zvláštní výboje a tvořily jiskřičky, které se v oné kouli shromažďovaly. A když jich jeho dlaň byla natolik plná, že provazce přetékały a padaly na zem, rychlým pohybem obrátil ruku a poslal vlnu energie směrem k vyděšené Marice. Bylo to, jako by k ní vyslal modré blesky. Marika se nejdříve vylekala a *přesunula* o kus dál, ale bylo jí jasné, že nemůže pořád utíkat a začala tak s defenzívou. Nataženými rukama měnila směr paprsků a směřovala je tím jinam, přičemž na druhé straně místnosti drtily zeď a přilehlý nábytek na kusy. A Martin neustále posílal nepřetržité proudy modré energie směrem k Marice, přičemž mu byla vznikající spoušť absolutně lhostejná. Do jeho očí se vlévala nachová barva a jeho ruce byly jako nevysychající zdroj síly. Místností se ozýval dunivý rachot rozbíjených věcí a občasný jekot některé z dívek. Když jim nad hlavami prolétl ne jeden modrý záblesk, kterými se nyní místnost jen hemžila, stačily taktak uskočit. Marice připadalo, jako by se zde rozpoutalo peklo. Cítila obrovskou sílu, která stála proti ní a elán, se kterým si nepřetržitý proud držela od těla, jí značně a rychle ubýval. Kolem se navíc mísila mlha s návaly prachu z rozbitých stěn a vlny modré energie zahřívaly místnost do nesnesitelných teplot. Marika si vůbec nebyla jistá, jak dlouho tento

nával ještě vydrží, Martina však očividně boj vůbec nevyčerpával. Pevně zavřela oči a snažila se dál udržet si jeho moc od těla. Bylo to vysilující. Hlavu měla zcela prázdnou a nebyla schopná myslet na cokoli, protože myšlení by ji v tu chvíli zaměstnalo víc, než by zvládla. Přesto věděla, že se dostala na okraj sil a na rozdíl od Martina začala polevovat.

„Tak dost!“ Ozvalo se za Martinovými zády. Regina si všimla Sávy, jak pozoruje vyčerpanou Mariku a nyní se snažila boj ukončit. Vlny však přicházely stále dál a Marika už nemohla. Svěsila ruce a z posledních sil se stihla ještě *přesunout*, zatímco modré paprsky nyní rozrazily šedivý dým vzniklý v daném místě a na druhé straně místnosti rozbily další polici a část stěny na kusy.

„Dost, dost, dost!!!“ Vykřikla znovu Sáva a rozhodla se nyní zakročít. Přiběhla zezadu k Martinovi a strhla mu ruce dřív, než zamířil Maričinu siluetu, která se objevila za několik okamžiků o kus dál, opět v ohlášení hustého dýmu. Martin se podíval vyděšeně na Sávu a padl na kolena, síla ho nyní opustila. Byl vyčerpaný. Zdálo se, že poprvé od začátku boje má vůli nad svým vlastním tělem. Chvíli hluboce a těžce oddychoval, poté se ale rozhlédl po soupeře.

„Mariko!“ Zaznělo v tu chvíli z řad obecenstva a teprve teď Martin viděl, co provedl. Dým se rozplynul, avšak Marika v něm nestála, nýbrž ležela na zemi, držela se za bok a svíjela se bolestí, přičemž se pod ní pomalu tvořila kalužina krve. První přispěchala Regina, utěšit ji. Při pohledu na ni se zhrozila. Sáva však s pomocí otálela. Nejdříve pomohla vstát Martinovi, který se topil ve výčitkách. „Já věděl, že to není dobrý nápad. Já- už nikdy. Rozumíš? Už ne, mohl jsem ji zabít!“

„Uklidni se, ano? Bude to v pořádku. Teď běž k sobě a já to tu vyřídím. Tak běž!“ A sotva se vzdálil, přispěchala Sáva konečně na pomoc Marice, kolem níž se již vytvořil kroužek. Všichni ji lítostivě pozorovali. Sáva zraněnou dívku rychle omrkla, aby zkontrolovala situaci, a poté se zadívala na Reginu, která se nad ní skláněla a snažila se jí pomoci.

„To nic není, jen ji to škráblo. Bude v pořádku,“ informovala dívčinu kamarádku, která o ni měla vážný strach, a poté zavelela: „Tak jo Regino, pomoz mi ji zvednout. Na tři, dobře? Raz, dva, tři!“ Marika zaúpěla bolestí, ale snažila se stát.

„Musíme ji dostat do místnosti s lektvary. Tak jdeme.“ Kočirovala Reginu a každá z jedné strany nyní Mariku podpíraly, aby ji dostaly z místnosti. U východu se Sáva ještě otočila na ostatní a pobídla je, aby zde počkali.

Marice se do hlavy vlévala horkost. Dosud více méně otupělá rána začínala přicházet k sobě a ze ztráty krve si připadala vyčerpaná a zmatená. Chvillemi ztrácela vědomí a nebyla si jistá, kde právě je a kam ji to vedou. Světla se před ní míhala podivnou rychlostí. Sem tam zachytila, že někdo mluví, přičemž měla sucho v ústech a motala se jí hlava, jako kdyby měla kocovinu. Také se snažila pořádku jít, ale neustále se jí podlamovaly nohy, a co chvíli se musela zavěsit za jednu z žen, které ji podpíraly, a to i když se jí potřeba jejich pomoci příliš nezamlouvala.

Náhle ucítila na kůži příval teplého vzduchu, který signalizoval, že jsou na místě. Byla usazena na malou pohovku v rohu, a zatímco šla Sáva připravit nějaký lektvar, snažila se Regina Mariku povzbudit, uklidnit a udržet při vědomí, ale celá se přitom třásla strachy a byla skoro stejně bledá jako ona.

„T- to nic není, to j-je jen š-š-škrábnutí.“ Vypravila ze sebe Marika a usmála se.

„Nemluv. Sáva ti na to něco přinese, po tom ti určitě bude líp. Do té doby nic nedělej.“

„D-doufám, že jestli budu m-muset něco pít, bude to lepší než přenášeč-ílektvar. Nejsem si jistá, j- jestli bych ho udr-žela v ža-ludku.“ Regina se pobaveně zasmála.

„Bojíš se, že v sobě neudržíš lektvar? Hlavně když v sobě udržíš nějakou krev, ne? Ztráty se na tobě už asi podepisují, přemýšlíš nad hloupostmi.“

„A nad čím mám p-přemýšlet... jestli budu mít ji-jizvu?“ Dívky se snažily trochu zábavy přijít na jiné myšlenky, ale jednu velkou starost Marika opravdu měla. A to byla její máma. Co teď bude dělat? Dokáže ji nějaký lektvar vyléčit tak rychle, aby nemusela doma nic vysvětlovat?

Konečně dorazila Sáva, která prošla několik regálů a zásuvek a přinesla obvazy a dva lektvary. Jeden byl v malé lahvičce a měl barvu do hněda, druhý byl v jakési nízké, ale širší nádobě, byl stříbřitý a takřka průhledný, ale měl podivnou konzistenci. Sáva vzala malou lahvičku, podala ji Marice, aby ji vypila, a z druhé nádoby mezitím nakapala na ránu podivnou tekutinu a za pomoci Reginy začala poraněnou dívku obvazovat.

K Maričinu překvapení nebyl první lektvar vůbec špatný, ba naopak- byl sladký. Zato odvar v ráně jako by jí natahoval kůži, podivně ji to svědilo a pálilo.

Hnědý lektvar na ni zapůsobil jako vzpruha. Cítila novou energii a vše se jí přestalo motat. Rána sice pořád bolela jako čert, ale za chvíli se již byla schopná posadit, bez jakýchkoli těžkostí. A když byla rána obvázána, pomohla jí Sáva vstát.

„Myslím, že zítra nemusíš do školy.“ Pronesla Regina povzbudivě, ze snahy najít na celé té události něco dobrého.

„Jo, to se hodí.“ Odpověděla jí ironicky. Sáva pokývla, že mohou jít a symbolicky ukázala východ, přitom ale pobídla Reginu, aby počkala v průchodu a Mariku si vzala ještě stranou.

„Mrzí mě, co se dnes stalo. Doufám, že se na Martina moc nezlobíš.“ Začala s obhajobou, jakmile dívka opustila místnost. A chtěla jí toho říct víc. „Ten boj nebyl jeho nápad ale můj, tak se ti omlouvám.“ Marika chtěla něco říct, ale Sáva se nenechala přerušit a pokračovala. „Měla bys vědět, že jedním z důvodů, proč je Martin tu, je, že má obrovskou moc, ale neumí se s ní smířit. Báł se, že když se jí vzdá, ztratí část sebe a dobrovolně vstoupil do labyrintu, aby před sebou samým ochránil svět tam nahoře. Ale není zlý, to mi věř. Určitě ho to mrzí.“

„Já se nezlobím vždyť- šla jsem dobrovolně.“ Odpověděla poněkud rozpačitě se snahou srovnat si v hlavě to, co se nyní dozvěděla. *Proč někoho takového nechává, aby s námi bojoval?* Pomyslela si.

„To je dobře. Hlavně že si živa a za několik dní budeš i zdravá. Teď jdi domů, udělej si horký čaj a pořádně si odpočiň. Pár dní nepoužívej svoje schopnosti a myslím, že tento týden raději nechod' ani sem, přenos by tě stál příliš energie. A na, tohle si vem a dvakrát denně si to nakapej na ránu.“ Dodala a podala Marice nádobu s průhledně- stříbřitou tekutinou. „Tak běž.“

„Dobře. Děkuji vám. Tak zatím.“

„Ještě než odejdeš- své mámě bys to měla říct. To, co se stalo, jen dokazuje, že stát se může kdykoli cokoli. Raději jí to řekni dřív, než se stane něco horšího. Sbohem!“ Marika si ani nestihla přebrat to, co na to ženě odpovědět, ale zato věděla, že měla Sáva pravdu. Ve

dveřích na ženu ještě mávla na rozloučenou, ale i ona již byla na cestě jinam. Že ví o dezinformaci její rodiny, dívku nepřekvapilo a bylo jí jasné, že nyní to již vyřešit musí. Obě kamarádky vyšly v chodbu naprosto tiše, protože opět měly nad čím přemýšlet.

I Gábina se zhrozila při pohledu na Maričinu utrženou ránu. Chvíli ji litovala, poté jí zahrnula hromadou výčitek typu: „Já ti to říkala,“ a následně ji i přes její nevěli doprovodila až k domu, aby se ujistila, že dorazila. A nakonec dodala: „Ještě dneska jí to řekneš. Nebo to udělám já.“ Odevzdala jí učení, které jí nesla a vydala se zpět k domovu.

U dveří do bytu Marika chvíli váhala. Necítila se dobře natolik, aby byla s to něco řešit, ale při pohledu na roztržené tričko a kompletně zakrvácený zbytek oblečení jí došlo, že to nepůjde jinak. Na vteřinu uvažovala, že se do svého pokoje prostě proplíží, ale nakonec se k tomu odhodlala postavit čelem. Vešla do předsíně a hlasitě bouchla dveřmi, aby o ní máma věděla. Povedlo se. Z vedlejší místnosti se ozval hlas. „To jsi ty? Jsi tu brzy.“ Do této chvíle neměla Marika tušení, jak dlouho byla pryč. Takže ji překvapilo, že je pouhých osm, přičemž nejméně třicet minut strávila v městské dopravě. „Ano, jsem to já. Hele můžu s tebou mluvit?“ otázala se z předsíně. Po Sávině léčbě jí už bylo mnohem líp, ale při pohledu do zrcadla se zhrozila. Trochu zalitovala, že je již *téměř* v pořádku a musí to nyní řešit, ale nebylo cesty zpět.

„Co tam tak dlouho děláš? Chtěla si něco?“ ozvalo se znovu, ale to již Marika slyšela kroky a bylo jasné, že její máma míří do předsíně. Když se Veronika objevila ve dveřích, dívka zrovna odkládala kabát na věšák. Na vteřinu zahlédla v matčiných očích zvědavý výraz, ale ten se při pohledu na ni rázem změnil.

„Co-co se ti stalo?“ vyhrkla vyděšeně a rozběhla se k Marice, aby ji podepřela.

„To nic,“ řekla Marika, ale skvěle se rozhodně necítila. Na vteřinu ji přemohla slabost a podlomila se jí kolena.

„Kdo ti to udělal? Snad ne Pavel? Ale byla si u Gábiny, vid’? Snad se ti to nestalo tam? A je Gábina v pořádku?“ zahrnovala ji otázkami, a pro Maričino překvapení slyšela v jejím hlase pouze obavy, nikoli zlost jak předpokládala.

„Vysvětlím ti to. Pojd’me raději do obývacího. Ano?“ odbyla ji a zamířila si to do místnosti. Veronika ještě chvíli postávala v předsíni a poté šla za ní.

„Tak jo, raději si sedni.“ Pobídla jí Marika a nabídla místo vedle sebe.

„Jistě... jsi v pořádku?“

„Víc než myslíš. Jedna dobrá žena mi to ošetřila. Ještě před necelou hodinou to nebylo moc hezký, ale teď je to fajn.“

„Jak- jak to myslíš? Jak jsi mohla za tak krátkou dobu, co jsi byla pryč, přijít ke zranění a navíc jej stihnout ošetřit? Byla si v nemocnici? A...“

„Počkej, počkej. Zadrž. Vysvětlím ti to...“

„To doufám. Ukaž. Je to zlé?“ Veronika zrovna vyhrnula dceři tričko a snažila se dostat pod obvaz. „Kdo ti to vázal? A všechna ta krev na oblečení- je tvoje? Pokud jsi nebyla v nemocnici, možná bys...“ Ani nestačila větu dokončit a zarazila se. Zrovna se dostala k ráně, která však byla již téměř zacelená a zjizvená kůže překrývala hlubokou ránu v boku. Marika věděla, že se bude asi divit, a tak na všechny její otázky nereagovala a čekala, až se žena odmlčí. Ona však byla zmatená ještě víc než předtím. „To- to- to není to, co se ti dnes stalo, že ne? Odkud máš tu ránu? A odkud je ta krev- ukaž, co se ti tedy stalo?“ zmateně se

dívala na Mariku a dívka věděla, že je nyní řada na ní. „To je ta rána, ze které pochází ta krev. A může za to tohle...“ Zvedla ze země tašku a vyndala z ní nádobu s průhlednou tekutinou, kterou položila na stoleček před ní. „Stalo se mi to asi před tři čtvrtě hodinou a tenhle lektvar s tím udělal tohle.“ A ukázala nejdříve na nádobu a poté na utrženou ránu.

„Lektvar? Bylas u babičky?“ otázala se žena a to už se rychle zvadla z kanape a zamířila si to rovnou k pevné lince, zvedla sluchátko a vytáčela číslo.

„Ne, u ní ne.“ Odpověděla Marika s povzdechem, a Veronika telefon zavěsila a znovu se na ní zadívala, tentokrát s podezřívavým pohledem.

„Sedni si a nech mě, abych ti to vysvětlila.“ A tak si sedla a Marika jí podrobně vylíčila vše, o tajemném labyrintu, zlém čaroději i vědmě Sávě a nenechala se přitom přerušit matčinými poznámkami, otázkami ani nadáváním.

„To sis nemohla vybrat míň vhodnou dobu než letos?!“

„Já si to nevybrala. Mám schopnosti- musím bojovat!“

„Víš, že tohle jsem pro tebe nechtěla. Svolila jsem s tím, abys pomáhala lidem. Ne aby ses nechala zmrzačit!“

„Jsem dospělá. Můžu se snad rozhodnout sama! Všechno zvládám- na svoje povinnosti jsem nezanevřela! Mám svoji moc, budu v pořádku.“

„V pořádku? Tomuhle říkáš v pořádku? Co kdyby tě jen neškrábnul? Mohlo tě to zabít. Jak může něco takového ta žena chtít? Po dětech?“

„Je to nezbytné. Musíme být připraveni! A navíc nejsme děti, rozhodujeme se sami za sebe. A když vím, že někdo zabíjí kouzelníky, mám sedět doma a nic nedělat?“

„Ne, ale nechat to na dospělých lidech.“

„Ale ono není na kom, chápeš? Babička má ještě jednu moc- i ona je v nebezpečí! A ty jsi také čarodějka, takže ti mohou taky ublížit. Nechci, aby se vám něco stalo!“

„A tím pádem se má stát něco tobě? Copak nechápeš jak moc je magie záludná? Nebezpečná? Toho jsem tě chtěla uchránit. Chceš kvůli magii přijít o všechno? Jako já? Neztratily jsme toho už dost?“

„Mami tátu do toho netahej. To nebylo kouzlama- prostě to byl sobec! Chtěla by si žít s někým, kdo tě nebere takovou, jaká jsi? Tobě kouzla možná ublížila ale já- já bez nich žít neumím, chápeš? Je to moje součást! Možná že si nechtěla babiččinu moc, ale já strašně- vždyť to víš! Chceš mě o to připravit? Ty víš, že mám rozum, a když si myslím, že je to správná věc- mohla by si mě, prosím, podpořit?“

Těch posledních pár vět ženou zatřásl. Nechtěla se již s dcerou hádat a věděla, že má pravdu. Do očí se jí vlily slzy a zamyšleně usedla zpátky na kanape. „Já mám o tebe strach. Jsi moje jediná dcera!“

„Mami, neboj. Kdybys viděla, jaké mají ostatní schopnosti- jestli proti těm zlým má někdo šanci, tak my! Musíme to udělat. Udělat víc, než jen vrátit ztracenou věc. Víc, než- co já vím- pomoci někomu vstát. Jinak budou umírat lidé!“

Rozhostilo se hluboké ticho. I v Maričiných očích se objevily slzy a obě ženy se na sebe nyní němě dívaly.

„Promiň, nechtěla jsem se s tebou hádat. A ani ti to tajit ale víš- ty nesnášíš magii!“

„Já to chápu. A asi vím, jak je to pro tebe důležité. Ale pro příště- už mi nic nezatajuj, dobře? Vždyť víš, že mám jen tebe.“

„Jasně...“ Ukončila jejich rozepři Marika. A když se jedna druhé omluvily za chování a objaly se na usmířenou, vyslala žena dceru do pokoje odpočinout si a donesla jí tam k tomu horký čaj. Marika byla vděčná a rychle usnula, Veronika však měla ještě něco na srdci. Když se ujistila, že Marika spí, vzala do ruky opět telefon a vytočila číslo. „Ahoj mami, neruším? Dobře. Musíme si promluvit. Za chvíli jsem u tebe.“

Starosti všedního dne

Do konce týdne již Marika nešla do školy a měla tudíž dost času na to, aby dohonila své resty a také aby si udělala více času nejen na Gábinu, ale i ostatní její kamarádky. A samozřejmě i na Reginu, která ji přišla v pátek odpoledne navštívit a konečně se mohla s Gábinou seznámit. O půl druhé stála Regina svírající lísteček s instrukcemi před domem, v němž Marika bydlí. Ani jí nevadilo, že prší. Hořela nedočkavostí seznámit se s někým, kdo ví o magii, ale není z kouzelnického světa. Dokonce tak moc, že ignorovala počasí a vůbec si neuvědomila, že její schopnost by jí v tomto ohledu mohla pomoci. Promoklá stála na chodníku a čekala, až jí dívka přijde otevřít.

„Přesně v čas, Gábi na tebe už čeká nahoře,“ oznámila ji mezi dveřmi Marika. Sama se těšila na to, až se její dvě kamarádky poznají.

„To je super. No a co ty, jak ti je? A co tvoje máma- jak to vzala?“ vyzvíдалa Regina, zatímco šlapaly schody vzhůru.

„No sice jsme se kvůli tomu dost pohádaly, ale nakonec jsme se usmířily, takže dobrý.“

„Tak to je hlavní.“

„Jo, ale na můj vkus to vzala až příliš dobře. Myslím, že to bude mít ještě dohru.“ O pár pater výš konečně Marika oznámila, že jsou na místě. „Tak, tohle je náš byt. Prosím.“ Pobídla Reginu ke vstupu, a když tak učinila, zavřela za nimi dveře. „A můj pokoj je támhle,“ ukázala na dveře, v nichž už stála druhá z dívek a podávala příchozímu hostu ruku. „Těší mě, já jsem Gábina.“

„Regina. Ahoj.“ Všechny tři vstoupily do pokoje.

„Dost jsem o tobě slyšela. Jak dlouho víš o magii?“ začala se vyptávat Regina dřív, než stačily usednout. Mariku to pobavilo a rukou naznačila, aby si tedy nejprve sedly, kdekoliv chtějí. Sama se posadila na postel. Gábina, která byla o zvědavých otázkách ze strany Reginy od Mariky předem poučena, rozhodla se příchozí dívku nijak nedráždit a pilně odpovídat na změť dotazů; přitom ale posílala pobavené úšklebky směrem k Marice.

„Tak to bylo asi po šesté třídě o prázdninách. Jely jsme spolu na tábor a byly jsme spolu v chatce. Nejdřív jsem tomu nechtěla věřit, ale bydlet tři týdny s někým pod jednou střechou tě věřit přesvědčí. Zvláště, když pořád musela někomu pomáhat nebo někoho trestat.“ Regina se zamyslela. „A jak je možné, že ostatní děti nic nezjistili? Nebo ti, kteří ten tábor vedou?“

„Jde o to, čemu jsou lidé schopní věřit. Když mělo malé dítě podezření, že se tam děje něco nadpřirozeného, ostatní jej odbyli a nikdo nad tím nepřemýšlel. A i když by Marika ukázala nějaké kouzlo přímo někomu, stejně by to ten dotyčný bral jako trik. Nedej bože, kdyby řekla- jsem čarodějka. To už by byla za blázna tuplem. Mně osobně to dělalo také problém, i když mi to neustále dokazovala různými věcmi, které prováděla. Ještě na konci tábora jsem byla na pochybách a musím říct, že jsem si o sobě říkala, že jsem se zbláznila. A to i několik měsíců poté, přestože mi svůj původ neustále dokazovala.“ Podívala se na Mariku a pobaveně se zasmála, tentokrát tak, aby si toho všimla i Regina. „Asi začínám chápat, proč o magii lidé dřív věděli- jak říkala Sáva, a nyní už nevědí,“ přemýšlela nahlas kouzelnice. „Jestli věděli i to, že smrtí se moc přenese na toho nejbližší, mohli k ní všichni snadno přijít. Stačilo někoho zabít.“

„Jo, a ještě k tomu čaroděj nesmí ublížit nečaroději. Vždyť se pak ani nemohl bránit, když jej chtěli zabít kvůli moci!“ Pokračovala v myšlence Marika.

„Ještě že už to dávno ututlali. I když je fakt, že v dnešní pohanské době by tomu stejně nikdo nevěřil.“ Dodala nakonec Gábina. Na několik desítek vteřin zavládlo ticho, které přerušila Marika s otázkou, jestli si něco dají. Obě dívky poprosily o čaj, a zatímco jej šla Marika připravit (což se dívkám moc nelíbilo, ale ona si nechtěla nechat pomoci), zůstaly Regina s Gábinou v pokoji samy. To byla pro první z dívek příhodná chvíle na další záplavu otázek.

„Prej má Marika moc od babičky- že je skvělá v magii a všechno ji naučila. Chtěla bych ji poznat. Ty ji znáš, Gábi?“

„Znám, znám, a je to opravdu výjimečná osoba. Na svůj věk vůbec nevypadá a na mě ani nepůsobí jako její babička, ale spíš máma... Co ty, jak jsi dostala svoji moc?“

„Vlastně ani nevím. Nikdy jsem to nezjistila. Tenkrát- myslím ten den, kdy se u mě poprvé projevila moc- se kousek od našeho domu stala nehoda a zemřela při ní prej nějaká paní. Myslela jsem, že mám schopnosti od ní, ale byla to slepá stopa.“

„A ty nemáš tušení, kdo by to mohl být? A co tvoji rodiče?“

„Ty neznám a ani jsem je nikdy nepotkala. Vyrostla jsem v domově, v sedmi letech si mě vzali náhradní rodiče. Po rodičích Moc nemám, vždyť se mě vzdali. Kdyby ji měli, určitě by mi ji nedali, proč taky? A navíc nejsem čarodějka, mám jenom moc. A nevlastní rodiče- ti určitě kouzelníci taky nejsou. Marta- jako moje náhradní matka- nemohla mít děti. Kdyby věděla o magii, určitě by našla způsob- třeba nějaký lektvar nebo tak. Ale zvláštní na tom je, že mi Sáva tenkrát řekla, že mi ji dal někdo, kdo mě měl rád, a že pravděpodobně už nežije.“

„Takže si to vzdala?“

„Nemělo to cenu. Nevěděla jsem, kde bych měla pátrat.“

„Ale ty už doma nebydlíš, vid’? Jestli se ti to stalo, když si bydlela u nových rodičů, stopy můžeš najít někde tam. Stačí si vzpomenout, co se ten den všechno stalo.“ Regina pokývla hlavou, že má pravdu, a trochu se zamyslela. Možná, že to přeci jen vzdala příliš brzy. A když nyní ví o magii mnohem víc, nemělo by smysl dozvědět se o sobě něco nového? Z přemýšlení ji o chvíli později vytrhla Marika, která přinesla hotové nápoje.

„Ještě vám musím říct něco, co mi řekla Sáva po tom, co se mi stalo to zranění.“ Informovala je Marika a podala dívkám hrnky. A zatímco dávala na stůl cukřenku a tác, na kterém vše přinesla, pokračovala: „Martin je v labyrintu proto, že nezvládal svoji moc. A přesto nás s ním Sáva nechala bojovat,“ řekla, a podívala se na dívky, které se tvářily velmi udiveně.

„Přesně tak.“ Pokrčila Marika rameny, když viděla otevřená ústa dívek a jejich zvednutá obočí. Znovu se posadila na postel.

„Proč to udělala? Vždyť nás mohl zabít! Viděla si ten jeho výraz? Byl úplně bez sebe! Ani se nemohl ovládat!“

„Jo, viděla. A když jsem cítila tu ohromnou sílu- neumím si představit, že by se rozhodl do labyrintu nejít. Tam venku by to bylo pěkně nebezpečné. Ukryl se, aby nikomu neublížil a nemusel se vzdát své moci. Ale k čemu mu je, když ji neumí použít?“

„Přesně. Skvělá schopnost ale úplně v niveč.“ Kroutila hlavou Regina.

„Jak to, že neumí tu moc ovládat? Třeba je to tou mocí a oni nechtějí, aby ohrožovala ještě někoho jiného,“ vložila se do rozhovoru Gábina.

„Nemyslím si, že je to tou mocí,“ přemýšlela nahlas Marika. „Muži mívají většinou s magií problém.“

„Ale jak to? Vždyť tam s vámi chodí ten- Patrik, ne? Proč on s ní nemá problém?“

„To je na osobnosti a pochopení. Ženy mají většinou víc soucitu. Nerady vidíme, jak nějaké zvíře trpí, rmoutíme se nad lidskými osudy a pláčem u romantických filmů... ale většina mužů v klidu něco zabije, utopí třeba kořata a pere se v hospodě. Prostě jde o geny. Babička říká, že je to tím.“

„Z čehož vyplívá, že Patrik nedostatkem soucitu netrpí.“ Podotkla pobaveně Regina.

„A je aspoň hezkej?“ dala se do smíchu Gábina. „S tím mě taky můžeš seznámit.“

„To by se ti líbilo, vid’? A co Kryštof?“

„Vždyť víš, že ho nesnáším!“

„Jo? I po tom, co se tak změnil?“

„Jo, i po tom. Lidé se uvnitř nemění, víš? On byl vždycky takovej- no víš co. A pročpak nechceš, abych se s Patrikem seznámila? Hm?“

„Co tím chceš říct? To není pravda. Náhodou mám Pavla.“

„Ale děláš všechno proto, aby ses s ním neviděla!“ Smála se pobaveně Gábina. „Co ty, Regin? Slyšela si někdy, že by o něm mluvila?“ zeptala se zvědavě a čekala odpověď. Ale Regina byla duchem zcela jinde.

„C- co? O kom?“ Teprve nyní věnovala jejich rozhovoru trochu pozornosti.

„Jsi tu s námi?“

„Jo jistě že, jen- jsem se nad něčím zamyslela.“ Znovu vyhlížela z okna na temnou oblohu a na čele se jí udělalo pár vrásek, jak se snažila přemýšlet. To neuniklo pozornosti dívek, a když Regina cítila, jak se do ní zavrtávají jejich pohledy, odvrátila hlavu od okna a podívala se na ně.

„Bavily jsme se o Pavlovi. Mluví o něm někdy?“

„Ale jo, občas. Ale když tak nad tím přemýšlím, vždy je to v té souvislosti, že na něj nemá čas, že musí něco zrušit nebo že jí pořád volá...“ Odpověděla Regina konečně na Gábinu otázku.

„Tak už toho nechte! Dost o mně. Mám toho prostě moc, no. Tohle už řešit nebudeme, ok?“

„Fajn, jak chceš, ale co chceš řešit?“ chtěla vědět Gábina.

„No, vlastně by mě něco zajímalo.“ Otočila se na Reginu Marika, a ve tváři se jí objevil zvědavý výraz. „Když jsem tě potkala poprvé- všimla jsem si takové věci. Než jsi odešla, řekla si něco jako- už zase, a pak si prostě zmizela. Co se stalo?“

„Jo, za to mohl ten muž. Normálně si mě prohlížel!“ Rozčílila se Regina, ale její odpověď zmátla Mariku ještě víc. „CO?“

„No je to asi takhle: když na mě někdo kouká při použití mé moci ve chvíli, kdy všechno okolo ztuhne, nemůžu dát všechno kolem znovu do pohybu, pokud nestojím tam, kde jsem svoji moc použila. A magie si mě tam přemístí sama, a to dost rychle. Proto jsem také tak rychle zmizela. Nemyslíš, že by bylo divné, kdyby mě někdo viděl a v mžiku oka bych tam nestála? To jsou drobnosti, kterými se prý magie chrání.“

„Jo, jako moje moc. Když se chci někam *přesunout* a někdo, kdo nemá tucha o magii, by mě mohl vidět, odnese mě kouzlo na nejbližší místo, kde mě nikdo neuvidí. Jednou se mi stalo, že mě to přeneslo 20 kilometrů za Prahu, no děs.“ Vzpomínala Marika.

„To nechápu,“ vložila se do rozhovoru Gábina. „Když ty, Regino, zastavíš svět - ...“

„Nezastavuju svět, jen určitý okruh...“

„Nepřerušuj mě, ano? A pak mi to připomeň, protože tohle mi taky není jasné. Ale dál: když teda všechno okolo- jak ty říkáš- *ztuhne*, jak můžeš někomu pomoci, když se na něj lidé dívají? Nemůžeš ho přeci odnést nebo tak, když všichni kolem vidí, kde stál!“

„Vlastně můžu. Na toho, kvůli komu jsem moc použila, tahle pojistka nefunguje. V menší míře se prej magie klidně prozradit může, protože lidé v takové věci nevěří. A když se věci stanou příliš rychle- jako ten kluk co padal na koleje, vzpomínky jsou zmatené, takže na to nikdo nepřijde.“

„A ta druhá věc- kam až zastavíš pohyb? Kde je ta hranice, mezi tím, co se hýbe a co ne? Říkala si, že nezastavuješ celý svět!?“

„Vlastně bych musela zastavit celý vesmír. Ale s tou hranicí- žádná taková hranice přece není! Jen několik metrů od místa, na co byla moc použita, už vše tak úplně nestojí. Je to pomalý přechod. Když sem byla podruhé v labyrintu, zajímalo mě to samé. Sáva říkala, že je to mnohdy i několik kilometrů k místu, kde se svět normálně hýbe. A cokoli se dostane do daného okruhu, kouzlo pořád platí, takže se ta dotyčná věc či osoba pohybuje čím dál pomaleji, než zcela ztuhne. A ten přechod je sám o sobě prý velmi, velmi pomalý. Je to zvláštní.“

„Jo to je. Zajímalo by mě, kolikrát jsem byla znehybněná a nevím o tom.“

„Fajn představa. A taky by mě zajímalo, kdo celý ten systém vymyslel,“ zamyslela se Marika.

„Že by nějaký bůh?“ zavtipkovala Gábina a Regina se opět zamyslela. „Kdo ví.“

Dívky strávily u Mariky celé odpoledne a rozhodně se nenudily. Venku nebylo zrovna hezké počasí a Marika tak Gábinu domů nechala přenést, zatímco Regina se rozhodla jít na metro. Když se u domovních dveří loučily, ještě se Mariky zeptala, kdy přijde opět do labyrintu.

„Tak to netuším. Nemám tu teď žádný lektvar, takže se tam nemám jak dostat.“

„Hele, tak já ti zítra po teorii nějaké přinesu,“ slíbila jí Regina.

„Máte teorii? Na tu jsem se těšila. Co tam děláte?“

„Včera jsme začali probírat co je magie, jak funguje, jak ji použít a na koho... pro tebe nic nového. Ale zítra nám bude vyprávět o tom, odkud pochází magie a máme se dozvědět o nějakých bájích či co. Tak kdybys neměla co dělat- bude to určitě zajímavý...“

„Já teď opravdu nemám jak přijít, takže na mě nečekej.“

„Dobře, nebudu. A zítra ti donesu lektvar a budu ti to vyprávět. Ale až skončíme, takže tak kolem osmé, dobře?“

„Fajn, budu čekat. A ne že na mě zapomeneš!“

„Neboj. Hele tak se měj, ahoj. Zítra!“

„Užij si tu hodinu. Budu tě čekat. Čau!“

Marika zabouchla dveře od domu a vydala se zpět do pokoje. Čekalo na ni učení, se kterým přišla Gábina a do kterého se jí nyní vůbec nechtělo. Ale neměla na vybranou, musela vše dohnat.

Školní resty jí zabraly několik hodin. Venku se rychle šerilo a přicházela noc. Marika sotva dokončila příklady do matematiky na příští týden. Bylo to velmi únavné. Chvillemi jen tak chodila po pokoji, aby se trochu probrala, a hned na to se vrhla do další práce. Bubnování

deště na okno ji uspávalo a po dalších deseti stránkách dopisování ji spánek přemohl úplně. Ani nedošla do postele, usnula jen tak, na židli. A pomalu začínala upadat do známého snu. Avšak něco bylo jinak.

Marika stála v jedné ze spleťtých labyrintových chodeb. Světla nad ní svítla, a jako kdyby vyčkávala, až se dívka vydá na cestu. Ale ta se nemohla hnout. Stála tam neschopna nic dělat. Jen čekala, co se bude dít. Náhle slyšela hovor. Chvíli se rozhlížela, odkud vychází, když v tom se v dálce počala rozsvěcet a zhasínat světla směrem k ní. Hovor se stále přibližoval a Marika začala rozpoznávat známé hlasy. A zanedlouho viděla i zdroj.

Kolem ní prošli Martin se Sávou. Tlumeně se o něčem bavili a přítomnosti Mariky nevěnovali pozornost, ale jakmile kolem ní prošla Sáva, na chvíli se zastavila a ohlédla jejím směrem. Marika se zarazila. „Vidíte mě?“ otázala se, ale marně. Sáva se zase otočila zpět a pokračovala v cestě. Marika doufala, že nyní je už bude moci následovat, ale pořád nebyla schopna pohybu. A když se oba procházející vzdálili, zhasla dokonce světla v místě, kde sama stála. Ocitla se ve tmě a to ji vyděsilo.

„Haló? Je tu někdo? Kde je kdo! Já jsem tady!“ Volala do ticha. Nic. Její hlas se nesl chvíli v ozvěně a záhy utichl. Odpovědi se nedočkala. Tu ale v dálce opět viděla jakési světlo. Bylo slabé a mířilo k ní. Znovu se snažila volat, ale marně. Mohla jen sledovat, jak se k ní světélko blíží. Co je to? Vůbec to nevypadalo jako ty závěsné lampy, které svítí v temných chodbách na cestu. Slabé žluté světlo, jenž se k dívce přibližovalo, taktak rozráželo mlhu, která jako vždy klesala od stropu. Dívčino srdce rychle tlouklo. *Kdo to může být?* Postupně začínala slyšet kroky. Namísto obvyklého klapání ale slyšela podivné šoupání a bezpochyby se to přibližovalo. Původ zvuku už musel být od Mariky vzdálen jen několik metrů. Zpozorněla a zadívala se do tmy. Pomalu začala rozeznávat jakousi siluetu. Byl to muž. Procházel chodbou a nad hlavou držel zdroj onoho světla. Byla to stříbrná lucerna s velkými černými kameny a její záře byla čistá a nevydávala žádné teplo. Muž si držel věc nad hlavou. Marika mu stěží viděla do pasu a jediné, co vydávané světlo vlastně pořádně osvětlovalo, byla sama lucerna. Ostatní, včetně ruky, ve které držel onen předmět nad hlavou, se ztrácelo v mlze. A i když osoba prošla těsně kolem Mariky, nebyla schopná pořádně rozpoznat obličej. Přesto se jí zdál matně povědomý.

Muž opatrně prošel kolem ní, opět bez toho aniž by si dívky všiml. Světlo mu příliš nesvítlo a tak bylo jasné, že musí jít pomalu. Mariky se zmocnil zvláštní pocit. Nevěděla z jakého důvodu, ale něco jí říkalo, že kdyby si jí muž všiml, bylo by zle. I když věděla, že o její přítomnosti nemá tušení, přitiskla se spěšně ke zdi, přičemž kupodivu zjistila, že se již může hýbat. Těžce oddychovala a čekala, až jí člověk zmizí z dohledu. Kroky pomalu odeznívaly, ale jejich zvuk se Marice vrýval do hlavy. Rychle jí bušilo srdce napětím a strachem, ale rozhodla se s tím poprat. Dodala si odvahu. Se vzdalujícím se nebezpečím odhodlala se konečně vydat za mužem. Nejen aby zjistila, oč jde, ale také nechtěla zůstat ve tmě sama. Tu se ale chodbou prohnal podivný zvuk, který ji vyděsil tak, že sebou cukla. Byl to domovní zvonek a Marika otevřela oči. Ležela tváří na stole a kapky vyt'ukávaly na okno podobnou melodii, jako kroky, které právě slyšela ve snu. A venku již byla tma.

„Jdu otevřít!“ Ozvalo se z chodby a Marika zvedla hlavu a promnula si oči. Byla trochu zmatená, ale když slyšela hlasy z předsíně, šla se podívat, kdo přišel. Než se však dostala z pokoje, máma na ni volala z obýváku, aby přišla za ní. Marika uposlechla a vstoupila do místnosti. Snažila se probrat a ve dveřích se ještě trochu rozespale optala- „kdo

to byl?“ ale odpovědi již nebylo třeba. Z křesla se zvedla silueta a přispěchala Mariku obejmout tak rychle, že si ji ani nestačila prohlédnout. Přesto dívka přesně věděla, o koho jde, a obětí opětovala. Poté se na hosta nechápavě podívala. „Babi? Co tady děláš?“

Nečekaná návštěva Mariku překvapila, ale i když byla ještě pořád trochu mimo, zdálo se jasné, proč žena přišla. Možná že Veronika trochu doufala, že Marice Stella promluví do duše. Ta ji před matkou sice pokárala, ale později poprosila dceru, aby je dvě nechala o samotě.

„Odpusť mi tu přednášku, tvoje máma to prostě potřebovala slyšet,“ řekla vnučce omluvným tónem a vlídně se ne ni zadívala.

„Jsem ráda, že jsi na mojí straně. Ty mě chápeš, vid’?“

„Jistě. Ale potřebuji vědět- děláš to kvůli mně?“

„Vlastně trochu ano, ale...“ Babička ji však přerušila a nenechala domluvit. „Je to moje vina. Snad kdybych ti nedala moc, nebo dala obě...“

„Tak co? Ty máš moc, já mám moc, jsme na tom více méně stejně, ale já jsem toho součástí a ty ne. Asi hledali jen někoho mladšího, vždyť nikdo, z nás povolaných, není starší než pětadvacet!“

„Má zřejmě své důvody, proč jste tam sami mladí lidé,“ přemýšlela nahlas Stella, „nejen, že je určitě těžší zběhlého kouzelníka kontaktovat z labyrintu, ale mladí jsou mnohem víc- jak se říká- tvárnější materiál. Nevím, jestli se Sáva pokusila kontaktovat někoho ze starších- možná, že ano a oni ve své pýše odmítli. Ale věř mi, já neměla tušení že...“ Nyní naopak přerušila babičku Marika, „věděla jsi o labyrintu? A o Sávě?“

„Jistě že. Je to součást magického světa, o kterém vědí snad všechny kouzelnické rody. A Labyrint není jediné takové místo na světě. Je jich spousta.“

„Proč si mi o těch místech nikdy neřekla?“

„Ale zlato, to je součást dávné historie a světa mnohem temnějšího, než by sis kdy uměla představit. To opravdu není pohádka pro děti. Nikdy by mě nenapadlo, že by ses tam kdy dostala. Ty! Dítě z kouzelnické rodiny. Dnes je to místo spíše pro ty, kteří nemají nikoho, kdo by je ohledně kouzel do všeho zasvětil.“

„Jo, ale nyní jsem součástí tohoto světa i já. My. Potřebují nás. Jen zatím ani nevíme, proti komu stojíme. Myslíš, že máme šanci?“

„O tom nepochybuji. Ale je to nebezpečné. Víím, že s tím tvým rozhodnutím už asi nic neudělám, ale byla bych ráda, kdybys to nechala na starších. Mám nějaké známé a možná že bychom vás toho mohli ušetřit...“

„Že by si šla do boje místo mě? Babi, vždyť z nás nyní dělají armádu. Máme výcvik! A ty- neuraz se- ale už nejsi nejmladší. Jsem dospělá a mojí povinností je ochránit moji rodinu!“

„To my bychom měli chránit tebe, nemyslíš?“

„Vážně? Ale když sem byla dost stará na tu moc, kterou jsi mi dala, tak proč nejsem dost stará na to s ní bojovat? Jednou ji mám a už s tím nic neudělám.“

„Není pozdě. Tu moc si můžu vzít zpět. Dej mi ji a nemusíš za mě riskovat svůj mladý život!“

„Abys měla tolik moci? Byla by si pro ně jasný cíl! Vlastně jsem tě chtěla požádat o totéž- jelikož zlo, proti kterému stojíme, netouží po ničem jiném než po moci, dej mi tu svoji. Je mocná a můžeš být kvůli ní první na řadě!“

„Tak to ne. Starou čarodějnici budeš bránit? Mě už nic nečeká a ty chceš, aby šli po tobě, místo po mně?“

„Labyrint je bezpečný. Tam se na nás nedostanou. Jakmile bude po válce, přísahám, že bych ti ji vrátila... Tedy pokud budu moci.“

„Nedělej si starosti, děvče. Až budeš tu moc potřebovat, dám ti jí. Ale do té doby tě nechci ještě více ohrožovat. Nezlob se. A tuším, že ani ty mi moc nedáš, vid’?“

„Nemůžu. Už není cesty zpět.“

„Dobře. Víím, že jsi silná, a má-li někdo zvítězit, budete to vy. Rozumíš? Jen na sebe dej pozor. Vy všichni.“

„Dáme.“

Konečně si vyříkaly, co chtěly. Marika měla neodbytný pocit, že má-li být její babička v bezpečí, musí se své moci vzdát. Věděla ale, že rozhodla-li se Stella své moci nevzdat, nic už s tím neudělá. Na to ji znala příliš dobře.

Čas návštěvy se uchýlil ke konci, a jelikož venku bylo počasí ještě horší než předtím, rozhodla se Marika, že domů vezme babičku magickou cestou. A nebylo to jen v tom, chtěla se jí ještě na něco zeptat, někde daleko od Veroniky.

„Tak jsme tu,“ informovala Marika. Zrovna se zjevily v teplém a útulném obýváku a Stelle se při dopadu podlomila kolena, takže si musela ihned sednout do nejbližší pohovky.

„Zřejmě jsem vyšla ze cviku,“ konstatovala smířlivě žena a zhluboka dýchala.

„Vidíš? A to bys chtěla bojovat proti zlu.“

„Neříkej zlu. Copak jsem tě nic nenaučila? Kdo ví, kolik lidí ten člověk zpacifikoval, třeba ani nevědí, co dělají. Pamatuj, svět není černobílý.“

„Já víím, ale jak říkat někomu, čí jméno neznám a dělá tak strašné věci? *Ten zlý a jeho kumpáni?*“ přemýšlela nahlas Marika, ale Stella již byla myšlenkami jinde. „Chtěla si se mnou něco probrat. Copak?“ Marika přikývla a posadila se naproti ženě. „O jeden sen.“

„Sen? O co jde?“

„Já nevím. Zdála se mi zvláštní věc a mám pocit, že to nebyl jen sen ale něco víc.“

„A o co šlo?“ vyptávala se žena, která nyní velmi zpozorněla a přímo propichovala Mariku očima, jak nedočkavě čekala odpovědi.

„Šlo o to, že se mi zdálo, jak stojím v labyrintu a chodbou jde nějaký muž se zvláštní lampou, a světla, které obvykle svítí na cestu, mu na cestu nesvítily. A předtím tím místem prošla Sáva a ohlédla se po mně, ale když jsem se na někoho pokoušela mluvit, nikdo to neslyšel! Proč se mi něco takového zdálo?“

„Říkáš to dost zmateně. Počkej- ano, už tomu rozumím. Nevím, proč se ti to zdálo, zlato... Třeba to byl opravdu jen sen a nějaký výplod tvé fantazie- ale jsou případy, kdy čaroděj či čarodějka mají pomoci i někomu, kdo magii ovládá, nejen nekouzelníkům. Třeba se ti to zdálo, protože někdo potřebuje tvoji pomoc.“

„Myslíš toho muže? A proč mu na cestu nesvítily lampy?“

„To netuším, ale mám dojem, že znáš někoho způsobilejšího, kdo zná labyrint mnohem lépe než já. Nemyslíš?“

„Mám to probrat se Sávou?“

„Pokud si myslíš, že onen sen nebyl JEN sen, tak ano. Ale to musíš vědět ty.“

„Kdybych to věděla, neptala bych se tebe,“ pronesla Marika sarkasticky a zamyslela se, „ale třeba to opravdu nic není. Snad bych viděla víc, kdyby to bylo důležité.“

„Možná. Ale jestli ti to dělá opravdu starosti, raději se Sávy zeptej. Nebo se alespoň zeptej na ty světla a lampu, a jestli Sáva usoudí, že to není možné, tak to byl jen sen. Hm?“

„Asi máš pravdu- ostatně jako vždy. Tak děkuji, že jsi mě vyslechla.“

„Nemáš zač. Kdykoli. Ale teď už běž domů. Je pozdě.“ Řekla Stella vlídně a vstala, aby se s vnučkou rozloučila. A když tak učinily, vydala se Marika domů stejným způsobem, jakým se dostala sem. V místnosti po ní zůstal jen oblak šedobílého kouře.

Dívka se objevila přímo u sebe v pokoji, ale její další kroky mířily do koupelny. O to víc byla překvapená, když při návratu do pokoje našla na posteli krabici, kterou zde určitě ještě před pár hodinami neměla. U krabice byl vzkaz:

Zdravím tě, doufám, že se máš dobře a volno si užíváš. Chci se ti velice omluvit za to, co se ti stalo, a budeme rádi, když zítra ve tři přijdeš do labyrintu. Přeji hezký zbytek dne. Ještě jednou se hluboce omlouvám, už se to nestane. S pozdravem Martin.

Marika položila vzkaz zpět na postel a otevřela krabici. Byly v ní tři malé, blyštivé lahvičky se žlutým lektvarem, pěkně naaranžované v malém košíku. Mimo nich leželo na dně ještě několik čokoládových bonbónů. Marika věděla, že je to omluva a ani ji nepřišlo divné, jak se balíček asi objevil u ní na posteli. Gesto jen dokazovalo, že se Martin stále trápí tím, co se stalo, i když mu Marika více méně odpustila. Přesto byla ráda, že jí krabici poslal, protože se zpátky do labyrintu moc těšila.

Legendy

Druhý den se Marika nemohla dočkat chvíle, kdy opět navštíví labyrint. Dopoledne se rychle přehouplo v odpoledne a dívka již netrpělivě svírala lahvičku se žlutým obsahem. A když nastala třetí hodina, jedním douškem lahvičku vyprázdnila a za okamžik už stála v jedné ze spletitých labyrintových chodeb. Dnes lampy osvětlovaly prostor jen pro ni. Byla tu sama. Nikdo nevěděl, že přijde, nikdo ji nečekal. Neměla ponětí, ve které z místností ostatní najde, ale světla věděla své a již ji bezpečně vedla k cíli.

Osamocena v tajemných chodbách si dnes připadala nesvá. Byla tu poprvé od chvíle, co se jí zdál ten podivný sen, a nemohla si ani vzpomenout, kdy naposledy bloudila labyrintem sama. Za pět týdnů, které dělily její první skutečnou návštěvu labyrintu od tohoto dne, možná dokonce ani jednou. Stále se rozhlížela a naslouchala, jestli neuslyší známé hlasy nebo nezahledne světla, která by se k ní blížila. Přemýšlela, proč nikoho ze skupiny nepotkala, když šla přesně na čas, ale postupem času jí začalo docházet, že se jí nejspíše zpožďují hodiny, které má v pokoji. O kolik se opozdila, ale neměla jak zjistit. Mobilní telefon si sem sebou nikdy nebrala, stejně by neměla signál. A hodinky přestala nosit úplně, protože jí otláčovaly zápěstí. Neodpustila si tak hlasité zaklení, které naštěstí v prázdných chodbách neměl kdo slyšet.

Cesta se konečně dobrala konce. Před Marikou se objevily obrovské dveře. Připomínaly bránu do nějakého hradu a nebylo vidět jejich konce, protože se jejich vrch ztrácel v mlze a temnotě. V labyrintu nebylo běžné, že se do místností vcházelo dveřmi. Chodby většinou ústily do místností, aniž by je cokoli oddělovalo. Marika si při pohledu na tuto překážku povzdechla. Pokud našla správné místo, bude místnost za těmi dveřmi plná lidí a všichni uvidí, že jde pozdě. To neměla ráda.

Cestou ke dveřím musela dívka ještě sejít několik schodů. Tam si teprve všimla klepadla ve výšce jejich očí. Zaváhala, jestli nemá zaklepat, ale přitom si uvědomila, že brána není úplně dovřená. Když se do ní opřela, jedna polovina se pootevřela, aby ukázala, co se za ní skrývá. A pohled to byl velkolepý.

Byla to jedna z místností připomínající školní učebnu. A ačkoliv byl do ní téměř kolosální vstup, místnost sama o sobě nepatřila k nikterak velkým. Ale rozdíl tu byl. Vlivem těch několika schůdků před vstupem byla místnost mnohem vyšší a působila tak větší, než byla. Místo obvyklých závěsných lamp zde vysel velký pradávný lustr se svíčkami, které vesele plápolaly a stěny vypadaly, že jsou cihlové a nikoliv tedy z kamene. Uprostřed místnosti bylo několik lavic, a co bylo také neobvyklé, zdálo se, že je zde jen jeden vchod. A tu Marika uviděla důvod, proč jsou dnes právě v této, pro ni doposud neznámé, místnosti. U zadní stěny byl obrovský regál plný knih a jeho velikost jí vzala doslova dech. Zabíral celou stěnu a sahal až někam do nedohledna, kde se ztrácel v temnotě. A když se rozhlédla podruhé, spatřila i mnohem menší skříňky a poličky u ostatních stěn, a pár polic i s jinými věcmi. A tu jí napadlo, že jsou v nějaké podivné, přesto zajímavé verzi knihovny.

Marika vstoupila a opět za sebou přivřela. Ozvalo se ale hlasité BUCH, které prostoupilo hlubokým tichem vládnoucím v místnosti a upoutalo pozornost všech přítomných, přesně jak čekala. Ti se ihned ohlédli a zkoumavými pohledy hledali příčinu onoho zvuku. A když spatřili Mariku, hlasitě ji přivítali a vyjádřili, jak jsou rádi, že se za nimi vrátila. Radostné rozjaření však záhy utišila Sáva, která stála vpředu místnosti. Nakázala, aby ztichli a

otočili se zpátky k ní. Všichni se opět narovnali a počali Sávu znovu poslouchat, Marika se trochu začervenala a poté si našla nejbližší lavici a tiše usedla. A zatímco Sáva plně ignorovala její přítomnost a vesele vyprávěla něco o předávání magických sil, došlo Marice, že tu někdo chybí. A skutečně. Ať se rozhlížela jakkoli, neviděla nikde Reginu. Tak se naklonila k nejbližší lavici, v níž seděla Andrea s Ester, a špitla bližší z dívek: „Neviděla si Regin? Nevíš kde je?“

„Nevím, dnes sem ji ještě neviděla. Myslela jsem, že šla zase za tebou...“ Odbyla ji Andrea.

„Takže netušíš, kde může být?“

„Vím asi to, co ty.“

„To je zvláštní... chyběla často, co sem tu nebyla?“

„Kdepak, dnes je to poprvé. Třeba jí do toho jen něco přišlo, kdo ví.“

„Možná. A nebo se taky něco děje...“ Dodala zamyšleně Marika a to už si jejich rozhovoru všimla Sáva. „Dámy, neruším vás náhodou?“ ozvala se a obě dívky sebou cukly. Andrea ještě pokrčila rameny, že neví, o co jde, a když se dívky napřímily, obrátily se provinile na Sávu. Ta, vrhající na ně na oplátku zlostné pohledy, dodala: „Jestli vás to nezajímá, nedržím vás tu.“ Poté se na chvíli odmlčela, a když Marika naznačila, že už se to nestane a aby žena dál pokračovala, dala se Sáva znovu do řeči.

„Dobrá tedy, přejdeme k tomu, co jsem vám slíbila posledně. A sice k legendám. Většina z vás už o nich určitě slyšela. Kdo mi řekne, kolik máme druhů schopností a do jakých se řadí skupin?“

„Veškeré schopnosti, které jsou na zemi, můžeme zařadit do 5 různých skupin podle toho, co mají společného. Jedná se o moc nad hmotou, živly, vědomím, pohybem a nakonec o ochranné schopnosti.“ Odpověděla na otázku Bára téměř na jeden nádech, a když domluvila, zhluboka se nadechla a konečně se uvolnila. Většina přítomných ji zvědavě pozorovali, ale ona jako by je neviděla, dívala se pod sebe a tvářila se, že v místnosti vůbec není.

„Skvěle, máš zcela pravdu. Je vidět, že si z kouzelnické rodiny.“ Pochválila ji zpětně Sáva, ale Barča se stále tvářila nepřítomně. „Dobrá tedy, a kdo mi řekne, kde se tyto schopnosti vzaly?“ Nikdo se již ale neozval a Sáva jakoby to ani nečekala, pokračovala. „Všechno to souvisí s legendami, o kterých jsem se již zmínila. Některým z vás, kteří věnují magii život, nemusím původ moci vysvětlovat. Těm ostatním to trochu přiblížím.“ Zatímco hovořila, sledovala všechny přítomné, a když se podívala na prázdné místo vedle Mariky, jako by se zarazila. Jak tak dívka Sávu pozorovala, nemohla se zbavit dojmu, že se něco děje i přes fakt, že se ženě to malé zaváhání podařilo zamaskovat, z Maričina pohledu alespoň před ostatními. Ale dívce to neuniklo a proto ještě usilovněji musela myslet na to, co se asi děje a o co ví Sáva víc, než ona. Na mysli ji tanuly jisté vzpomínky nebo představy, a tak jí uniklo spoustu věcí ze Sávina přednesu.

„...se říká, že člověk je výtvozem magie. Protože jen něco tak mocného, mohlo vytvořit něco tak zvláštního, jako jsou lidé. Ale to jsou jen dohady a domněnky některých kouzelníků, pravdu se asi nikdo nedozví. Proto se přeneseme o pár milionů let dále k době, kdy velká moc dala vzniknout veškeré, dnes známé magii.“

Bez Reginy se Marika nudila. Chvillemi poslouchala Sávino hovoření i když mnohé dávno věděla od babičky, která se jí kdysi dávno pokoušela do všeho zasvětit a na což posléze navázala prakticky ihned, jak předala vnučce moc. Ta nyní měla nutkání pozorovat ostatní.

Povětšinou hltali každé slovo, co Sáva řekla, a tento pohled se zdál Marice neskutečně zábavný. A aby se nezačala hlasitě smát, znovu se zaposlouchala do vyprávění. A tu se vyprávěčka dostávala k tomu, co Mariku zajímalo, takže se nemusela nic moc přemlouvat. K vyprávění se jí před očima hned objevily nekonečné africké pláně a začala si představovat, jak to asi všechno bylo.

„Kdysi dávno, na černém světadíle, žilo pět mocných kouzelníků. Dvě ženy a tři muži tak mocní, že si to jen těžko dovedeme představit. Každý byl jiný a měl jinou moc, a jak už to bývá, s mocí přichází zkáza. Ti kouzelníci a kouzelnice měly v sobě veškerou, dnes existující magii. Mnoho učených říkávalo, že moc se ztvárnila jejich osobností a proto jsou schopnosti tak odlišné. Ale něco Legendy společného přeci jen měli. Tolik síly, že prostor a čas nehrál v jejich životě žádnou roli. Žili na naší zemi tisíce let, než se však navzájem stali záhubou sami sobě.

První tři, dva muži a žena, byli sourozenci. Jejich otec byl šamanem a velmi rozuměl magii, která byla tehdy součástí jejich země i kultury, ovšem do té doby to byla jen nevyužitá síla a Velký otec přišel na to, jak to změnit. Přislíbil svým dětem nekonečnou moc SELLASSIEE a světu tak chtěl prokázat velikou službu, avšak aby bylo něco takového možné, musel svůj kmen nechat podstoupit mnoho rituálů a naneštěstí i obětí. Cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly a i v tomto případě se to stalo pravdou. První dva sourozenci dostali čistou moc, ale odraz zla, které bylo vykonáno, se projevil v moci nejmladšího syna. Začněme ale postupně.

Nejstarší syn byl později nazýván jménem Bakari. Jemu byla dána moc, která byla pro tamní obyvatele nejmocnější a která byla přikázána bohům. Jeho mocí se stalo ovládnutí živlů.“ V tu chvíli zrak všech lidí v místnosti spočinul na Andree. Ta se jen pousmála, ale Sáva se nenechala přerušit a pokračovala. „Ano, máte pravdu. Její moc opravdu pochází od Bakara. Je vznešená a mocná, ale počasí není to jediné, co dokázal. Oheň, voda, vzduch ale i země- svojí myslí mohl seslat zkázu a to všemožnými způsoby. Naštěstí však neměl zlé úmysly.

Jeho mladší sestra Aziza se stala také velmi mocnou, přesto zůstala ušlechtilá a láskyplná podobně jako starší bratr. Její mocí se stalo Vědění a cítění- tedy duševní schopnosti. Získala možnost nahlížet do zákoutí lidských myslí, komunikovat beze slov, vštěpovat myšlenky, znát pocity jiných ale i schopnost předvídat, která ovšem více než schopnost vidění budoucnosti znamenala určitý odhad lidských vlastností sloučená s její intuicí a logickými schopnostmi. Její moc byla brána jako velmi mocná a Aziza se dočkala i uctívání. Ale o tom později.

S nejmladším synem Ghanaem Velký Otec neměl tolik štěstí. Moc přislíbená jemu se přímo střetla s jeho špatnými vlastnostmi, především se závistí ke starším sourozencům. Vždy si připadal odstrčený, a jakmile nabyl moci, doufal, že pomocí ní se mu podaří svrhnout své soky- tedy sourozence. Získal vládu nad hmotou- třetími nejsilnějšími schopnostmi. Sama jeho moc nemohla jeho sourozencům ublížit, protože byli již také kouzelníky. Ale zlo, které v něm přebývalo, si poradilo po svém. Se zlostí schopnosti rostly a nakonec se mu podařilo zformovat různé hmoty do určité podoby a vysílat tak proudy energií, na které se nevztahovalo pravidlo bránící použití moci proti jiným kouzelníkům. Ghana měl velkou motivaci uspět- předpokládal, že se smrtí sourozenců přejdou všechny schopnosti na něj.

Avšak jeho sestra mohla jeho počiny předvídat a bratr měl na své straně celou přírodu, takže s tím sám nemohl nic udělat.“

Sáva se na chvíli odmlčela a Marika si všimla, jak všichni usilovně přemýšlejí nad řečenými slovy. „Jaké schopnosti jsou z této moci nyní?“ využila příležitost a podívala se na Sávu s poměrným očekáváním, odpověď však nejspíš tušila.

„Dobrá otázka, a jestli tě zajímá, zdali má někdo z přítomných některou z jeho mocí, musím říct, že ano.“ Odpověděla s ledovým klidem a při tom se postupně zadívala nejdříve na Patrika a poté na Ester. Když to Marika uviděla, víc už se ptát nemusela, protože odpověď si každý jistě domyslel. Zároveň jí ale došlo, že oni dva, na které poukázala, nebudou v labyrintu jediní. Vzpomněla si na Martina a bolestně si promnula, naštěstí již zcela uzdravený, bok. V tu chvíli Sáva přejela pohledem i ji, jako by věděla, co si pomyslela. Ale Mariku to nijak nevyvedlo z míry. Stávalo se to totiž dost často a na fakt, že vlastní myšlenky zde nejsou soukromým majetkem, si dávno zvykla.

„Dlouhá léta,“ pokračovala Sáva ve vyprávění, „žili sourozenci spolu a zkoumali své schopnosti, ale jak Aziza a Bakari drželi při sobě, Ghana pomalu osnoval plány na převrat. Čekal na správnou příležitost a své úmysly nedával nikterak znát, ale za několik let si nedal pozor a Aziza vycítila nebezpečí, které všichni již dávno tušili. Bylo jasné, že musejí zasáhnout a zastavit jej, ale než tak stačili učinit, Ghana odešel. Otec věděl, že jeho odchod je pro Azizu ztrátou. Byl pro ni mladším bráškou i přes fakt, že si přál její smrt a ona tak doufala, že se jí bratra podaří spasit. Zároveň však chápala, že došlo by li k boji, měl by Ghana se svojí mocí již dávno na vrch. Otcí bylo jasné, že Aziza potřebuje pomoci a tak začal hledat muže, který by ji mohl ochránit. Byl si téměř jist, že při výběru správného člověka dokáže použít zbytek magie, která v přírodě zbyla, k vytvoření nového druhu schopností přesně podle jeho gusta. A nemusel hledat dlouho.

Ve stejné vesnici žil muž jménem Jafari, který dlouhá léta Azizu miloval. Jako obyčejný mladý muž neměl vůbec nárok na dceru šamana, ale ten byl zoufalý a protože věděl, že dojde k boji, nakonec s tím souhlasil. Jenže rituál trval několik dnů a když Otcova dcera zjistila, co se chystá, rozhodla se situaci řešit okamžitě. A jelikož velkou částí jejich schopností byly city, podařilo se jí najít svého bratra stylem, jak to obvykle dělávala- prostě se přenesla *za svým srdcem*.“

Opět nastala krátká pomlka a všichni zúčastnění přemýšleli o tom, co všechno se stalo a snažili se nějak si to srovnat. Na mysli jim tanuly různé otázky, a aniž by je někdo vyslovil, Sáva již zase přišla s odpověďmi.

„Přenést se za svým srdcem- to byla velmi zajímavá duševní schopnost. V podstatě je to podobná schopnost jako ta Maričina, ale dokáže vás vzít jen za tím, na čem vám opravdu záleží a říká se, že je zcela jedno, kde se to právě nachází. Ale to jsme odbočili, budeme pokračovat... takže již víme, že máme tři základní schopnosti, ale schází nám ještě dvě. Dobrá tedy,“ na chvíli si rozmyslela, co bude dál hovořit a poté pokračovala.

„Než dovršili rituál s Jafarim, Aziza byla pryč a nikdo neměl tušení, kde ji hledat, jiná schopnost, která by vás dostala co nejrychleji na jiné místo na Zemi, nebyla. Ale při tvorbě čtvrtých schopností měli tentokrát něco, co sám Otec neměl. A to byl Bakari, který měl moc nad vším kolem sebe. Bylo jasné, že jeho schopnosti se budou hodit- a byla to pravda. Moc, která pocházela ze země, byla sama o sobě jen pouhý základ a neurčovala, jaká schopnost z ní vzejde v případě, až se dostane do těl smrtelníkům. Jafari měl jedinou touhu. Chránit svoji

milou, Azizu. Ale bylo zapotřebí získat ještě někoho, kdo by se dokázal někam přenést. Proto nechal šaman vyslat bojovníky hledat toho, kdo nejlépe mohl získat moc nad magickým přesunem.“ V tuto chvíli se zraky všech upřely pro změnu na Mariku, a jelikož neměla tušení jak zareagovat, pouze pokrčila rameny a upřením zraku na Sávu podnítila ostatní, aby tak učinili také. Zabralo to a vyprávění mohlo pokračovat.

„Nakonec bojovníci našli vhodnou osobu v sousedním kmeni. Byla to žena, která strávila spoustu času putováním, protože ji lákaly dálky. I její jméno naznačovalo, že by mohla být ta pravá- jmenovala se Iruwa.

Jistě vám je jasné, že rituály se podařily a mimochodem na místě, kde k tomu došlo, byl později postaven posvátný chrám, jako vstup ke zdroji magických sil na zemi. Byly tedy vytvořeny poslední dvě schopnosti a od té chvíle existovaly veškeré moci, které vyjadřovaly to, co je možné na této zemi nalézt. Zdroje magie však byly příliš ochuzeny a o vytvoření dalších sil již nemohla být řeč.

Když byli Iruwa i Jafari připraveni, bylo na čase najít Azizu. Bakari však s nimi jít nemohl- mezitím se stal hlavou vesnice a nejen jí, ale i celé oblasti, protože k němu lidé počali vzhlížet. Zároveň hledala Aziza bratra, ale ten se dokázal zneviditelnit a také měnit okolí dle svých představ, takže najít jej bylo celkem těžké. Nakonec však přestal utíkat a rozhodl se, že svoji sestru zničí, dokud má možnost. Jediná její obrana byla zmatení jeho mysli, ale nešlo to provádět věčně. Když však bylo nejhůř, objevili se Jafari s Iruwou. Jafari, který viděl svou milou v nesnázích, přispěchal jí ihned na pomoc a povedlo se mu ji ochránit proti Ghanaovým útokům. Iruwa zůstala na pospas osudu a připadala si zrazená. Odmítla se vrátit zpět s právě vzniklým párem, a Ghana opět zmizel. Když po nějaké době došlo k dalšímu setkání, byla již Iruwa na Ghanaově straně. Dlouhá staletí se tyto protivníci opět střetávali, a jejich boje vždy pustošily země. Bakari si později podřídil celý kontinent a ostatní sourozenci jej museli opustit, nechtěli být jen něčím stínem a rozhodli se najít si svůj vlastní prostor k životu. Od té doby je osud pětice už jen pouhou fantazií a domněnkou. Co po staletí dělali a kolik bitev mezi sebou měli, se můžeme jen domnívat. Jisté je jen to, že když se každý vydal do jiného kouta země, Iruwa chtěla co nejdále a svoji touhu po cestování uspokojila tak, že se dostala až do vzdálené Austrálie. Ghanaa vzala s sebou, ale dlouho jim to nevydrželo. Sám se od ní oprostil a šel hledat vlastní národy a zemi, kterou může formovat. Cestou tvořil ohromná díla přeměnou materiálů kolem sebe, převážně kamenné monumenty či sochy, které jsou na zemi dodnes. Jiné památky stavěli lidé jemu na počest, protože jej uctívali bohem.

Aziza se také vzdálila tak, aby se nemusela přít s ostatními. Našla si nový domov na jihu Severní Ameriky, kam jí přenesla touha po svobodě. Navíc se nemohla zbavit dojmu, že za vše, co se stalo, je zodpovědná právě ona. Chtěla se ode všech distancovat, ale Jafari s ní zůstal a to až do konce života.

Všichni si tvořili vlastní země a lidé, které znali, postupně umírali. Následně byl každý z nich možná považován za boha, přesto ale sám. Ghanaova touha zbavit se soků však nikdy nezmizela. Počal tvořit armádu a vymyslel způsob, jak jim předat část své moci, aby vyhrál poslední bitvu. Aziza však věděla, co se chystá a varovala nejstaršího bratra. A když Ghana došel se svojí armádou až do dnešní Evropy, vypukl boj. Jafari a Ghana se zabili navzájem v obrovském střetu, jehož stopy jsou na zemi ještě dnes a Aziza, která oba velmi milovala, brzy zemřela žalem. Přes veškeré schopnosti, které měla, nemohla milované zachránit. Moc, kterou ti tři měli, rozdělila se mezi dva zbylé. Iruwa proti Bakariovi nikdy nic neměla, ale byli

až příliš mocní na to, aby si udrželi zdravý rozum. Smrt obou sourozenců Bakari velmi špatně nesl, nemohl se zbavit dojmu, že na tom má i Iruwa svůj podíl. Jeho zlost způsobila na zemi další zkázy... obrovské výkyvy počasí, bouře, hurikány. Oba ztratili vše a pro tolik moci jim již byla malá zem. Nakonec to skončilo tedy nevyhnutelnou zkázou i pro ně samé. Moc, která opustila mrtvá těla, se roznesla po celém světě. Část skončila v lidech, zbytek se vrátil zpět do země, odkud vzešla. Spousta lidí v té době dostala svoji část skládačky a tím vznikly dnešní schopnosti. Jejich počet je už pár set let stejný – tedy od doby, co opustily původní majitele. Vlastně všechna známá moc, která v nás je, pochází z těchto legend. Tím, že někdo tehdy dostal moc, získal i status čaroděje, který mu zůstal i když o moc později přišel. Všichni čarodějové musejí mít tedy za předka někoho, kdo získal moc přímo od jedné z legend. Jestli znáte člověka, který má proročké sny nebo zlá tušení ale není kouzelník, je to prostě tím, že pochází z kouzelnické rodiny a dědí geny čarodějů. Když nějaká rodina ztratí svoji moc, která v ní koluje, neztratí přitom kouzelné schopnosti, i když jejich nepoužíváním velmi zakrní. Magická krev je v nich pořád i přesto, že to dávno zapoměli, stejně, jako po legendách zbyly vzpomínky a památky po celé zemi a lidé už ani nevědí, kde se ty monumenty vzaly.“

Poslední věty připomínaly Marice jakýsi proslov, hlavně proto, že Sáva celý příběh vyprávěla pomalu a s ledovým klidem. A když konečně domluvila, uvědomila si Marika, že zapomněla na Reginu. Dávno by jí zavolala, ale to nebylo možné a dívka mohla nyní myslet jen na to, kdy bude moci už konečně odejít.

„Co myslíte tím, že moc je zde pár set let? Kdy vlastně skončila vláda legend?“ otázal se Patrik a zraky všech nyní směřovaly k němu.

„Dobrá otázka“ namítla Sáva a rovnou ji zodpověděla, „má se za to, že legendy přežily až do našeho letopočtu. Ale jak říkám, jedná se pouze o LEGENDY. Zdali to bylo opravdu tak, se již asi nedozvíme. Ale rozhodně se tím vysvětlují různé nesrovnalosti lidské historie.“

„A řeknete nám, jaké schopnosti existují?“ zeptala se Ester.

„Právě proto se legendami zabýváme. Než dojde k nevyhnutelnému, musíte se dozvědět co možná nejvíce, abyste věděli, proti čemu stojíte a co můžete čekat. A myslím, že se k tomu dostaneme ještě dnes.“

Marika opět zpozorněla. Doufala, že bude smět odejít, ale nyní bylo jasné, že se zde ještě zdrží. Věděla, že na zemi mnoho času neuplyne, přesto však měla o kamarádku obavy a nemohla na to přestat myslet. *Kdo je tak zaneprázdněný, aby si nenašel chvíli na ten moment, po který se v labyrintu zdrží?*

Pro další část výuky poprosila Sáva Mariku o přesun lavic tak, aby vytvořily půlkruh, do kterého se pak všichni přítomní posadili. Záměrem bylo, aby všichni na všechny viděli a byl tak vytvořen určitý *diskusní kroužek*, který uzavírala Sáva v čele. Ta se opět ujala slova, jen co byli všichni na místech. „Pro to, abychom mohli proti někomu bojovat, je dobré znát jeho schopnosti. Nyní víme o některých schopnostech našeho vraha, ale né o všech. Proto si probereme jednotlivé schopnosti a projdeme to, jak se proti nim bránit. Ale než tak učiníme, podíváme se na ty vaše.“ Sáva přejela pohledem susedící a Mariku napadlo, že nechce začínat přímo s existujícími schopnostmi možná proto, že je Regina nepřítomná.

„V této místnosti máme zástupce všech druhů schopností, tedy ode všech z legend. Podle dávných afrických kmenů mají největší moc ti, kteří ovládají živly. Jistě vám neušlo, že tu máme někoho, kdo má něco z těchto schopností.“ Všichni včetně Sávy nyní upřeli pohledu na Andreu. „Máš část z nejmocnější moci a navíc jsi čarodějka- máš velký potenciál, nehleď

toho neúspěšného pokusu dostat se z klece. Nezapomeň, že nebesa stojí při tobě.“ Zatímco Andreiny tváře se měnily do rumělkova, všichni ostatní žasli nad chválou, kterou Sáva Andrey projevila. A kupodivu neskončila. „Andreinými schopnostmi je ovládání počasí a jak už před několika týdny řekla, jde o vítr. Ten přináší mraky, které vedou ke změně počasí a u schopnosti jako má ona je časté, že se může měnit počasí dle jejího emočního stavu. Velká zlost přinese velké bouřky, smutek déšť. To ostatní bývá subjektivní. Také je dobré vědět, že Andreina moc nedokáže vyvolat počasí, které by v daném období nevzniklo. Nemůže tedy vyvolat sněžení v létě, ale zato má velkou moc nad větrem, takže může vyvolat bouře, tornádo či hurikány.“ Všichni nyní koukali na Andreu s jakýmsi úžasem, ale to už Sáva přelétla pohledem k další osobě, která seděla po Andreině pravé ruce, a pokračovala. Další na řadě byla nyní Ester.

„Tebe znám léta a vím, že ve své moci si absolutně věříš. Možná že ostatním to je někdy nepříjemné, ale z mého pohledu je to rozhodně správné. Jistě víš, že tvoje moc má velmi společného s Patrikovou. Pochází z Ghanaa a může mít tendenci být zlá, ale když má někdo v sobě dobro jako ty, není se čeho bát. Tvoji mocí je měnit tvar a podobu věcí“, přičemž když to říkala, dala na poslední slovo až přílišný výraz, „a tato moc, spolu s Andreinou nemá na rozdíl od ostatních sil vliv na jiné lidi, ať už kouzelníky nebo nekouzelníky, na nikoho z nich. To může být nevýhodou, ale s tím, jak svoji moc ovládáš, si to vynahradiš.“ Sávinu řeč si Ester vyslechla s ledovým klidem a bez jakýchkoliv známek nevole. Poté žena přejela očima k dalšímu sousedícímu.

„Barbora- ó jistě. Třetí druh schopností z velké trojice v této místnosti. Jestli se nemýlím, tvoje moc je z přítomných mocí nejrozsáhlejší. Oba z tvých rodičů jsou čaroději a z obou stran rodiny máš schopnosti, že ano?“ Bára pouze tiše přitakala a Sávin prosluv pokračoval. „Tvoje první schopnost patřila – jak jsem již řekla- jednomu z velké trojice, a tedy Azize. Máš moc nad vědomím a tato schopnost toho obsahuje velmi mnoho. Hlavní složkou této moci je telepatie. Díky ní můžeš číst myšlenky obyčejných lidí a také se dorozumívat beze slov s jinými čaroději. Máš štěstí, k tomu aby sis s nějakým kouzelníkem mohla mluvit, porušuje tato schopnost základní vlastnost moci. A na to nezapomeň. Hranice tvé moci mohou být větší, než sama tušíš.“ Této větě přidala Sáva až nepřírozenou důležitost a Bára nyní ženu prohlížela zkoumavým pohledem.

„Telepatie je dobrá schopnost- vnuknout někomu myšlenku, dozvědět se o někom to, co potřebuješ vědět... pokud tuto schopnost umíš využít, je již sama o sobě velmi mocná. Ale u duševních schopností nikdy nevíš, co všechno člověk dokáže. Navíc schopnosti nebyly rozděleny stejným dílem- já mám stejnou schopnost jako ty, ale ta moje je silnější.“

Pro většinu byl tento zvrát návrat k normálu. Předtím byla všem divná chvála, kterou Sáva projevila k Andree, teď si to však vykompenzovala a všechny to pobavilo. Ovšem žena nevěnovala myšlenkám přítomných pozornost a dál zaujatě pokračovala ve vyprávění o Bářiných schopnostech. „Druhou tvoji schopností je schopnost štítu. Ta, jak již víme, byla schopností Jafariovou. Vznikla, aby chránil svoji lásku, a v projevu této moci to má následky dodnes. Tvoje moc nechrání jen tebe, ale i tvoje milované a ty, co to potřebují.“ Tím Sáva skončila s vyprávěním o Báře a než přešla k dalšímu, následovala dlouhá pomlka.

„Patrik. Nenápadný a milý. Nemáš tušení jak moc je vzácné, že jako muž nemáš zlé sklony i přes to, že si zdědil jednu ze *zlých* schopností. Vláda nad hmotou je velmi zajímavá moc a tvoje schopnost- *znehmotnění*- měla v Ghanaově případě možnost i zneviditelnit se.

Ale i když to není tvůj případ, je to přesto velmi mocná zbraň. Pro lidi s podobnými schopnostmi neexistují místa, odkud nebo kam by se nedostali a někoho takového je téměř nemožné zabít. Pamatuji ale, že kouzlo nemusíš využívat jen pro sebe, ale i pro jiné.“ Jakmile to dořekla, zadíval se Patrik na Mariku a očima, jakoby se snažil něco říct, tikal mezi Marikou a prázdným místem vedle ní. A to už Sávin zrak spočinul na další osobě, nyní na Marice.

„Ano, tvoje schopnost- nejmladší, avšak nepostradatelná. Bez schopností, které dali vzniknout i té tvé, by Aziza nejspíše přišla o život a kdo ví, zdali by to nevedlo k zániku světa. I pro tebe není hranic a vězení, ale tvá moc, jak už víš, tě dovede vzít pouze tam, kde si již někdy byla. K přenosu do míst vzdálených by si potřebovala mnohem více moci, než máš. A jak už vám všem asi došlo, Marika není jediná, kdo zde zdědil Iruwinu schopnost. Je vlastní i Regině.“ Nyní i Sáva s jistou zvědavostí pohlédla na volnou židli vedle Mariky. „Nezapomeň, Mariko, že tvá moc nedokáže přenést jiného kouzelníka, pokud se ho nedotýkáš.“ Tím Sáva definitivně domluvila.

V místnosti zavládl na krátko šum, jak si mezi sebou vyměňovali poznatky a kladli otázky, ale to už se Sáva tiše zvedla a zavelela, že mohou jít domů. Nikdo na nic nečekal. Všichni přítomní rychle vstali, a když našli své věci, vzali je a počali opouštět místnost. Sáva Mariku ještě poprosila, aby uklidila lavice na svá místa, ale ať nejprve posečká, až se ostatní vzdálí. A když už všichni byli u vchodových dveří a pomalu vycházeli na chodbu, Sáva ještě jakoby cosi hledala, přičemž Marika nabyla dojmu, že chtěla, aby v místnosti zůstaly samy. A pro odpověď nemusela jít daleko. Jakmile na to jen pomyslela, zvedla Sáva hlavu a přejela jí očima. Odstoupila od katedry a teprve poté, co Marika vrátila lavice a její stůl na svá původní místa, přistoupila k ní a hluboce se do ní zavrtávala pohledem, jako by chtěla vytušit lež.

„Zdá se mi, že jsi z Regininy nepřítomnosti byla poněkud nespá. Ty nemáš tušení, kde je?“

„Chtěla jsem se vás zeptat na totéž. Víte- jak jsem byla doma- moc jsme se neviděly. Ale když jsem s ní mluvila naposled, připadala mi- jak bych to řekla- no myšlenka někde jinde.“

„Zvláštní.“ Dodala a víc ji nezajímalo. Postavila se k Marice zády a počala rovnat různé listy a knihy na katedře do hromady. Marika ji chvíli zaraženě pozorovala, přičemž přemýšlela nad jejím chováním. *Kvůli jedné otázce chtěla, abych tu zůstala? Nechce se semnou bavit? Je to kvůli mému zranění? A co ten sen? Měla bych to s ní probrat? Ted' mám možnost, ale...* V tu chvíli se Sáva zarazila a několik sekund stála nehybně zády k Marice, než se konečně otočila zpět k dívce a opět se zvědavě podívala do jejích očí. „Chceš mi ještě něco povědět?“

„No- já,“ snažila se ze sebe vypravit zaražená Marika, neboť ji její otázka zaskočila, „myslím, že ne.“ Snažila se přitom zabránit toku jakýchkoliv myšlenek.

„Dobrá. Jestli tedy o Regině nic nevíš, můžeš jít,“ řekla Sáva. Než však Marika opustila místnost, žena ještě dodala, aby se za ní nebála přijít kdykoli bude něco potřebovat. Marika to vzala na vědomí, ale to už šla ponurou chodbou a v hlavě se jí opět honily podivné myšlenky. *Musím zjistit, co se děje.* Říkala si, když opouštěla labyrint.

Pátrání po původu

Ještě to odpoledne se Marika rozhodla jednat a Reginu stůj co stůj najít. Nejdříve zkusila spojit se s dívkou na dálku. Použila k tomu veškeré způsoby, jaké znala a jako poslední možnost si nechala telefon, ale ze sluchátka se stejně ozvalo „volaný účastník není dostupný“, takže se to ukázalo jako zcela zbytečné. Večer se blížil rychlými kroky, ale Marika svoji snahu odmítala vzdát. Sama byla zvědavá, co se děje. Došlo jí, že nezbývá nic než vyhledat kamarádku osobně. Zalovila v paměti. Kde by mohla být? A vybavila se jí hned dvě místa.

První nápad se ukázal jako zbytečná ztráta času. Dívka dlouho stála před dveřmi Reginina bytu ale bylo zřejmé, že není doma. V oknech předtím neviděla světlo a nyní zavrhla i možnost že by spala- nikdo přece nemá tak tvrdé spaní, aby neslyšel tak naléhavé zvonění. Pomyslela si, že se jí Regina snaží vyhnout záměrně, ale pocit, že se něco děje, byl přesvědčivější. Marika si za svoji *čarodějnou kariéru* zvykla věřit ve svoji intuici, která ji nikdy nezahládila. Proto se, jen tak pro jistotu, ještě před odchodem *přesunula* zpoza dveří do bytu, aby měla jistotu. To bylo sice v magickém světě vrcholem nevychovanosti, ale Regina určitě nebyla z těch, která by o něčem takovém vůbec věděla. Marika se kvůli tomu cítila trochu nesvá a tak ji možná i potěšilo, že tu její kamarádka opravdu nebyla.

Druhou zastávkou byl Reginin starý dům, kde žila se svými pěstouny. Najít toto místo bylo pro Mariku mnohem složitější, protože tu nikdy nebyla. Trvalo jí to proto delší dobu a venku se začalo stmívat. Ale to už dívka stála před domem přesně odpovídajícím popisu a to i přes fakt, že z kamarádkina vyprávění znala pouze čtvrt', ve které se dům nachází. Svítilo se. Marika neváhala a přistoupila blíž. Nevěděla, zdali by bylo vhodné zazvonit u dveří a tak se raději rozhodla to obhlédnout. Napadlo ji podívat se dovnitř okny.

Tiše se plížila kolem domu a připadala si jako nějaký zločinec. Zamířila si to rovnou k rozsvícenému oknu a zpoza keřů, které obklopovaly dům, nenápadně vyhlížela dovnitř. Tam uviděla dvě osoby. Večeřely u kuchyňského stolu a Marika rozpoznala starší omšelou ženu. *Musí to být Marta a ten vedle- starší plešatící pán, musí být její muž*, pomyslela si. Byla na správné adrese. Bohužel, ani ne tak k jejímu údivu, zde byli sami. Po její kamarádce zde nebylo stopy. Dívka ustoupila několik kroků od okna a znovu si prohlédla dům. Svítilo se jen v tomto okně. Nikdo jiný tu nebyl.

Už to chtěla vzdát, ale něco jí v tom bránilo. Jistě, mohla se schovat mezi keře a prostě *odcestovat* zpátky domů, mnohem snadněji, než se dostala sem. Ale něco jí nedalo. Usoudila, že obejde sousedství a trochu se porozhlédne. Otočila se tedy a kolem domu prošla přes trávník až k chodníku, kudy chtěla pokračovat pryč. Ale když mījela dům kousek od Fričových, zaslechla prazvláštní zvuk a zpozorněla. Vycházel odtamtud. Nyní si stavení prohlédla. Byl to podivný dům, vyhlížející opuštěně. Marika jej obešla a nahlédla ke vchodu. Byl z boku budovy a vcházelo se tak ze stejné travnaté plochy, jako do domu Regininých pěstounů. Zprvu se Marika chtěla otočit a pokračovat v cestě, ale tu cosi zahlédla. Přišlo jí totiž, jako by na vteřinu zpoza dveří vyšlo bílé světlo. Připadalo jí jako to samé světlo, které vídala u lidí, kterým měla magicky pomoci. Nedalo se nic dělat. I když každým coulem chtěla odejít a nechat to být, prostě nemohla. Rozhlédla se tedy po ulici, zdali ji někdo nesleduje, a vykročila ke dveřím.

Jakmile se přiblížila, zjistila, že dveře jsou mírně pootevřené. To vysvětlovalo, proč tak dobře slyšela zvuk zevnitř i to, odkud se vzalo ono světlo. Ale to jí na odvaze nepřidalo. *Co když to je zloděj? To se s ním mám poprat?* Za dobu, co provozovala magii, se již setkala s ledasčím. Na vteřinu rozmýšlela co udělat a nakonec se rozhodla vstoupit dřív, než ji někdo uvidí. Pootevřela dveře o trochu víc, aby jimi proklouzla dovnitř a za sebou je opět přivřela. Byla v domě.

Marika se otočila v dlouhé chodbě, téměř naproti sobě měla schody do patra a od nich bylo směrem vlevo několik dveří a to až na její konec. Tam byly otevřené dveře přímo v ústí chodby a díky lampě, která do místnosti za dveřmi svítla z ulice, rozpoznala Marika kuchyni. A také právě z této místnosti zaslechla dívka další podivné zvuky. Nyní jí to připadalo jako přecházení. Zatajil se jí dech. Ještě se ohlédla do zbytku chodby, zdali je v ní sama, a pomalu a tiše mířila podél zdi k cíli. Snažila se více neohlížet. Jednak proto, že se bála zjistit, co se děje za ní a jednak z toho důvodu, kdyby ona osoba zrovna vyšla, aby na ni stihla zareagovat. *Nebo jich je tu snad víc?* Napadlo ji najednou. Nyní téměř nedýchala, aby se neprozradila. Cítila v sobě stoupající adrenalin a zároveň se snažila soustředit, aby co nejpohotověji mohla použít svoji moc. Když dospěla až ke vstupu do místnosti, nahlédla dovnitř. To, co tam uviděla, ji polekalo. Napravo ode dveří pokračovala kuchyň v obývací pokoj a tam, přímo uprostřed něj, rozpoznala siluetu. To, že se tu ona záhadná osoba pohybovala potmě, jen potvrdilo Maričinu myšlenku, že jde o zloděje.

Dívka udělala rychle krok zpět a schovala se za zárubeň dveří, kde se opřená snažila nabrat trochu odvahy. Naštěstí postava, kterou právě viděla, byla otočena zády a zřejmě Mariku vůbec neviděla. *Ted' nebo nikdy* odhodlala se konečně a hrdinně vkročila do místnosti. Rozhodla se zakročit dřív, než si osoba v místnosti uvědomí její přítomnost. Ale události se vyvinuly zcela jinak, než by čekala.

Jakmile Marika vstoupila, bez váhání mávla rukou, aby osobu v místnosti *odhodila*, přitom ale zcela omylem narazila rukou přímo do sousedící zdi a přitom svrhla obrázek, který na ní visel. Rámus vyrušil onu siluetu, která se k Marice otočila a zpozorněla. Ta to ovšem zprvu nevnímala, bolestně si totiž svírala zápěstí. Když se konečně probírala z počátečního šoku z bolesti, kterou cítila, došlo jí, že si jí ten kdosi na druhé straně místnosti právě všiml. Byl ale pořád tam, kde předtím, dívčino kouzlo nezafungovalo. Zároveň si Marika uvědomila, že neslyšela obrázek dopadnout na zem a tu ji napadlo, že se zde děje něco divného. Rychle šmátrala po zdi, aby našla vypínač. Konečně. Obývací pokoj zalilo světlo.

„Co tu proboha...“ Ozvalo se z druhé strany místnosti a Marice konečně svitlo, „zhasni zase! Honem!“ V místnosti stála Regina a tvářila se poněkud zlostně.

„Co ty tu děláš?“ vyzvídala překvapená Marika. Nyní měla konečně možnost se rozhlédnout a spatřila obrázek, který předtím shodila, jak bezvládně visí ve vzduchu. Regina se rozešla k předmětu dřív, než kouzlo vyprchá, ale Marika měla stále mnoho otázek. Naneštěstí ji kamarádka očividně odmítala nechat některou z nich položit.

„Někdo nás uvidí!“ Osočila se na dívku Regina, ale Marika než aby zhasla, máváním rukou raději zatáhla žaluzie postupně ve všech oknech místnosti. Chtěla na kamarádku vidět, protože stále čekala vysvětlení. Nejdřív se ale ptala Regina: „Co tu děláš?“ podívala se letmo na kamarádku a poté se snažila pověsit obrázek na stěnu tak, aby byl přesně v rovině. Věnovala tomu neobyčejný zájem.

„Neměla bych se ptát spíš já?“ ohradila se Marika. Pořád jí daná situace nějak nedávala smysl. Snažila se srovnat si v hlavě veškeré otázky. Regina zatím neříkala nic. Došla k nejbližšímu oknu a vykoukla mezi žaluziemi na ulici, aby se ujistila, že je vše jak má být.

„Zprvu mě nenapadlo, že moje moc nezafungovala. Tys mě slyšela a chtěla si mě znehybnit, že?“ Místo odpovědi se ale Marika dočkala jen mírného pousmání. Regina nyní přešla k zásuvce kuchyňské linky a cosi v ní hledala. Marika k ní přistoupila a pokračovala ve výslechu. „Co tu děláš? A hledáš něco? Mohla bych ti pomoci.“

„Mohla bys. Chtělo by to baterky, aby nikdo nezahlédl světlo. Tady už nikdo nebydlí a mohly bychom působit jako zloději.“

„Mám nějaké doma. Počkej.“ Marika zavřela oči a za okamžik se na kuchyňské lince objevily dvě baterky, doprovázeny známým dýmem. „Byly přesně tam, kde jsem čekala,“ dodala Marika a to už si obě dívky sáhly pro svá svítidla, aby mohly opět zhasnout. Teprve když bylo v místnosti znovu přítomí, rozhodla se Regina zodpovědět kamarádky dotazy.

„Ten dům, ve kterém se právě nacházíme, patřil paní Dvorské. Vzpomínáš, jak sem ti o ní vyprávěla?“

„To byla ta tvoje sousedka, že? O co jde?“

„O moji moc. Zemřela totiž asi v tu dobu, kdy se u mě poprvé projevila.“ Regina se odmlčela.

„Ale...“ Vyzvídala Marika, „proč teď?“

„Souhra náhod, řekla bych. Kdysi mi Sáva v labyrintu řekla, že sem dostala svoji moc od někoho. Nikdy mě nenapadlo, že by to mohlo být od osoby, kterou jsem vůbec neznala... Ale když sem nedávno zjistila, že paní Dvorská zemřela právě ten den, kdy se u mě moc projevila, došlo mi, že by to mělo mít souvislost.“

„Zjistila si to nedávno? Jak to?“

„Přišla sem za našima- teda za mýma pěstounama, chápeš, a našla sem tam starý výtisk novin otevřený přímo na stránce, kde se psalo o smrti paní Dvorské. Rodiče těch výtisků měly doma už víc, nějakým záhadným způsobem se jim několik týdnů objevovaly přede dveřmi. Přišlo mi, že se mi tím kdosi snaží něco sdělit a pak mi došlo, že by to mohlo mít souvislost s mojí mocí.“

„Jak je možné, že ti ta souvislost nedošla hned ve chvíli, kdy jsi schopnost získala? Přece si musela mít spoustu otázek!“

„Tolik, že sem neviděla, co se děje kolem.“ Připustila Regina. „Navíc sem se do magického světa dostala vlastně až s vámi, v labyrintu. Nevěděla sem kdysi to, co vím teď.“ Obě dívky se na sebe významně podívaly. Pomlku přerušila Marika. „Co přesně tu hledáš?“

„Stopy po magii. Jestli to byla čarodějka, určitě tu budou nějaké důkazy. Musím to najít dřív, než se do domu nastěhuje nový majitel, chápeš?“

„Jasně. Přemýšlela jsi, proč je vlastně tenhle dům po tolika letech stále prázdný?“

„Rodiče si myslí, že byl problém s pozůstalostí. Za ta léta se tu coudal kde kdo, nikdo se ale nenastěhoval.“

„Zajímavé... A našla si už něco?“

„Tady ne, ale chystám se jít nahoru. Jdeš taky?“ Marika se zadívala na kamarádku celkem nedůvěřivě, ale nakonec jí nezbylo nic jiného, než souhlasit.

„Tak jdeme.“ Zavelela Regina a vyšla z místnosti do chodby.

Do patra se dívky dostaly celkem snadno a nyní stanuly před prostorem, z něhož vedly troje dveře, všechny na jinou stranu. Rozhodly se tedy rozdělit si práci a každá šla hledat do jiného pokoje.

Regina zprvu navštívila místnost naproti schodišti, od které očekávala nejméně. Byla to koupelna a přesně jak si myslela, nenašla v ní vůbec nic. Rychle ji tedy přešla, ale když už otevírala dveře další místnosti, z druhého pokoje se ozval hlas. „Pojď sem, něco tu je! Něco jsem našla!“ Regina opět zabouchla a rychle vyšla Marice vstříc. Srdce měla až v krku a tajil se jí dech. Už brzy snad bude znát odpověď na všechny své dlouho odkládané otázky.

Když přišla do místnosti, z níž jí Marika volala, objevil se před ní malý útulný pokoj, který ale pravděpodobně sloužil jako úložiště. Bylo v něm snad všechno- starý nábytek jako památka na to, že tento pokoj dříve někomu patřil, ale také věci jako šicí stroj, konve, deky, nepoužívané nádoby a různé skříně, naplněny vším možným, co se za roky v domácnosti mohlo nahromadit. Marika stála právě u jedné z nich a napjatě sledovala kamarádku, aby viděla její reakci, až jí odhalí svůj nález. Když přišla Regina blíž, dívka konečně ustoupila od skříně a nechala ji nahlédnout do jejího obsahu.

Byla to velmi zvláštní směsice věcí a Marika pozorovala, jak se v kamarádčině tváři střídají různé obrazy mnohdy nechápavosti či překvapení. Před ní se totiž otevřel pohled na zmrščené různé lahvičky plných či prázdných, sušených rostlin, knih (především o bylinkách) a v neposlední řadě nádob všeho druhu. Regina to chvíli pozorovala a poté se odvrátila. „Něco takového jsem vídávala v labyrintu. Ta žena, co tu bydlela, byla vážně čarodějka, že?“ V očích jí Marika zaznamenala zklamání. „Ano, a zřejmě se vyznala. Ale zdá se, že to dávno pověsila, jak se říká, na hřebík.“

„Proč myslíš? Vždyť to tu pořád měla, ne?“

„Jo, ale podívej se kde. Kdyby něco z toho používala, nebylo by to zavřené ve skříně, ale měla by to zřejmě všechno dole, v kuchyni. Nemyslíš?“

„Asi máš pravdu ale co z toho? Doufala sem, že tu nic nenajdu, že... že možná byl v mém životě někdo, kdo mi dal moc, co já vím- protože mu na mě záleželo, možná...“ Zdálo se, že to Reginu sebralo.

„Ale Sáva řekla, že si svoji moc dostala, nebo ne? A znáš ji. Bude to pravda, když ti to sdělila. Třeba ti tahle paní byla mnohem blíž, než si myslíš.“

„Možná.“

Obě dívky byly s rozumem v koncích. Chvíli se na sebe tázavě dívaly a poté se vydaly po schodech dolů.

„Asi jsem našla to, co jsem hledala. Možná se nedozvím, jak to přesně bylo, ale alespoň vím, kde se vzala moje moc.“ Prohlásila poraženecky Regina.

„To ještě nic neznamená,“ snažila se povzbudit kamarádku Marika. „To, že provozovala magii, přece neznamená, že měla aktivní moc... třeba je to všechno úplně jinak!“ Sotva to ale Marika dořekla, rozlétly se venkovní dveře naproti schodišti a v nich stál muž. „Naval moji moc, a to rychle!“

I když byly obě dívky vystrašené a momentálně nechápaly, o co se tu jedná, Regina si stejně nemohla odpustit uštěpačnou poznámku na Maričino konto. „Co si to říkáš o té moci?“ Poznala totiž známou, i když časem poznamenanou tvář. Byl to ten (kdysi) mladík, který paní Dvorskou svého času navštěvoval.

„Neprovokuj a dělej, já vím, kdo seš!“ Vykřikl muž a teprve nyní si dívky všimly kuše, kterou svíral v rukou. Obě byly zmatené. Muž přešel očima z Reginy na Mariku a zpět, „přivedla sis kamarádku, jo? To tě nezachrání! Doufám, že má taky nějakou tu schopnost v záloze, protože to s kuší celkem umím,“ načež se samolibě pousmál.

„O co jde?“ Marice to nedalo a prostě se musela zeptat.

„Odvážná. Čarodějka, že? Ne taková ubohost jako tady tvoje kamarádka... Není pod tvoji úroveň bavit se s mocnářkou?“

„Mocnářkou?“ nechápala Regina.

„To je hanlivý výraz pro někoho, kde má moc ale není z kouzelnické rodiny.“ Napověděla kamarádce Marika s menším lítostivým tónem, který naznačoval, že ani jí to není příjemné.

„Takže seš čaroděj,“ dovtípila se Regina. „Jak si na nás přišel?“

„Menší past... Vzpomínáš, jak si našla ty noviny? To já je nosil tvým rodičům tak dlouho, dokud sis je nepřčetla, to já tě podvědomě donutil chtít zjistit, kdo jsi a věř mi, nebylo to lehké, i když se říká, že magie přidává na rozumu, tobě to zřejmě moc nepomohlo!“ Regina se na muže zlostně podívala.

„Proč si to neudělal dřív?“

„Myslím, že neuškodí, když vám to řeknu, až tadyhle z té krasavice dostanu svoji moc, v téhle zemi mě nikdo neuvidí! Do nedávna se vedly spory o vlastnictví tohoto domu a teprve nyní je už konečně můj! Potřeboval sem místo, past, kam moje kořist vleze, řekl bych, jako prase na porážku,“ svoji zpověď doprovodil smíchem a pokračoval s řečí k zaraženým dívkám. „Nachystal sem si menší překvapení, i když sem se trochu plácnul přes kapsu, ale myslím, že až dostanu zpátky svoji moc, znovu si to bohatě vynahradím. Před pár týdny jsem sem nainstaloval čidla pohybu. Přímou až u sebe doma jsem slyšel, že moje past sklapla. Bylo jen otázkou času, kdy ti to dojde.“

„Jak si věděl, že jsem to já? Myslím ta, co má tvoji moc?“

„Dal sem si dvě a dvě dohromady. Dlouho jsem pátral, až jsem narazil na tebe- a kolem tebe se dělo tolik divných věcí, to nemohla být náhoda! Ale to už je jedno. Dnes získám zpět moc, která měla být má! A tvé schopnosti s tím nemohou nic udělat!“

„Nezdá se ti, že jdeš proti přesile? Jsme tu dvě!“ Vložila se do hovoru Marika.

„Ano, ale nevidím žádnou zbraň a všichni víme, že svoji moc proti mně použít nemůžete! Můžete se jen bránit, tak se ukažte, copak mi předvedete? Nemůžeš, mocnářko, použít svoji moc, zkus si chytit šíp!“ A v tu chvíli vystřelil. Šíp se rychle blížil k Regině, ale to pro její schopnost nebyl vůbec žádný problém. Aniž by hnula brvou, *zastavila* jej kousek od sebe a nechápavě se zadívala na velmi překvapeného muže. I Marika si všimla jeho nejistoty, ale neměla čas to dále zkoumat. Kouzlem vytrhla muži kuši z ruky. „Dej mi ruku!“ Vyzvala kamarádku honem, než se muž vzpamatoval, a to už se obě nesly pryč, daleko z onoho místa.

Byl to právě Reginin byt, na který si dívka vzpomněla, a uprostřed nějž se objevily. Marika jako vždy přistála hladce a s přehledem, ale Regina stála poněkud vrávoravě a hluboce vdechovala postrádaný vzduch. Zmohla se pouze na to dívat se na kamarádku, jak přechází a snaží se přijít na to, co se stalo.

„Zvláštní, nemyslíš? Ne to nedává smysl... chtěl moc, co měla paní Dvorská a ty máš moc z doby, kdy umřela paní Dvorská... ale to co řekl... dává to smysl? Mě teda ne... tvářil

se dost překvapeně... ale proč? Vždyť tam na tebe čekal!“ Přemýšlela nahlas a pochodovala po místnosti, až se konečně otočila na dosud nemohoucí, zcela nechápající Reginu, která ji jenom nevěřicně pozorovala. „No nepřišlo ti to divný? Řekni něco!“

„Jo,“ odpověděla dívka suše na dotaz a Marika se na ni upřeně podívala, aby zjistila, co řekne, „v Praze je to samej psychopat. Dneska už po dobrém snad nikdo nejedná!“ Marika nevěřicně hýbala hlavou a snažila se zvážnit situaci. „Poslouchej,“ řekla a sklonila se k Regině, která se právě držela za kolena, „myslím tu poslední větu, nepřišlo ti to zvláštní?“

„Myslíš to, jak mi řek, že si mám chytit šíp? Nejradsí bych ho...“

„Ale ne, myslím to těsně předtím! Že nebudeš moc použít svoji moc!“

„Trochu se přepočítal.“

„A nemyslíš, že to měl moc dobře vymyšlený na to, aby zapomněl, jak funguje moc, pro kterou si přišel? Regino, pochop! Já myslím, že...“

„Že si myslel, že mám jinou schopnost?“ dokončila větu Regina.

„Ano. A to by mohlo znamenat, že...“ Odmlčela se na krátko Marika, „že to nebyla paní Dvorská, od koho si svoji schopnost dostala.“

„Snad mu to došlo, že mám jinou schopnost a nechá mě být. Co myslíš?“

„Nevím. Zaprvé si nejsem jistá, že přesně věděl, kdo ten šíp *zastavil*, i když si asi myslel, že ty, ale kdo ví... a zadruhé... tak či tak bude chtít svoji moc získat což znamená, že když ne ty, tak je v nebezpečí někdo jiný.“

„Podle toho výrazu, co měl ve tváři, myslím pochopil to tvé za prvé. Ale jak můžeme pomoci té osobě, která má tu skutečnou moc?“ přemýšlela Regina a hlavou se jí honila spousta myšlenek. *A co to vůbec znamená pro mne samotnou?*

„No, zkusme si to znovu projít. Řekl, že nemůžeš použít svoji moc když...“

„Spíš řekl, že ji nemohu použít a dodal, ať si chytím šíp. Myslíš, že schopnost, kterou chce, můžeš použít, třeba jen když se oné věci dotkneš?“

„Asi si na to kápla.“ Odpověděla kamarádce Marika. „To vůbec není špatné!“

„Ale co s tím?“

„Zřejmě budeme muset zjistit, co za moc to je.“

„A nejlepší by bylo použít knížky, co jsou v labyrintu. Půjdem?“

„To by asi šlo. Ale dnes už nikam nejdem. Ten muž tě studoval, může vědět, kde bydlíš. A třeba tě bude chtít umlčet. Takže si sbal, dneska spíš u mě.“

K podivu Mariky neprojevila Regina žádný odpor, pravděpodobně proto, že cokoliv souviselo s magií, zdálo se dívce velmi lákavé a nutno k prozkoumání. A tak, protože se do Reginina bytu dostaly velmi rychle a onen muž by se tam dopravoval přes město asi hodinu, mohla si Regina v klidu sbalit a spořádaně byt opustit. A dveře, kupodivu, zůstaly opět netknuté.

Cestovat pomocí magie je snadné, ale i když to Regině velmi imponovalo, její vnitřnosti hovořily o opaku. Proto vždy s velkou radostí cítila pod nohama pevnou zem, jakmile se cesta dobrala konce. Tentokrát to byla podlaha Maričina bytu, ale na rozdíl toho Reginina v něm dívka nebydlela sama. Jakmile se tedy ozvalo mírné zadunění způsobeno Reginou, která opět zavrávala a svalila se k zemi, zpoza dveří už byly slyšet plouživé kroky blížící se osoby, která šla zkontrolovat, co se děje. A než by kterákoli z dívek stihla říct švec, otevřely se dveře a do místnosti vstoupila bruneta s vlasy nyní jí padajícími do obličeje a svými hnědými očima přejela pohledem Reginu a upřela zrak na dceru. „Copak se tu děje?“

Dívky se na sebe spěšně podívaly a téměř identicky pokrčily rameny.

„Regina u nás dnes bude spát, mami.“

„A nemá náhodou vlastní postel a to ve vlastním bytě?“

„Měla těžký den... teda řekla bych... Á propó- jdeme zítra no- ty víš kam.“

Odpověděla Marika a prosebně na svoji matku hleděla, přitom ale měla ve tváři známky jistých obav. Veronika jí opětovně pohled zprvu celkem vyčítavý, ale uvědomivši si vlastní výraz, rychle jej zamaskovala výrazem o něco více přívětivějším. „No dobrá jak je libo. Jsi přeci jen už dospělá... ale doufám, že víš, co děláš. Takže děvčata- nemáte hlad?“ Dívky se nestačily divit. „Ne mami, dobrý.“ Odpověděla Marika a jen taktak zamaskovala posměšný úšklebek na Reginu, který přesně vykreslil vzešlou situaci. Bylo to totiž něco, co ani jedna nečekala. Veronika stála ještě chvíli v místnosti a pozorovala jejich neverbální komunikaci, po několika vteřinách se ale otočila a bez jediného slova místnost opustila. Teprve když vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře do pokoje, ozvalo se celkem přátelským hlasem přání na dobrou noc. A jakmile za ní zhaslo i světlo bylo jasné, že pro dnešní den mají to nejhorší za sebou.

Druhý den vstaly dívky časněji, než obvykle. Bylo chladné nedělní ráno a ani jedna nemohla dospat zvědavostí. Regina navíc cítila i jisté starosti a pochybnosti, ovšem ty zůstaly, prozatím, Marice skryty.

Ani snídani pro dnešek nevěnovaly dívky přílišnou pozornost. Každá si vzala jen něco málo do ruky a už stály u Maričiny postele a zíraly na nevábně chutnající žluté lektvary od Martina, díky kterým mohly do labyrintu odcestovat obě, aniž by Regina musela předtím opustit tento byt. Nyní bylo na čase promyslet, co dál.

„Takže- kolik máme... sedm- čtyřicet dva.“ Začala s úvahou Marika. „V kolik že máme být na výuce?“

„Je neděle, takže v devět. Sáva si tak jistí, že nikdo nezaspí.“

„A jak dlouho bude trvat zjistit to, co potřebujeme?“ hloubala nahlas Marika a zároveň své úvahy pokládala jako otázky k zodpovězení.

„Netuším. Ale deset minut tady je asi 1 hodina tam dole, ne? Zhruba...“

„To nevíme... Nemůžeme zjistit, jak dlouhý čas tam trávíme- třeba je všechno rychlejší- pomalejší- co já vím...“

„No berme to tak, že za dobu, která by se dala na povrchu považovat za hodinu, uplyne na něm asi deset minut- typuju. Takže kdyby to tak bylo, můžem lehce zjistit, kolik uplyne času tady nahoře a podle toho se do labyrintu dostat. Budou nám na hledání stačit tři hodiny? Protože to bychom měly půl hodiny tady nahoře...“

„Chápu tě. Stačí se tam dolů dostat o půl deváté a budeme mít tři hodiny, které tam mezitím uběhnou, než bude devět i tady. Ale zajímala by mě spíš jiná otázka. Řekneme o tom Sávě?“

„Taky už sem nad tím uvažovala, možná proto se mi v noci tak špatně spalo,“ podotkla cynicky Regina. „Každopádně je to útočiště pro čaroděje lomeno mocnáře lomeno obojí, a né její byt. Takže bychom se jí nemusely zpovídat, ne?“

„Jenže znáš Sávu“, přemýšlela Marika. „Myslíš, že by jí unikla naše přítomnost v labyrintu?“

„V tom případě počkáme, jestli nás vyčenení.“ Podotkla trochu hrubě Regina. Kamarádka jí jen odpověděla pokrčením rameny.

„Takže domluveno? Jen doufám, že to do té půl deváté vydržím. Nemůžu se dočkat, co se tam dozvím.“

„A nebo...“ Namítla Marika, která byla zvědavá stejně tak, „vyrazíme dřív a budeme mít čas k dobru... pokud to bude kolem osmé, budou to tři hodiny... co ty na to?“

„Skvěle, co takhle jít hned? Ale asi bychom si měly posychrovat čas, ať víme, kolik jsme ho tam strávily, ne?“

„Tady.“ Vyslovila Marika a jakési postarší hodinky právě vyndávala z nočního stolku. „Jestli jsou naše odhady správné, strávíme tam dole víc než šest pozemských hodin, na povrchu ovšem uplyne jen něco přes hodinu. Takže pokud je vezmeme s sebou, budou ukazovat pozemský čas a budeme vědět, kolik času tady uplynulo.“

„Asi máš pravdu. Kdyby šly dole hodiny pomaleji či rychleji než tady, musely-by se neustále přerizovat, kdykoli by někdo podstoupil tuhle cestu. Dává to smysl, ne?“

„Snad ano. A hodinky budou rozhodně lepší než elektronika, na kterou se tam dole nedá spolehnout. Teď je jen dát do chodu.“ A jakmile to dořekla, upřeně se zadívala na předmět ve své dlani a pronesla: „Potřebuji, abyste fungovaly.“ V tom okamžiku se kolem hodinek objevily modré a žluté jiskřičky a tu už se po místnosti ozýval tichý tikot nově opravené věci. Regina na to němě koukala strnulá úžasem, ale Marika to přešla a podotkla: „Tak na co čekáme? Je pomalu čas jít.“

Ačkoli v labyrintu strávily dívky poslední dobou nespočet hodin, nyní to bylo jiné. Byly tu jen sami za sebe, a jelikož místo, kde se obvykle objevovaly, nebylo nikdy stejné, nemohly znát cestu k cíli. Obě se musely spolehnout pouze na to, že sám labyrint je zavede tam, kam potřebují. Ihned poté, co dorazily, si usilovně představovaly knihovnu a napjatě čekaly, zdali se setkají s vytouženými knihami nebo spíše s některým z obyvatelů. A jelikož věděly, že je lektvar donese tam, kde je Sáva, bylo jim jasné, že nemůže být daleko.

Cesta byla spletitá, takže dobrat se zde v labyrintu jakéhokoli cíle, byla věc přinejmenším časově náročná. Dívky si tudíž krátily cestu povídáním, a protože byla jednou z nich i Regina, netrvalo dlouho, aby se hovor přenesl tam, co obyčejně.

„Musí být fajn být čarodějka, že?“ Nakousla dívka, která se konečně odhodlala začít konverzaci na toto téma. Nemohla se dočkat odpovědi.

„Když si jí celý život, ztrácí to na půvabu, věř mi.“

„Ale ta moc...“ Na chvíli se zamyslela... „Co vlastně dokážeš- jako čarodějka?“

„Vlastně...“ Nešla pro odpověď daleko Marika, „především ovlivňovat nekouzelníky.“

„Jak? Můžeš si s nimi dělat, co chceš?“

„Více- méně. Ale musí si to zasloužit a nesmíš jim ublížit. A na kouzelníky to nefunguje. Takže jako Moc.“

„A jak to, že si spravila ty hodinky?“

„To je druhá stránka. Jako čarodějka máš moc nad věcmi.“

„To pak ale nepotřebuješ svoji moc, ne?“

„Kdepak... Čarodějka nezmění podstatu věcí ani s nimi nemůže manipulovat- kouzlem hýbat nebo danou věc nutit k něčemu, co nedokáže. Ale můžeš věci zase zpravit

nebo rozbít a tak. Ovšem jen když to potřebuješ a víš, že ti to pomůže. Magie se nikdy nenechá využívat z bůhdarma. S věcmi je to tedy jako s lidmi.“

Regina se zase dozvěděla něco víc a nyní nastalo ticho, aby si to mohla nechat projít hlavou. Labyrintem se nyní nesly pouze dunivé zvuky kroků, které se mezi stěnami pěkně rozléhaly. Za několik málo minut a po sejítí několika schůdků, se dívky objevily u již známých dveří. Byly to dveře připomínající vstup do hradu s velmi vysoko umístěným klepadlem. Když do nich záhy zatlačily, s vrzáním se pootevřely. Dívky se pak ani neohlédly a vklouzly dovnitř.

Sotva za sebou zase zavřely, otočily se směrem do místnosti a hluboce se nadechly. Měly před sebou záplavu knih, postrádající jakékoli zřejmé řazení, a tedy i řů práce. Aby se hnuly z místa, bez zaváhání se vydaly vstříc do záplavy textů, které knihovna obsahovala.

Minuty strávené v labyrintu se táhly jako dlouhé hodiny a všechny stoly v místnosti byly nyní zasypány záplavou knih. Každá z dívek seděla na opačné straně místnosti a jediný zvuk, který se tu nyní ozýval, bylo šustění stránek a slabé žuchnutí, signalizující že v knize nebylo nic nalezeno a byla hozena na hromadu, nad kterou se již vznášela pomyslná bublina s nápisem *smůla, zkuste jinou knihu*. Tu ale ticho přerušil nadšený výkřik Mariky, která něco objevila a ihned se o to chtěla podělit se svou kamarádkou. „Tady, podívej!“ Vyhrkla, když k ní Regina přispěchala se zvědavým výrazem ve tváři. Marika přečetla nahlas text, který ji zaujal: *„Mezi nejvíce kýžené, ale zároveň pro nositele velmi ohrožující schopnosti, patří ta, která se jinak nazývá alchymií. Je to moc, která dokáže změnit pod vůlí jejího držitele jakýkoliv předmět v cokoli jiného, přičemž nezáleží na podstatě věci. Jde o velmi nevšední schopnost lišící se od ostatních mocí i tím, že její nositel se musí každého předmětu, který chce proměnit, dotknout. Žádaná, v minulosti se kvůli ní vedly velké rozepře a docházelo k vraždám. Tuto moc vlastní jen několik málo lidí, jejich přesné počty ovšem nejsou známé.“*

Sotva dočetla, dívky se na sebe vážně zadívaly. Vzniklé ticho prolomila Regina, která počala nahlas uvažovat. „To je ono... to je ono! To bude ten důvod, proč onen muž chtěl za každou cenu získat tuto schopnost... je vzácná a mocná!“

„Umíš si představit, co se dá dokázat s takovou mocí? Alchymie... Co ti to připomíná?“

„Myslíš dobu Rudolfa druhého, kdy se dle pověstí alchymisté snažili vytvořit esence života a jiné různé nápoje?“

„Ale také něco podstatnějšího, něco, díky čemu by majitel zbohatl jako nikdo na světě. Přeměnit kov ve zlato! Víš co to je? Jak mocná je to věc?“

„Jistě... s touhle mocí si můžeš měnit- co chceš, na co chceš... uvědomuješ si, jak to může být nebezpečné v rukou někoho takového?“

„A uvědomuješ si ty, do jaké situace se dostane ten, kdo tu moc právě má?“

Dívky si vyměnily starostlivé pohledy. „Musíme toho člověka najít a varovat ho,“ shodly se jednohlasně.

Schopnosti kam se podíváš

Než dívky seřadily knihy na svoje místo, byl téměř čas na setkání se Sávou. Nastala otázka, zda mají zůstat tady, kde se *výuka* konala většinu týdne, nebo mají jít jinam. Reginu ovšem napadlo vykouknout na chodbu, načež zjistila, že stropní lampa na jedné ze stran svítí a možná čeká, až se dívky vydají na jiné místo. Rychle tedy zametly stopy a vyšly ze dveří, aby se nechaly vést tam, kde měly být. Právě včas. Světla je dovedla k prostranství před jednou z učeben, které se pomalu plnilo příchozími, neboť se nenašel žádný odvážlivec, který by bez vyzvání vstoupil do dveří. Dívky se nenápadně zařadily mezi ostatní a porozhlédly se. Nebyly tu poslední, vypadalo to, že se pro dnešek partě na opozdilce nechtělo čekat. Pochvíli se z mlhy vynořily dvě postavy. Bára přicházela v doprovodu Martina a o něčem si povídali. Marika se na ně zadívala s menší nervozitou, a když to rudovláska zjistila, přestala se smát a očima se provrtávala do země. Martin to zaregistroval, ale nic neřekl. Poplácal Báru po zádech, že je vše v pořádku, a rozešel se ke dveřím, aby dav vpustil dovnitř. Za vzniklé tlačenice Marika přistoupila k Báře a omluvně ji utěšovala, že jí se to nijak netýká, jen že by ji potěšilo, kdyby byla dívka více opatrná. Měla pocit, že být v Martinově přítomnosti sama není příliš bezpečné.

Byl to zřejmě den, kdy měli mít hodinu jen s Martinem, což by také vysvětlovalo změnu místnosti. Jakmile všichni vstoupili, zavřel za nimi Martin dveře a vydal se do čela učebny. V ruce svíral nějaké desky, které nyní položil na stůl před sebou a rozhlédl se po přítomných. Střetnutí s Maričíným pohledem se však nejspíše vyhýbal.

„Dobré ráno. Dnes tu jsme, abych vám dopověděl to, co minule započala Sáva. Řekneme si o schopnostech, které vznikly z moci Sellassiee a ostatních tehdejších kouzelníků.“ Všichni přítomní jej velmi pozorně poslouchali a čekali, co se dozvědí.

„Takže, kdo nám zopakuje, kolik bylo původních kouzelníků a jaké měli schopnosti?“ Někteří se na sebe napjatě dívali a vzpomínali, jak to bylo. Regina se zatvářila nervózně, protože minule chyběla a teprve nyní si uvědomila, že nebude vědět, oč jde, rozhodla se ale, že Mariku vyzpovídá, jen co bude mít příležitost. Ta oproti tomu usoudila, že by mohla zvednout ruku a zodpovědět otázku, ale Martin jakoby ji nevnímal, pobídl Ester, která se také přihlásila, i když podle Mariky déle, než ona. „Existovalo pět kouzelníků. Bakari se schopností nad živly, Aziza s duševními schopnostmi, Ghana s mocí nad hmotou, Jafari s obranými schopnostmi a Iruwa, která měla schopnost nad pohybem.“ Řekla Ester bez zaváhání a po dokončení projevu se hrdě pousmála.

„Přesně tak, bez jediné chybičky,“ opětoval jí úsměv Martin a pokračoval ve svém projevu. „Takže si můžeme snadno odvodit, jaké moci existují. A jak už víme, nad živly zde má schopnost Andrea, nad vědomím a ochrannými schopnostmi Bára, nad pohybem Marika a Regina a nad hmotou Ester, Patrik a naneštěstí i já.“ A věnoval přitom dnes Marice svůj první pohled během hodiny. Vyjadřoval jím lítost a Marika jej přijala jako omluvu, takže mu na odpověď zakývala souhlasně hlavou.

„Ale mějme na paměti,“ pokračoval, „že jsou to jen zlomky z oněch schopností, kterými disponovaly Legendy a že ani tyto jednotlivé moci nejsou zdaleka tak silné, jako ty původní.“ Přešel po místnosti, aby se rozhodl, jak bude dál pokračovat a opět spustil. „Myslím, že si neumíme ani představit, jak moc velké množství schopností je na zemi. Někteří z vás se prý minule ptala, zdali si je řekneme, ale je jich opravdu přílišné množství.“

Proto jsme se rozhodli pouze shrnout, jaké typy schopností můžete očekávat v jednotlivých skupinách, které jsme si před chvílí řekli. A začneme s živly. Jak jsme již zmínili, byla to moc od Bakariho. Jeho schopnosti toho ale obsahují víc, než vidíme v této místnosti. Všichni jistě víme, že živly máme čtyři- voda, oheň, vzduch a země- přesně tolik různých věcí uměl ovládat. Právě proto byl tak mocný. Ty jsi také, Andreo, již párkrát hovořila, že ovládáš hlavně vítr. Je to logické, jde totiž o živel vzduch, nad kterým máš schopnost. Vsadím se, že umíš udělat třeba tepleji nebo chladněji, že je to tak?“ Dívka zakývala na souhlas a Martin pokračoval ve vypravování. „To byl tedy vzduch, který má na svědomí počasí. Nyní si řekneme něco o zemi. Je mi jasné, že když se řekne schopnost nad zemí, všichni si představíte zemětřesení, sesuvy půdy a tak podobně. Ano, je to samozřejmě součástí těchto mocí, ale patří k nim i schopnost nad rostlinami, což je také velmi zajímavá vlastnost. Mnozí kouzelníci také zastávají názor, že mít moc nad zemí znamenalo pro Bakariho přetvářet povrch země a dokonce vytvořit třeba sopky, které mohl donutit k výbuchu. Jestli je to pravda, nevíme. Každopádně dnes je již něco takového nemožné.“

Regině projel mráz po zádech a po krátkém zamyšlení přišla s otázkou. „A kdyby se schopnosti všech, co mají moc nad zemí, dali do hromady, bylo by to možné?“ Ostatní ji sledovali s menším zděšením, protože většinu z nich tato otázka ani nenapadla. Martin se na Reginu podíval s výrazem obdivu a odpověděl. „Teoreticky, zřejmě, ano. Ale schopnosti se tenkrát rozdělili na tolik částí, že už jen získat celou moc třeba nad zemí by bylo příšerně složité, ba i nemožné. A to je jen malá část z té jedné velké skupiny mocí *nad živly*. Takže jestli vás zajímá, zda li ten, proti komu stojíme a kvůli kterému tu dnes všichni jsme, může mít za cíl získat všechny dílčí schopnosti od jedné původní moci, zřejmě se nemusíte bát. Většina schopností se možná po zániku Legend dostala do lidí, zbytek se ale vrátil tam, odkud přišel, protože na zemi se ocitlo moci příliš mnoho. A najít všechny lidi, kteří vlastní část z té jedné dílčí původní, je téměř nemožné- množstevně jde třeba o několik desítek ba i stovek lidí, kteří jsou rozseti po celém světě.“ Vyčerpávající odpověď Reginu uklidnila, veškerých pochybností ji to ovšem nezbavilo. A Martin pokračoval ve výkladu o dalších schopnostech, které Regině přišly tolik zajímavé.

„Oheň. Tak málo a přitom tak mnoho... Umí být nepostradatelný i ničující. Lidí s mocí nad ohněm je jen málo, protože to není příliš rozsáhlý um. Mohou ale zapálit či uhasit cokoli jen myšlenkou... Oheň pod jejich silou dělá, co chtějí, tvoří třeba i různé obrazce. Problém nastává ve chvíli, kdy jsou v místě, kde není co zapálit- třeba na poušti nebo ledu. Řekl bych, že není co dodat.“ Nyní přecházel v místnosti sem a tam a zdálo se, že toto téma mu velmi imponuje. Na chvíli se zamyslel, a když přelétl pohledem místnost plnou zvědavě vyhlížejících lidí, rozhodl se dále neztrácet čas a přešel rovnou k dalšímu tématu, i když méně ožehavému, jak napadlo mnohé z přítomných. „Poslední z částí- co se týká živlů, je voda. Možná se vám zdá, že mít v jednom těle schopnost nad ohněm i vodou je trochu nemístné, ale všechny tyto části se neuvěřitelně doplňují a tvoří tak jeden, velmi výjimečný celek. Mít moc nad vzduchem a vodou znamenala pro Bakara možnost způsobovat velké deště, aniž by k tomu potřeboval nějak zvlášť příhodné počasí. Vodu samou pak mohl přetvářet k obrazu svému: tekla, kudy chtěl, dělala, co poručil. Mohl způsobovat povodně i sucha, a když potřeboval, přišla mu vždy vstříc. Dodnes lidé se schopností nad vodou mohou tvořit například sloupce vody a ty pak nasměrovat, kam chtějí. Většinou jsou ale takoví lidé v nevýhodě, pokud se dostanou někam, kde žádná voda není. Z ničeho ji totiž vykouzlit

nedokážou, i když ani to nebylo pravděpodobně kdysi nemožné.“ Znovu nastala menší pomlka, jako by si vyprávějící chtěl projít, zdali řekl vše, co bylo pro toto téma nezbytné. A jakmile usoudil, že ano, mohl opět pokračovat.

„Nyní si povíme něco o vědomí. Nad ním má moc Bára, že? Tvé schopnosti svedou převzít mysl nekouzelníků, musíte mít ale na mysli, že pro Azizu nebyl problém převzít kromě *duše*,“ a na tomto slově si dal obzvláště záležet, „i celé tělo. Souviselo to se schopností vtělit se či někoho ovládat. Naštěstí neměla zlé úmysly, to by bylo dnes mnohé jinak a mnozí z nás by se zřejmě ani nenarodili.“ Poslední větu řekl s velkou vážností a ostatní se na sebe hloubavě zadívali. Všem se míhala hlavou stejná myšlenka: byly tyto schopnosti opravdu tak mocné, že na jedné osobě mohl záviset osud světa? Bylo ale jasné, že tuto otázku jim již nikdo nezodpoví.

„Vědomí je pozoruhodné. Mohlo by se zdát, že Aziza dostala oproti svému bratrovi dost ubohou schopnost. Opak je ale pravdou. Díky této moci pro ni neexistovala tajemství. Mohla si v lidské duši prohlédnout, co koho trápí, ale dostat se také do samých zákoutí lidské mysli, kde mohla člověka přimět k čemukoli, aniž by o tom věděl. Jen myšlenkou mohla ovlivnit kohokoliv by se jí zachtělo- dohnat někoho k šílenství, sebevraždě... Měla nadvládu nad vším, co se myslí týče. Díky tomu ovšem byla Aziza i neuvěřitelně empatická. Zнала utrpení jiných. Schopnosti po ní jsou sami o sobě velmi dobré. Existuje nespočet způsobů jak je zneužít, ale lidé, kteří vlastní část z této moci, nemají tendenci ke zlu. Bývají přátelštější a dobrosrdečnější, už jen proto, že mají tak blízko k trápení druhých. To nejdůležitější, co byste měli vědět o těchto schopnostech ale je, že mít moc nad myslí je další, ze vzácné skupiny mocí, která v určitých věcech působí i na kouzelníky. Moc, jakou máš, Báro,“ a vpil se jí přitom pohledem do očí, jako by se jí snažil přesvědčit o její výjimečnosti, „zahrnuje i telepatii, díky které můžeš hovořit s ostatními kouzelníky. Někdo z obyčejných lidí by s tebou totiž mohl touto cestou komunikovat jen těžko, tvoji přítomnost v jejich myšlenkách nepoznají.“ Barbora zakývala hlavou, jednak souhlasně a jednak ve smyslu, že jí o této důležité výjimce, kterou jí dává její schopnost, přesvědčil. Regina také nepatrně kývala. Slyšela něco, co už nějakou dobu věděla a měla radost, že se mluví o něčem, co ví. Mariku kamarádčino příkyvování pobavilo.

„Jako další schopnosti v pořadí vezmeme ty Jafariho. Měl za úkol ochraňovat a to se odrazilo na tom, co dovedl. Žádná z jeho mocí nebyla násilná a neměla příliš všestranné využití, přesto jsou to schopnosti zajímavé a cenné. Dokážou ochránit nejen nositele, ale i ostatní, samozřejmě i, jako u většiny z mocí, čaroděje, ovšem jsou zde i schopnosti, které lze použít bez dotyku, což je pro nás důležité. V této místnosti máme moc, kterou často nazýváme štítem a kterého, jak všichni víte, je nositelkou opět Bára. Myslím, že není zřejmě důvod k této schopnosti něco dodávat, takže tě, Báro, nebudeme trápit,“ řekl a mírně se na dívku pousmál, „my si uvedeme příklady toho, jaké různé schopnosti původní síla obsahovala. Aby Jafari mohly ochránit Azizu, musely mít jeho síly vlastnost, kterou zde pokládáme za velmi cennou a o které jsem se zmínil před chvílí. Jafari ji na dálku mohl bránit všemi svými schopnostmi, dnes však lze čaroděje na dálku ochránit jen schopností *magické zdi*, *brněním* a *výměnou bolesti*. Zajímavou součástí je také možnost časových smyček a v neposlední řadě léčitelství.“

„Rozvedete, prosím, zmíněné schopnosti?“ otázal se Patrik, který tím přerušil vzniklou pomlku. „Jistě, měl jsem to v úmyslu.“ Odpověděl stroze Martin a počal opět přecházet po

místnosti. „Onu zeď zřejmě nemusím příliš komentovat, i když chci říct, že ji tvoří vlna určité energie čirého charakteru, takže spíše než zdi se podobá sklu. Říká se jí ovšem zeď, protože tvoří překážku mezi obětí a útočníkem, která vydrží i nejsilnější útoky a kterou nelze ani projít. Přesuneme se ale dále. Další na řadě je brnění. V tomto případě je název přesně výstižný. Umí zpevnit tělo tak, že se podobá železu a stejně jako zeď odráží i nejsilnější nárazy. Tuto schopnost lze ale současně použít jen na ochranu jedné osoby či věci, čímž se zřejmě kompenzuje to, že ji lze použít na dálku. Stejně tak lze na dálku použít výměnu bolesti, kdy nositel této moci cítí bolest za někoho jiného. To je největší obětí, kterou lze prokázat a dokazovalo to i silnou lásku Jafara k Azize. To ale nikomu život nezachrání, pouze zamezí utrpení. Schopnosti, které ale život zachránit mohou, jsou ty zmiňované nakonec. Nejdříve tedy k časovým smyčkám.“ Marika se pousmála a pozorně poslouchala, i ostatním tato moc přišla nejspíše dost zajímavá, aby Martina pilně sledovali. „Časová smyčka je zajímavá věc a určitě vás napadlo, proč nešlo zvrátit to, co se stalo tenkrát mezi legendami, nebo různé jiné události, bez kterých by nám dnes mohlo být o něco lépe. Problémem totiž je, že použít časovou smyčku lze jen v případě, že předem víte, že ji budete muset použít. Abyste tomu rozuměli, když máte schopnost smyček, musíte si nejprve uvědomit, že ji chcete použít a teprve do této chvíle se později můžete vrátit. Dnes ti, co mají tuto moc, dokážou vrátit události maximálně o několik hodin, v každém případě ale smyčka nemůže překlenout různé dny. Kdysi to ovšem pravděpodobně neplatilo, avšak Jafari zemřel příliš brzy a o existenci této schopnosti pravděpodobně ti, co ji po něm zdědili, nikdy neslyšeli. Ta osoba, co ji totiž vlastní, je jediná, která nějaký časový posun zaznamená a která si jej pamatuje.

Léčitelství také není důvod příliš rozebírat, povím vám jen o pár pravidlech, abyste si nemysleli, že lze vyléčit vše. Takže- tím, že někdo někoho vyléčí, velmi se vysílí. Nejde to opakovat příliš často a zranění, která jsou smrtelná, se nezacelí. Ti, co umějí léčit, mohou vyléčit především tělesná zranění, jako jsou rány či zlomeniny a také nemoci jako chřipka či angína, ale jiné- různé vážnější nemoci- jít vyléčit nemusí. Způsobené rány se možná zacelí, ale nemoc zůstává nevyлéčena. Proto je nejlepší, když máte léčitele neustále u sebe, takže většina z nich se drží celý svůj život svých rodin nebo jiných, pro ně důležitých lidí, od kterých se moc nevzdalují. Tak ale nemívají příliš možností využít svých dovedností jinde.“ Bez mrknutí oka přešel tuto kapitolu jako by nebyla zajímavá a hned se vrhl na další téma, očividně se na něj těšil. „A to je asi vše, co se ochrany týče. Nyní se podíváme na pohyb.“ Marika si s Reginou vyměnila pohled a na chvíli spatřila v kamarádčiných tmavých očích jakýsi záblesk hrdosti. A i když netušila, jak Regina ke schopnostem přišla, byla vděčná za to, že je má, protože podle Mariky nebyl člověk, co by si je zasloužil víc, než Regina. Tu už se ale obě zaposlouchaly do Martinovy řeči a čekaly, co nového se asi dozvědí.

„Že zástupkyně této moci tu máme hned dvě, jistě víme. Schopnosti nad pohybem byly poslední na zemi a jsou nejmenší skupinou, ale nejsou o to méně důležité, ba naopak. Iruwa se schopnostmi, které neznaly hranice vzdálenosti, získala říkajíc svět. Nebylo místo, kam by se nedostala a nebylo ani nic, co by ji uvěznilo. Ovšem blíže k nim. Hlavní ze sil, kvůli které tato moc počala existovat a která je tu s námi shodou okolností i přítomná,“ a přejel Mariku očima, „byl magický přesun. Dokázala pohybovat nejen sebou ale i rozpohybovat předměty, které měla kolem sebe, aniž by se musela soustředit na každý z nich zvlášť. Díky této schopnosti našel Jafari Azizu, čímž možná tato moc zabránila jejímu bratrovi zničit svět, ale především to byla schopnost úplně jiná, taková jaká bourala hranice. A

to doslova. Dnes to už možné není, ale tenkrát tato moc pro Iruwu znamenala, že se dostala kamkoli chtěla, doslova mrknutím oka. Pro tuto moc nebyly bariéry a její hostitelka ji využívala naplno, už jen proto, že to měla v povaze. Ale dále i k jiným vlastnostem.

Neméně důležitá a zde přítomná, je schopnost *zastavit pohyb*. To byla a dodnes je obrovská moc, tehdy spjata s celkovou mocí nad pohybem. Mimo toho něco zastavit, dokázala také pohyb zpomalit, zrychlit a podobně. A ne jenom u věcí. Takřka všeho, co bylo v pohybu. To, co dokázala, je nepředstavitelné stejně tak, jako u ostatních schopností. Cokoliv, co si vybavíte pod pojmem pohyb, bylo pod její mocí. Dokázala manipulovat se vším kolem sebe, dokonce i s tím, co bylo velmi daleko od ní, třeba na obloze. Uměla zastavit stárnutí nekouzelníků, či donutit objekty pohybovat se zpětně směrem, kterým se pohybovaly a tudíž i omlazovat. Ale také zvládla manipulovat s tím, co nemůžeme vidět. Ačkoli se to zdá téměř stejné jako jen něco znehybnit, dokázala doslova ovládat čas.“

Nastalo ticho. Všichni urputně přemýšleli nad tím, co se dozvěděli. A do jednoho jim tanuly na mysli otázky, všechny na stejné téma. *Co znamená ovládat čas?* A jelikož se podle Reginy nikdo nechystal danou otázku vyslovit, rozhodla se vzít to do vlastních rukou. I proto, že jí to asi zajímalo víc, než ostatní.

„Ovšem, zajímavá otázka,“ ohodnotil tázaný vznesený dotaz. A jakoby přímo pro ni, přišel s odpověďmi. „Jde o něco podobného, jako když jsem mluvil o manipulaci s pohybem. Schopnost nad časem je vlastně jejich součástí a znamená moci taktéž manipulovat s ním, tedy zastavovat, zpomalovat nebo zrychlovat. Ovšem na rozdíl od Jafariho nemohla Iruwa ovlivnit něco, co se už stalo. Mohla pracovat pouze s něčím, co je teď, co právě probíhá.“ Nastala pomlka, která značila, že bylo řečeno vše a Regina si s Martinem vyměnila souhlasný pohled, jako že jí to stačí. To pro něj bylo znamení, že může pokračovat. „Možná vám přijde, že k tomu není co dodat. Ale je tu ještě okruh jedněch úžasných mocí. Poslední částí je moc nad gravitací. Ano, je mi jasné že to působí zavádivě, ovšem hned to vysvětlím. Abyste pochopili podstatu, musí vám dojít, že všechny schopnosti tvořili jednu velkou, celistvou moc. Platilo to tak u všech z Legend, ovšem u těchto schopností obzvlášť. Marika vám může jistě potvrdit, že když se chce někam dostat, nejdřív se vznese do vzduchu. To patří z části k těm mocím, o kterých hovořím. Pro pohyb do boku není potřeba tolik síly, ovšem pohyb vzhůru jde *proti přitažlivosti*. Proto byla vybavena něčím, co s tím dokázalo bojovat. To dalo vzniknout schopnostem právě nad onou gravitací. Šlo o moc levitace, ale také vznášení, což pro ni znamenalo dovednost létat, i když dnes se kouzelníci s touto mocí svedou pohybovat jen kousek nad zemí. Zároveň uměla takto pohybovat s čímkoli a kýmkoli kromě kouzelníků a také zvládala opak, držet všechno při zemi. Proto ten název. Ale samotnou gravitaci v moci neměla, to by možná dokázal leda Bakari, i když kdo ví.“

Když Martin dohovořil na toto téma, Marika s Reginou si opět vyměnily pohledy. Nejen, že se dané téma týkalo přímo jich, ale bylo také jasné, co přijde. Zbývala poslední schopnost, ta, na kterou čekaly. Doufaly, že se dozvědí něco o tom, co předtím hledaly v knihách, ale Marice zároveň došlo, že toto téma bude pro Martina tak trochu Achillovou patou. Při vzpomínce na jejich boj ji přejel mráz po zádech a nemohla si odpustit pohled na Báru, která Martina se zájmem pozorovala. I Regina si všimla kamarádčina pohledu směřujícího k Báře a znervózňela. Všichni napjatě čekali, co bude dál.

Martin počal přešlapovat po místnosti. Chvilí ještě vládlo hrobové ticho plné jakési nervozity a tu se najednou rozletěly dveře a do místnosti vstoupila postarší dáma, s běžovými

šaty a hnědými kudrnatými vlasy koukajícími zpoza šátku. Upřela pohled na Martina stojícího před ní a řekla pouze „můžete jít“. Ani se nedočkala zpáteční odpovědi, muž přitakal a opustil místnost, bez jediného dalšího slova. Žena se otočila na ostatní, a aniž by věnovala trochu pozornosti tázavým pohledům, ujala se výuky. „Takže. Na program máme schopnosti nad hmotou. Abych vás déle nezdržovala, rovnou začneme, ať můžete jít.“ Mezi zúčastněnými zavládlo napětí a místností se nesl tichý zvuk, jak si všichni počali povídat o tom, čeho byli svědky.

Sáva přelétla přítomné očima a bez známek emocí přešla jejich klábosení určitou nevšímavostí a dále si hovořila to své. A ani ne za několik vět, bylo v místnosti opětovně ticho a všichni se zaposlouchali do jejího hlasu, který se jim snažil něco sdělit.

„Hmota je zajímavá věc. Obklopuje nás a skýtá mnoho vlastností. Ve hmotě je síla. Energie. Je to něco, co můžeme uchopit... něco, co tvoří základ reálného pochopení světa. Tvoří kolem nás bariéry, hranice a právě ten, kdo má moc nad něčím hmotným, je může měnit dle svých potřeb.“

Na dívky působilo Sávino hovoření zvláštním dojmem. Již věděly, že má ve zvyku říkat mnoho slov, ale víc než to byly zaujaty tím zapálením, které se k nim donášelo z jejich úst a nutilo je stále poslouchat a vnořovat se do příběhu, který se za slovy skrýval. Její hlas nesl nyní všechny do jiné reality, někam, kam by to jiný vypravěč nedokázal. Marika nabyla dojmu, že za tím musí být nějaké kouzlo. Ale neměla chuť se mu bránit a o chvíli později již viděla před očima obraz dávných krajů, které právě v tuto chvíli Sáva popisovala.

„Ghana, jak jsme již řekli, měl velkou touhu po moci, ale teprve po odchodu z vesnice měl možnost začít osnovat své plány. Konečně se mohl soustředit na svoje schopnosti a velká píle, kterou tomu věnoval, se mu později velmi vyplatila. I předtím byly jeho dovednosti silné, dávaly mu to, po čem prahl. Ale až nyní, po jeho přičinění, nabyly takové síly, že by se mohl rovnat svým sourozencům. Naštěstí již v době, kdy se tvořila jeho moc, byly magické zdroje v zemi značně ochuzeny. Jinak by se stal jistě nepřemožitelným.“ I Sáva, podobně jako její předchůdce, počala se pohybovat v čele místnosti sem a tam, tradičně bez jakýchkoliv známek chůze.

„Dvě části z jeho schopností tu máme. Moc měnit tvar a podobu věcí a moc znehmotnit. Ale opět, i když jsou hodně silné, je to jen část z těch původních a dá se říct, že nepřilíš velká. Co obnáší moc Ester, již víme. Ta původní ale na rozdíl od té dnešní neměnila jejich podstatu. Ghana mohl přetvářet obyčejné kameny ve velké skalní masivy stále stejně pevné a tvrdé, jako byly předtím. Vlastně jako by jen měnil jejich velikost. Patrikovu schopnost zase mohl použít i ke zneviditelnění, což byl zcela jiný rozměr, jen si to představte,“ a poprvé za dobu co zde byla, nabídla přítomným jakousi interakci a možnost vyjádřit se. Ester s Patrikem jí přitakali, ale ostatní dívky se zřejmě bály, ani nedutaly a čekaly, kdy bude zase pokračovat. A jakmile se rozmluvila, všem se očividně ulevilo.

„Další schopností, se kterou jsme se setkali, je jakási energie. Martin pomocí ní může vysílat k nepříteli *plazmové vlny*, ale možností je samozřejmě mnohem víc.“ Ani vteřinu během svého vyprávění nevěnovala Marice, která ji bedlivě pozorovala s jistou podezíravostí. Nevšímajíc si jejího výrazu, hovořila žena takřka jako by tu nebyla. „Ghana měl v moci veškerou energii, kterou známe. A důvod, proč energie patřila právě k JEHO moci, je skryta v jejím zhmotnění. Když něco mohlo nabýt podobu hmoty, mohl s tím snadno pracovat. Ale nyní blíže k tomu, jak tyto schopnosti využíval a co tam patřilo. Ghana svedl posílat energii, a

to různými způsoby, dle jejího charakteru. Uměl vysílat proudy tlakové, které se vyznačovaly šedobílou barvou a velkou silou, dále elektrické, které obsahují jiskry a proti nimž nefungují tělesné štíty, protože oběť prostě *probíjí*; také světelné, které oslepují a nakonec právě plazmové, které působí proti nepříteli jako zbraň. Na okolí dovedl působit magnetickými vlnami šířící se do všech směrů, jako při výbuchu; a jakousi jednorázovou neviditelnou akustickou vlnou, která donutí předměty k určité rezonanci a ačkoli působí tiše, může mít ohlušující charakter, protože vám po ní bude hučet v uších. Mimo to dokázal některé energie zhmotnit do určitých útvarů a vysílat je k nepříteli jako když něco házíte, jako kusy připomínající právě vyvřelou lávu.

Myslím, že my všichni si snadno představíme tu nesmírnou hrozbu, kterou Ghana byl, protože zmíněné schopnosti mohly být opravdu velmi ničující. Ale to jsme ještě ani zdaleka neprošli celou podstatu jeho moci. Vraťme se nyní zpět k obyčejné hmotě, která nás obklopuje. Kromě již zmíněných vlivů na hmotu musíme zmínit i možnost změnit skupenství. Všechny materiály, u kterých to jen lze, mohl zhmotnit do pevného skupenství a opětovně je znehmotnit do podoby páry. Určitě vás již napadla voda, to je dobrý příklad. Naštěstí nemohl ovlivnit živou přírodu, to by bylo nad jeho síly, ovšem ne nad Bakariovými,“ spiklenecky podotkla a pousmála se, „a o možnosti měnit okolí jsem již mluvila, takže to znovu nebudu načínat, jistě si umíte domyslet, co tím myslím.“

A zatímco vzniklé a zcela nečekané ticho vytrhlo všechny ostatní z jakéhosi limbu, v němž se při jejím vyprávění ocitli, Marika již byla myšlenkami úplně jinde. Stále čekala, kdy se Sáva zmíní o Alchymii, ale ani ke konci jejího proslovu se nezdálo, že by tak chtěla učinit. Neustále to dívce tanulo na mysli. Snažila se udržet si to v hlavě o to víc, když věděla, že zde její myšlenky nejsou v bezpečí, ale nic. Zdálo se, že to buď Sáva nepostřehla, nebo velmi dobře předstírá, že o ničem neví. Jakoby dnes o její myšlenky neměla zájem, nebyl Marice od ženy, která nyní stála v čele místnosti, věnován ani letmý pohled. Zato ale sledovala všechny ostatní a zdálo se, že nad něčím právě úporně přemýšlí. *Jak je možné, že o tom nemluvila? Proč nám to chce zatajit?* Stejně otázky trápily i Reginu. Dívky se na sebe vážně podívaly a bylo jasné, že musejí zasáhnout. Jen se odhodlat.

„...a to je asi vše, myslím, že dnes již není co dodat,“ ozvalo se ze Sávinných úst po několikaminutovém povídání, kterému ovšem ani jedna z obou dívek nevěnovala pozornost. Přesto jim neuniklo, že Sáva onu alchymii přeci jen vynechala a Regina, která nyní zlobně supěla, dožadovala se vtom okamžiku odpovědi, i když většinu času tuto ženu velmi obdivovala.

„A co Alchymie?“ zeptala se zpříma a zadívala se přitom Sávě zlostně do očí. „Je to snad něco, na co jste zapoměla, nebo nám prostě odmítáte tuto věc sdělit? To nás jako považujete za zloděje? Stojíme proti vážné hrozbě a tak máme právo vědět všechno! VŠECHNO! Kolik jste nám toho ještě zatajila?“ Reginina zlost neznala hranic. V tomto stavu ji nikdo z přítomných ještě neviděl, dokonce ani Marika ne, přestože ji dívka považovala za svoji nejlepší kamarádku. Všichni, včetně Sávy, na jinak plachou dívku ohromeně zírali, nikdo se však neodvážil skočit jí do řeči. A když Regina skončila, změnil se její výraz na trochu vyplašený, jako by sama sebe také překvapila, stejně ovšem dál vrhala na Sávu pohledy plné otázek a snažila se přitom tvářit odhodlaně.

„Vím.“ Prolomila ticho Sáva a z plných plic se nadechla k delšímu vysvětlování. „Ano, chlapče a dívky, tady Regina má pravdu. Skutečně existuje schopnost Alchymie, o

keré jsem vám neříkala, a hned vám to vysvětlím.“ Nejistě se podívala na doposud rozzlobeně vyhlížející dívku, aby se ujistila, že se trochu uklidnila, poté se ale zase odvrátila zrak na zbylé přítomné a pokračovala: „Je pravda, že jsem se o této moci nezmínila záměrně, a uznávám, že mě to teď trochu mrzí. Ovšem abyste tomu rozuměli- nemyslím si, že je to něco, co by se týkalo zrovna VÁS. Je to vzácná schopnost a mezi kouzelníky by se o ní nemělo příliš mluvit, a tudíž Vás žádám, abyste tak učinili také a dále se o ni nezajímali.“

„Jenže my víme, že její nositel je ve velkém nebezpečí!“ Neudržela se pro změnu Marika a prosebně se na Sávu zadívala. Celá třída stanula úžasem. Všichni ji sledovali a místnost se opět zaplnila šepotem, z něhož se sem tam ozval hlas vyžadující vysvětlení. *Týká se to nás? O koho jde? Neřeknete nám něco o té schopnosti? Proč je tak zajímavá?* Dožadovaných odpovědí se však nikdo z nich nedočkal. Zato byli svědky něčeho jiného. „Ticho!“ Zaburácelo místností a jak Sáva zvolala, tak se stalo. Bylo to snad poprvé, co s nimi mluvila se zlostí v hlase a co víc, vůbec hlas zvýšila, takže to všem způsobilo jisté obavy. Každý ji vnímal jako mocnou čarodějku a rozhodně nikdo nechtěl, aby byla proti němu. Navíc se ženě ve tváři nyní zračilo něco, co připomínalo strach, a nikdo z přítomných netušil, co si o tom myslet.

„Tak jo, všichni ven. Hodina skončila,“ oznámila stroze, „teda kromě vás dvou.“ Ukázala na Mariku a Reginu, které se již také chtěly pomalu vypařit z místnosti, jako to udělali ostatní. „A vy mi teď vysvětlíte, co se to tu vlastně děje.“

Bylo to jako past. Dívky si mezi sebou nemohly cokoli sdělit, takže neměly tušení, co si o tom myslí ta druhá, a nemohly ani pořádně myslet, protože stály před Sávou. Obě proto strnuly a němě se na sebe dívaly, ale bylo víc než jasné, že bez odpovědí se odsud nedostanou.

„Dobrá,“ přerušila ticho Sáva, „když se k ničemu nemáte, začnu tedy já. Dozvěděly jste se o alchymii, což je něco, co se v kouzelnickém světě drží v tajnosti. A Regina není z magického světa. Takže, Mariko, co mi o tom povíš?“ dívka hlasitě polkla. „Já?“ vypravila ze sebe a počala horečně přemýšlet. Přitom sjela očima Reginu a ta, vědoma si toho, že do toho kamarádku vlastně zatáhla, rozhodla se Sávě odpovědět sama. „To já,“ podívala se ženě do očí. „To vše je jen kvůli mně, Marika je v tom nevinně, vážně...“ Dívky si vyměnily pohledy.

„Jistě, ale vysvětlíte mi, co se vlastně děje?“ zeptala se klidně.

„No, co nám zbývá?“ opáčila cynicky Regina, ale než Sáva stihla cokoli namítnout, dala se do hovoření. „Začalo to tím, že jsem chtěla pátrat po svém původu. Stopy mě dovedly do domu paní Dvorské, jistě víte, kdo to je... ale byla to past. Víte, já si myslela, že ta žena byla ta, co mi dala moc, ale pak se tam objevil ten chlap a Marice pak došlo- teda nejspíš to tak bylo- že jsem se spletla, víte? Protože moc, pro kterou si přišel...“

„Dovolíš?“ přerušila kamarádkino zmatené vysvětlování Marika. „Já budu pokračovat,“ a pobaveně se na Reginu usmála. Sáva to ocenila přikývnutím, hluboce se nadechla a zapila do Mariky oči, aby jí něco neuniklo. „Já Reginu včera hledala. Našla jsem jí v domě té paní, o které mluvila a krátce potom, co jsme přišly na to, že ta žena provozovala magii, objevil se tam ten muž. Chtěl moc, co paní Dvorské patřila, a myslel si, že je to Regina, kdo jí má. Ale potom řekl něco ve smyslu, že aby svoji moc mohla použít na jeho zastavení, musela by se předmětu dotknout. To ale není pravda! Když jsme se odtamtud

doslaly pryč, došlo nám, že to nebyla Reginina moc, co hledal. Ale nějaká jiná... a když ji chtěl kvůli ní zabít, určitě se teď nezastaví...“

„Jo víte my- se dovtípily, že to byla jiná moc, ale nevěděly jsme jaká. Tak jsme šly do Labyrintu, abychom to zjistily...“ Pokračovala opět Regina, „a našly jsme to, víte? A teď si myslíme, že ten, co má tuto moc, bude v nebezpečí, chápete? Protože on se určitě nezastaví a ta moc je velmi mocná, a...“

„DOBRÁ, DOBRÁ, DOBRÁ. Chápu! Takže teď ticho a poslouchej mě.“ Umlčela dívku Sáva, nehledě na poznámky, které stihla Regina podotknout dřív, než žena svými slovy celé vyprávění uzavřela. Děvčata napjatě čekala, co vymyslí. Obě tak trochu pochybovaly o tom, že se to všechno Sáva dozvěděla, ale jelikož už žena vystupovala znovu se svým ledovým klidem, napětí dívek se zmenšovalo. Vypadalo to, že se to vyřeší celkem snadno.

„Přišly jste na to, kdo má nyní moc alchymie?“ Otázka dívky zasáhla. „No, to sice nevíme, ale mezi námi tu není, takže to buď bude někdo velmi mladý, nebo starší... nebo o té moci zatím neví...?“ snažila se přemýšlet logicky Marika a nejistě na ženu koukala.

„Regino, ty víš, že je to spousta let, co si paní Dvorskou viděla naposledy... takže je možné, že majitel o své moci neví? Nebo že by byl tak mladý?“

„To asi ne... kam tím vlastně míříte? Myslíte, že ta moc třeba v nikom není? Nebo ji má ten, proti němuž stojíme?“

„Jo,“ vstoupila do kamarádčina hlasitého přemýšlení Marika, „je spousta možností! Třeba... třeba Paní dvorská stále žije!“ Všichni, včetně Sávy, si na vteřinu vyměnily tázavé pohledy.

„No tak, dívky, moc nad tím přemýšlíte! Přitom odpověď je mnohem snazší, než jakou hledáte.“ Opět ale víc neřekla.

„Dobrá, chápeme, o co se snažíte, ale jestli máme té osobě pomoci, nemáme času nazbyt! Proč nám prostě neřeknete jak to je, abychom s tím mohly něco udělat?“ Počala se rozčilovat Regina.

„Mariko, tys to předtím správně odhadla... ale zapomněla si na jednu důležitou skupinu lidí, které odtud nemohu kontaktovat...“

„Myslíte lidí z jiného státu?“ zamračila se na ženu Marika.

„No vidíš, věděla jsem, že na to přijdete!“ Regina pokrčila rameny. „Takže jeden problém vyřešen, že? Teď už jen můžeme létat po světě a shánět někoho, kdo umí přeměnit kov ve zlato...“ Sáva naštěstí její uštěpačné poznámky ignorovala. „Ale prosím Vás, přeci víte, jak člověk přijde k moci? Stačí, když najdete spojitost mezi osobou, kterou hledáte a paní Dvorskou. A jestli si je nějakých pout opravdu vědom i onen muž, měly byste si pospíšet. Člověk s touto mocí nemá moc prostředků, jak se bránit...“

„Dobrá, tak kde tuto osobu najdeme?“ zeptala se Marika s očekáváním.

„To nevím. Pokud není na území Česka, nemohu s tím nic dělat. Musíte ji najít vy.“

„Ale jak?“ rozhořčila se Regina. „To je jehla v kupce sena!“

„Ne v případě, když dohledáte spojitost paní Dvorské s někým, kdo je v zahraničí, a potom navštívíte magické území daného státu a osobu najdete.“

„Dobrá, ale jak se tam potom dostaneme?“ vznesla zvědavě Marika.

„Propojeními, které jsou v každém magickém úkrytu. Budete-li tyto dveře hledat, labyrint vás tam zavede.“

„A proč tam nezajdete vy? Určitě víte kudy... my zatím zjistíme, o koho přesně jde a pak vám to sdělíme...“ Chtěla vědět Regina a užuž svírala pěsti rozčilením.

„Kdepak!“ Řekla stroze Sáva. „Pokud jde o magický problém, a já mám tušení, že jde, může osobě pomoci jen ten, který má! To vám musí být jasné, že v tomto ohledu nemohu pomoci. Pusťte se do toho a přijďte za mnou, až zjistíte, o koho jde. A pospěšte si! Do té doby nemusíte chodit na naše setkání.“

Po stopách čarodějky

Cestou z labyrintu musela Marika přemýšlet o tom, jak hektický byl uplynulý týden. Ztratila při něm mnoho času a ještě nestihla úplně dohnat vše, co nejen kvůli zranění zameškala, ale nebylo naplat. Nehledě na vyčerpání a skutečnost, že druhý den musela zpět do školy, byla nucena řešit vzniklou situaci ihned a ostatní povinnosti musely jít opět stranou. Obě se *přesunuly* rovnou do Maričina pokoje, a když se dívka přesvědčila, že je nikdo nebude rušit, mohly si s Reginou konečně ujasnit, co a jak.

Dvě skutečnosti byly jasné. Vyřešit tento problém nebude lehké a bude proto zapotřebí mnoho času, který nemají, a pak- Marika téměř jistě u maturity pohoří. Nadcházejících několik dní plánovala nechat pátrání na kamarádce, což si ihned vyjasnily, a nyní bylo nutné vymyslet, jak to celé provedou. Takže zatímco cestou zmožená Regina usedla na postel, začala Marika se svým oblíbeným přecházením a snažila se přitom ignorovat mobil, který ji neustále vibracemi oznamoval, že ji shání Pavel.

„Tak dost,“ pronesla posléze dívka. Snažila se zamést pryč všechny myšlenky, které ji odváděly od tématu a telefon, který svírala v ruce, ji k tomu moc nepomáhal. Mávnutím ruky jej nechala zmizet a své znovunalezení ohlásil po chvíli šedobílým dýmem vycházejícím z nedalekého šuplíku. Poté se otočila na kamarádku, které zjevně tento čin vyvolal na rtech úsměv, a začala ji sdělovat své myšlenky, aby se konečně hnuly z místa.

„Tak jo. Možná je na čase zjistit, kdo byl onen záhadný muž a také kdo by mohl mít onu schopnost. Nenapadá mě nic lepšího než se vrátit do toho domu a já bych potom mohla zjistit něco přes moji babičku, myslím tím, zda nezná někoho z magického společenství, kdo o něčem ví.“

„Skvělý nápad. Mohly bychom něco stihnout ještě dnes a v týdnu bych se pokusila podívat, zdali někde neproběhla nějaká zpráva o zvláštní změně no- něčeho v něco... co já vím... V práci vyhledávám informace pořád, třeba budu mít štěstí.“

„Fajn. Co kdyby ses teď v rychlosti mrkla na Net na nějaké články? A já zavolám babičce, že se stavíme, vezmeme to přes ni cestou do domu. Ať rozhodí zatím nějaké sítě, abychom se pohnuly.“ Dívka jí odpověděla přitakáním a to už Marika, opět s mobilem v ruce, opustila pokoj, aby si zavolala.

Regině ten telefonát připadal až příliš dlouhý. Neuměla si představit, že by s někým dobrovolně volala takovou dobu, obzvlášť když by se za ním zrovna chystala jít. Přemítala, o čem asi mohly tak dlouho hovořit a jestli nenastal nějaký problém, ovšem pohled na dívku, když konečně vstoupila zpět do pokoje, mluvil za své. Hovor se Stellou měl na Mariku očividný blahodárný účinek, protože se do místnosti vrátila s mnohem lepší náladou. Ještě ve dveřích oznámila Regině, že je žena očekává, a o chvíli později již byly obě dívky na cestě k ní, jak jinak než magickou cestou.

I když to Regina Marice neřekla, měla ze setkání s její babičkou hodně zvláštní pocit. Ne proto, že by se s ní snad nechtěla setkat, ba naopak. Bylo to něco, na co se velmi těšila a čeho se i, jak už to bývá, velmi obávala. Chtěla na Stellu působit jako člověk hodný magické moci a měla strach, že se na ni žena bude dívat spatra. Zároveň ale nemohla odolat myšlence, že bude znát další čarodějku. Nic lepšího, než mít kolem sebe samé kouzelné bytosti, si totiž neuměla představit.

Cesta uběhla rychle, jako vždy. Za několik málo okamžiků již obě dívky postávaly ve vyhráté místnosti. Před nimi stála hubená žena s krátkými a rozčuchaně vyhlížejícími světlými vlasy, až nápadně podobnými těm Maričiným, a hlasitě je vítala.

„Ahoj děvčata! Tak jste tady. A ty jsi Regina, že?“ usmála se na dívku, když objala vnučku. „Tak se posaďte, něco jsem pro vás přichystala, když jsem zjistila, že přijдете. Prosím!“ A podala dívkám talíř ještě horkých sušenek, které nejspíš právě vyndala z trouby. Reginu to překvapilo- přeci jen tam dorazily za celkem krátkou dobu, ale v tomto světě kouzelníků již viděla mnoho a cítila, že není třeba mít na vše vysvětlení, takže si bez otálení rovnou vzala pár velkých kousků a hltavě se do nich pustila.

„Takže, Regino, vypadá to, že jsi do magie velmi zapálená,“ prolomila ledy Stella, která již o Regině slyšela spoustu věcí a byla velmi ráda, že má její vnučka konečně přátele z magického světa, „tak jak se ti líbí v *našem světě*?“ Přitom si dala velmi záležet, aby poslední dvě slova řekla co nejledabyleji a nedala na ně nějaký zvláštní důraz, aby dívka neměla pocit, že je něco méně. Nikdy nebyla z lidí, co soudí podle původu a také se zdálo, že v dívce, která nyní seděla nesměle s hrstí sušenek v koutě, vidí velký potenciál.

„Jeto to nejlepší, co mě kdy potkalo,“ odpověděla stručně Regina a postupně se začala cítit jako doma, koneckonců Stella působila velmi přívětivě. „Asi víte o magii mnoho, že? Chtěla bych vědět tolik věcí... tedy... velmi Vás obdivuji a ne jenom vás, i celou vaši rodinu a také všechny kouzelníky, je to vlastně skvělé, že tu mohu být... no... moc to pro mě znamená.“ Žena se na dívku usmála. Reginina horlivost jí něco připomínala, ovšem musela ji nyní trochu pokárat. „Nejsem zase tak stará, ani nějak důležitá na to, aby si se mnou mluvila tak formálně, natož aby si mi vykala,“ a vstřícně podala dívce ruku. Já jsem Stella.

Většinu času přišla tato návštěva Regině celkem obyčejná a neměla ani pocit, že by zde magie hrála nějakou roli. Pak se ovšem Marika se Stellou spiklenecky vzdályly a nechaly dívku o samotě. Ta měla nyní příležitost prohlédnout si místnost. Při bližším pohledu opravdu nacházela známky magie, na první pohled však byly dobře skryty. Zatím co obdivovala kořenky v kuchyňském koutě, mezi kterými byly i takové, jejichž obsah se podle ní určitě do jídla nehodil, snažila se Stella rozmlouvat k vnučce. Bylo to asi dost osobní, protože od Reginy poodešly hodně daleko. Zřejmě měla na srdci něco vážného.

„Napadlo tě, že ten člověk tam na vás stále čeká?“ vyslovila obavu žena a starostlivě se na vnučku zadívala. „Musíte se pojistit.“

„Doufala jsem, že nám pomůžeš. Můžeš být naše pojistka ty?“ zeptala se babičky s žádostí v hlase, ale i s určitou nervozitou. Žena pouze tiše přitakala, přičemž si pohrávala s nožem na dopisy, který při jejich příchodu ležel na kuchyňském stole. „To je samozřejmé, už jsem nad tím přemýšlela. Ale pro jistotu řekni kamarádce, aby před vstupem do budovy zastavila pohyb. V technologiích se sice moc nevyznám, ale myslím, že by to mohlo pomoci s těmi čidly. Každopádně budu čekat na tvoji zprávu. Ozvěte se před půlnocí. Víš, jak to chodí.“

Regina se akorát vrátila zpět ke stolu, když spolu ty dvě domluvily. Vypadalo to, že všechno již probraly a bylo načase odejít.

„Určitě se ozvu, až skončíme,“ ujistila Stellu vnučka při odchodu. „Neboj se, nebudeme tě potřebovat. Jsi jen naše záloha.“ Dodala.

„Nedělala bych to poprvé, zlato. Kdyby se však něco dělo, rychle zmizte. Ano?“ Dožadovala se žena. „Jo a než odejdeš,“ poprosila ještě vnučku, která již stála ve dveřích, „sundáš mi, prosím, ze skříňky lékárníčku? Je to vysoko...“ Marika tedy kouzlem snesla malou krabičku na stůl, objala babičku a obě dívky vyšly ze dveří.

Seznámení se Stellou, bylo pro Reginu rozhodně něco, na co jen tak nezapomene. Dívky již byly nějakou chvílí na cestě k bývalému bydlišti paní Dvorské a Marika stále ještě poslouchala kamarádčiny dojmy, které na ni chrlila od chvíle, kdy opustily dveře babiččina domu. Umlčela ji až opuštěně vyhlížející budova kousek od jejího bývalého bydliště, která působila o to hrozivěji, když v sobě skrývala nedávné vzpomínky na poslední setkání. Ještě před vstupem se obě hluboce nadechly, aby si přidaly odvahy, a když se ujistily, že je nikdo nesleduje, teprve vešly dovnitř. A jakožto již docela zkušené vyzvědačky, zamířily si to dívky přímo nahoru do pokoje s haraburdím a doufaly, že tam naleznou nějaké fotografie nebo dopisy.

„Taky z toho máš takový divný pocit?“ pronesla po chvíli ticha, přerušovaného šustěním a posunováním věcí Marika, která se tak snažila zbavit dojmu, že dělají něco zlého. „Máš pravdu, opravdu je trochu divné být v domě cizího člověka, který už vlastně nežije a probírat se jeho osobními věcmi bez vědomí jiných lidí... ale ty máš alespoň štěstí, že si ji neznala, takže to pro tebe není tolik osobní“. A jelikož dívka nevěděla, co na odpověď kamarádky dodat, znovu se ponořila do hledání a litovala, že vůbec něco řekla.

„Tady, podívej!“ Regina, kterou trochu mrzelo, jak vyzněla její předchozí věta, vytáhla z jedné ze zásuvek veliké červené desky, ze kterých nenápadně vykukovaly papíry a fotografie, a které nyní omluvně přistrčila k mlčící Marice. Obě dívky si vyměnily odhodlaný pohled a s napětím čekaly, co naleznou uvnitř. Byl to první úspěch, který dívky měly a byly velmi zvědavé, co naleznou. Takže ať už si řekly cokoli, okamžitě to nechaly za sebou a byly s to podívat se do kusu života někoho, o kom vlastně vůbec nic nevěděly. Napětí přerušila Marika, která první otevřela zaprášené fotoalbum, a to už obě nakukovaly dovnitř a se zatajeným dechem sledovaly obsah nálezu.

Střídavě, stránku po stránce, listovaly dívky zažloutlými voskovanými stranami s fotografiemi a zároveň si prohlížely volně ložené listy a snímky mezi nimi. Zprvu byly fotografie černobílé. Byly na nich děti, mladí lidé. Usmívaly se na objektiv, většina z obrázků byla focena venku a zachycovaly dětské hry, pikniky. Dále tam byly školní fotografie. Dívky trochu pobavilo, jak málo se změnilo: všechny byly v podstatě stejné, jak to vidíme dnes. Děti na lavicích či lavičkách venku, v řadách za sebou, učitel či učitelka na straně. Všichni se dívali dopředu, většinou stály napjatě, jako v pozoru. Nebylo pochyb, že jedno z těch dětí bude sama paní Dvorská, Regina ji však rozpoznat nedokázala. Nakonec ji přeci jen neznala tolik. Její obličej se jí po letech mlžil před očima a nevěděla, co předcházelo jejím šedivým vlasům a vyhublé postavě.

Další fotografie již byly barevné, čas se na nich však podepsal. Jejich stáří potvrzoval šedivý odstín každé z nich. Na jedné z těchto fotek byla, tedy podle dívek, rodina. Všichni stáli čelem k fotoaparátu. Byla zde mladá žena s tmavšími vlasy a veselým výrazem na tváři, vlevo vedle ní kudrnatý muž o něco starší a také vážnější a před nimi dvě, již odrostlejší, děti. Obě byly dívky. První z nich se nacházela před onou ženou, která měla ruku na jejím rameni. Tmavé rovné vlasy jí padaly do obličeje a byla oblečená do letních šatů. Druhé z děvčat, které stálo před mužem, vypadalo na první pohled stejně staře jako to první. Mělo vlnité, na krátko

střižené světlé vlasy a v nich čelenku, takže působilo velmi upraveně, a na sobě kraťasy a tričko. Na rozdíl od dvojice za jejich zády se ani jedna z dívek neřvala dopředu, něco si vykládaly. Regina s Marikou si také všimly slunečníku a vodní plochy v pozadí. Snímek byl nejspíše z dovolené.

„Myslíš, že jedno z těch dětí je paní Dvorská?“ zeptala se zvědavě Marika, která nemohla z fotografie spustit oči. „Ne,“ odpověděla stroze Regina. „Byla velmi stará již v době, kdy jsem bydlela vedle. A tahle fotka tak stará není, že by to byla jedna z dívek. Myslím, že Paní Dvorská je ta mladá žena. A byla krásná.“ Marika pokývala hlavou, i když ji to trochu znervóznělo. Hlavou se jí honily temné myšlenky. *Jak může dopadnou celkem šťastný a normální život... Co se stalo s její rodinou? Kam se vytratil ten šťastný okamžik z fotografie, že tato mladá a nádherná žena skončila sama a tak také zemřela?* Tiše přitom doufala, že to nebyla magie, kdo obrátil osud lidí z obrázku, ale obě dívky stejně tušily, že tomu tak bylo.

„Jistě, poznávám ji. Ty oči už jsem viděla.“ Otevřela Regina opět komunikaci, která několik okamžiků vázla pod tíhou napětí. „Myslíš, že je to opravdu rodina?“

„Nejspíš jo, vzhledem k tomu že jsou spolu někde... no nejspíš v Bulharsku a stojí tak blízko u sebe... ti dva dospělí vypadají každý úplně jinak, takže sourozenci to těžko budou.“

„Jo, to ale ty děti taky.“

Dívky ještě chvíli pozorovaly fotografii a poté počaly opět listovat.

Po první objevené fotografii, která vyvolala akorát další otázky, narazily dívky na jiné, stejně zajímavé. Další obrázek byl focen v interiéru. Byl na ní jakýsi muž s onou rovnovlasou holčičkou, kterou Regina s Marikou ihned poznaly. Držel děvče za ruku a byli si až nápadně podobní. V pozadí snímku stála ještě žena, zrovna cosi připravovala. Pohled Mariky však okamžitě sklouzl zpět na sevření rukou dvojce v popředí. Mezi prsty se blýskal zlatavý kroužek na mužově ukazováku, a dívku napadlo, že podobný prsten před chvílí viděla. A také že ano. Zpětně našla předchozí obrázek, aby se ujistila, a nebylo pochyb, že kroužek na ruce ženy ze snímku z dovolené se shoduje s tím právě nalistovaným. Svůj nález naznačila kamarádce poklepáním prstem a dál pokračovala v prohlížení.

Na dalších listech se tváře průběžně opakovaly. Na obrázcích byly střídavě fotografie s děvčaty především z různých oslav, někde byli všichni zmínění pohromadě, jinde byly jednotlivé osoby ještě s jinými postavami zachyceny při různých činnostech. Jak se dívky během prohlížení blížily ke konci, obrázky stále méně zobrazovaly jak paní Dvorskou, tak muže, kterého viděly na předchozích snímcích. Úplně na posledních listech nebyli ani jeden, čím dál častěji zde však byli zcela jiní lidé, jako postarší žena bavící se s mladou světlovláskou z fotografií, která byla o poznání starší než na prvních snímcích, a dva dospělí muži, kteří spolu popíjeli. Zjistit však, o koho se jedná, bylo v tuto chvíli nemožné. Vztah muže, který kamarádky předchozího večera ohrožoval jen o patro níž, s někým, kdo byl na fotografiích, by jen těžko rozpoznaly.

Jakmile došly na konec alba, počaly se rozhlížet po něčem jiném. V další zásuvce se objevila malá krabička, ve které byly poskládány dopisy a pohlednice. Marika se zpětně rozhlédla po místnosti a více než předtím měla pocit, že dělají cosi zvrhlého. Rychle proto vzala obsah krabičky, zastrčila si jej do kabátu a vrátila prázdnou krabičku do šuplíku, přičemž své jednání objasnila kamarádce pouhým pokrčením rameny a nejistým pohledem.

„Fajn,“ rozsekla situaci Regina, „asi bychom si měly vzít i některé z fotek a pak se ještě porozhlédnout po zbytku domu, co myslíš?“ stále přitom svírala album, ačkoli už zase pokukovala po pokoji a se zájmem si prohlížela jeho vybavení. Marika jen němě přitakala a natáhla ruku. Několik fotografií z alba, včetně oněch dvou snímků, které je zaujaly, se ocitlo v její dlani v doprovodu kouře. „Album tu raději necháme, třeba bude někdo zkoumat, jestli tu nebyl někdo jiný... ale ještě mě něco napadlo...“ A rychle přešla po místnosti ke skříni, ve které minule našly čarodějné předměty. Zběžně prolétla očima její obsah a začala si dávat do kabelky některé z nich. Byly mezi nimi lahvičky s různými ingrediencemi na lektvary a také sloupek zaprášených knih, které ležely na dně skříně. „Hodit se může cokoli,“ dodala oznamně a přerovnávala ve skříni zbývající věci tak, aby nebylo poznat, že v ní něco chybí.

Přestože dívky dál hledaly po domě a to s patřičnou pozorností, nenašly již nic, co by jim nějak pomohlo. Jediné, čím si však mohly být jisté, byl fakt, že v domě nikdy nevyrůstalo žádné dítě, protože zde nenašly žádné předměty, hračky či oblečení, které by tomu nasvědčovalo. Vzaly proto své a *vypůjčené* věci, a jakmile se přesvědčily, že po sobě nechaly řádně uklizeno, *přesunuly* se k Regine do bytu. Večer poté strávily polemizováním o tom, co jim hledání přineslo, díky Maričinu rozhodnutí, že zde přespí. Ta se chtěla ujistit, že bude Regina doma v bezpečí pro případ, že by protivník věděl, kde bydlí.

Večer ležely obě dívky na jedné posteli, každá s hlavou na opačné straně, a předávaly si fotografie. U nohou lůžka se přitom povalovala Maričina kabelka, vedle ní byla připravená spící matrace a na nedalekém stolku byla hromádka zaprášených knih obklopená lahvičkami a jinými nádobami s přísadami.

„Myslím, že to opravdu asi budou manželé a jejich děti. Ale ty dívky mi nepřipadají jako sestry, nejsou si podobné a navíc se vůbec nepošťuchují. V dětském domově jsme se škádli pořád.“ Pronesla Regina, která si již asi postě prohlížela fotografii z dovolené. Marika netušila, co jí na její poslední poznámku odpovědět a němě se zadívala do stropu, zatímco kamarádka pokračovala: „Ale na té druhé fotce jsou ti dva určitě také svoji, mají přece ty stejné prsteny... záhada.“

„Jeden z těch obrázků bude starší, přijde na to, který... ale stejně to nemá žádný smysl, nijak to neřeší, po kom by onen útočník mohl jít a jeho samého jsem na žádné fotografii také neviděla...“ Povzdechla si Marika. „Já vím... problém také je, že onen muž může být synem jedné z těchto dívek stejně tak, jako že nemusí být příbuzný vůbec. A kdyby byl přeci jen příbuzný a ona osoba, která má moc paní Dvorské by byla také příbuzná, dávno by tu osobu našel, nebo by alespoň neměl problém ji najít... začínám si říkat, jestli není pozdě, jestli tu osobu už dávno nenalezl...“

„Trochu plácáš,“ ušklíbla se Marika, „ale myslím, že stále máme čas... jsi to ty, kdo byl určen, že té osobě pomůže a já zase očividně mám pomoci tobě, takže máme šanci. Navíc ten muž určitě neví, koho hledá, vezmi si, jak dlouho líčil past na tebe, přece netušil, kdo tu moc má...“ Snažila se kamarádce zvednout náladu a ta jen němě přitakala, „a navíc jestli se dopátráme rodinných vazeb paní Dvorské, určitě najdeme nakonec i onu moc. V tom nám ty fotky pomůžou hodně.“ Poté přejela očima otevřený notebook kousek od její hlavy, na kterém ještě před okamžikem horečně hledaly informace. „Myslím, že bychom si měly dát pauzu,“ prohlásila konečně a počítač zaklapla. Poté se posadila a natáhla se pro knihy. Obě dívky si již předtím zběžně přečetly názvy titulů, zatím je však žádná z nich neotevřela. Marika nyní

držela menší knihu v černé vazbě, na které byl psacím písmem vyryt název *Ze života kouzelníků- Bořivoj Vidlák*. Namátkou otevřela knihu zhruba uprostřed a dala se do předčítání, protože ji Regina němě pobídla, aby četla nahlas.

Ze života kouzelníků

Již v roce 1756 vznikla mezinárodní (nepřepisovaná) dohoda o utajení kouzelníků, v každé zemi však byly zákony vztahující se k této problematice řešeny odlišně, především kvůli jazykovým bariérám. Český (německý) mluvící populace si svůj vlastní dekret podepsala teprve v roce 1821 a to především zásluhou mocných kouzelníků z největších rodů, mezi nimiž prý byla jména jako Tesálek či Pospíšilová. První kouzelnický úkryt a výhradní kouzelnické území u nás vzniklo krátce poté, v roce 1826. Za jeho fungování přešlo toto místo mnoha podobami, přičemž svoji nynější podobu získalo v roce 1894 a na území Čech bylo po mnoha předchozích redukcích omezeno teprve v roce 1993. Všeobecně se odlišnosti, které vyjadřují příslušnost k jednotlivým úkrytům, rozlišují přednostně podle jazyků svěřenců a sounáležitosti k určité národnostní skupině, což bylo ovšem zavedeno teprve při druhé světové válce, kdy bylo nežádoucí, aby nepřátelské skupiny vnikaly na území jiná. Dnes je po celém světě kolem dvou set magických útočišť, přičemž český labyrint je všeobecně považován za nejlépe navrhnutý, začes také pan architekt Jaroslav Málek, dostal kouzelnické ocenění a jeho bysta je součástí tamní síně slávy. Proč ale vývoj kouzelnického útočiště započal tak pozdě?

Kouzelnické rody byly celkem běžným úkazem již v době středověku. Ačkoli se na území dnešních Čech vyskytovalo jen několik málo kouzelnických rodových linií, jejich rozšíření vyvažoval počet členů každé takové rodiny, kde jich mohlo být i několik desítek. Rody si dříve velmi zakládaly na čistotě své krve, čehož nejvýznamnějším důvodem byly asi obavy z nekouzelníků, kteří se mnohdy vmísily do rodiny a své nově nabitě příbuzné poté zavraždily za účelem získání moci. Proto se počet těchto rodin v pozdějších letech redukoval a dnes je těch, kteří stále drží kouzelnickou linii a kteří se stýkají především se sobě rovnými, velmi málo.

Násilí v těchto nebezpečných dobách sama magie ovlivnila velkým způsobem. Názor o nadřazenosti mužů se rozšířil i do světa magie (přeci jen, stejně jako dnes, tvoří kouzelníci součást obyčejného světa, od kterého nemohou být nikterak izolováni, chtějí-li například dosáhnout vzdělání). Vliv kouzel na některé muže byl samozřejmě znám již tehdy, mnohdy býval ale přehlížen a rodové schopnosti dostávali právě oni, což podporovalo temné stránky této éry. Byla to však také magie, která pomohla lidstvu toto údobí ustát, protože se podepsala na vzestupu žen, vedoucím k dnešním poměrům. Schopnosti se počaly přislibovat ženám, což významně ovlivnilo i lidstvo celkově, obzvláště když kouzla podporují dobré stránky a vlohy osob, jsou-li správně využívána. Tyto ženy dostaly významnou příležitost a poskytlo jim to možnost spoustu toho dokázat, čímž v očích mužů přestaly být postradatelné, alespoň co se přínosů pro člověka týče. Mohu podotknout, že pokud by si snad čtenář přál získat přehled o vývoji kouzelnického společenství na území Čech a Moravy, může potřebné informace nalézt také v mé další knize Rodokmen čarodějů nejmocnějších; která vyšla před necelými pěti lety.

Marika na okamžik zvedla oči od textu a zamyslela se. „Barča je z čistokrevné rodiny, zdá se tedy, že tyto rody úplně nezanikly, Švarcovi budou nejspíš jedni z těch přeživších.“ Zároveň přelétla očima tituly, aby se přesvědčila, že mezi nimi není ona zmíněná kniha, přestože odpověď věděla. „Tak nic, myslím ale, že ta kniha by se nám mohla hodit, třeba byla paní Dvorská také z čistokrevné linie,“ dodala.

„Ale když je někdo čaroděj, musí mít krevní linii, ne?“ vytkla jí Regina, která, zdá se, poznámku o postrádané knize nebrala vůbec v potaz, „tím pádem je každý takový kouzelník čistokrevný, nemám pravdu?“ Jako vždy opět neodolala dozvědět se něco víc o světě kouzelníků. Marika jí okamžitě vyšla vstříc s odpovědí. „Linii ano, ale čistokrevnost rodu spočívá v něčem jiném. V takových rodech se dávají dohromady výhradně čarodějové a pokud možno s mocí, aby nedocházelo k oslabení magických sil mísením krve nekouzelnické. Nikdy by v takových poměrech neměla být ani osoba bez kouzelnické linie, i když má moc, tak přísná byla pravidla v rodech. To, že se čarodějnictví oslabuje mísením s nemagickou krví, je známý fakt, ale babička vždy říkala, že rozdíl je nepatrný, záleží spíše na tom, jak moc jsou tyto schopnosti využívány.“ A jakmile domluvila, pokračovala ve čtení, protože Regina zřejmě neměla dále co podotknout.

V dnešní době je téměř nemožné vystopovat kouzelníky a způsoby, jakými o moc přišli nebo ji nabyli- rodové linie jsou dávno narušeny a kouzelníci se ve společnosti těžko rozlišují. Při způsobu, jakým se schopnosti přenášejí, je navíc téměř nemožné udržet si o nich přehled. Někteří nečistokrevní kouzelníci v minulosti toužili patřit do čistokrevných rodových linií, měli totiž (připomínám zcela neopodstatněný!) pocit, že jim to dá větší sílu. Toužili být součástí klanů, ačkoli je to postavení zcela nedobré, protože členové rodin jsou ve větším nebezpečí než jejich vrstevníci z jiných poměrů, převážně kvůli určité publicitě, která zjednodušuje jejich hledání (vezmeme-li v potaz využití krve kouzelníků v tomto případě k pokrevnímu hledání).

Opět na okamžik přerušila čtení, zvedla oči od textu a zadívala se na Reginu. Ta se znovu uvelebila na posteli, a rukama si podepírala hlavu, zatímco koukala do stropu. Bylo zřejmé, že dobře poslouchá, protože se v obličejí nyní mírně červenala. Marika si toho všimla a trochu se pousmála, ale nechtěla kamarádku uvádět do rozpaků a tak se vrátila zpátky ke čtení.

Přesto všechno se zdálo zřejmé, že vztahy mezi kouzelníky, jejich vědění a společné trable, které nebylo možné sdílet s nekouzelníky, to vše musí být utajeno, ale zároveň zachováno, aniž by tím bylo narušeno jejich soukromí. Zřejmým se stalo i to, že ačkoli je každá rasa vedená k příslušnosti zejména k oné samé, mnohé je společné napříč všem kouzelníkům.

Z Dějin magického světa od profesora Voženilka vyplývají samy zákonitosti magie, které se zformovaly po vzniku magických schopností na Zemi (doporučuji čtenáři seznámení se s historií, která myslím patří k nepostradatelným znalostem správného kouzelníka). Za zmínku stojí i ona maličkost, že neexistují totožné schopnosti, tedy že nebyly rozděleny rovným dílem, když opustili své původní hostitele (nemohou se tedy sobě rovnat, i když by mělo jít prakticky o stejnou schopnost a často může jedna moc obsahovat také část schopnosti sesterské). Záleží však samozřejmě i na umu hostitele.

Každopádně to, proč o tom nyní hovořím, je že ať už je to se schopnostmi jakkoli, nikterak se neliší oblastí a bylo tedy nutné v minulosti zvážit i to, že magické společenství má přes všechny rozdíly leccos společného a nebylo by zcela správné se od ostatních odstříhnout. To dalo vzniknout tzv. kruhové síni, území nikoho, kde se mohou střetnout různé národy, aniž

by musely opustit svá útočiště. Ovšem vzhledem k odlišným náležitostem každé magické skrýše je pro jeho hlídače (patrona, ochránce, strážce) nebezpečná návštěva této síně, ačkoli mají být jediní, kdo vědí, kde komnatu hledat. Z této vlastnosti se stala celkem cenná ochrana – přeci jen je (alespoň do té naší) skrýše volen vždy vysoce postavený kouzelník, i když jsou způsoby výměny a určení nástupce strážců stále opředené tajemstvím. Ke vstupu do síně musí mít návštěvník důvěru ochránců, kteří jsou natolik schopní, že by měly odhalit, zda zmíněná osoba jedná ze strany dobra. Kdysi byly součástí této síně i tzv. střípky moci, kvůli přístupnosti však byly později rozděleny do jednotlivých úkrytů, kterým náležely. To, že do kruhové síně lze vstoupit výhradně z kouzelnických útočišť, doufám podotýkat nemusím.

Z výše napsaného textu snad vyplývá, jak ctižádostivá je duše kouzelníka. Ačkoli neexistuje žádná skupina, která pojí všechny čaroděje s kouzelníky, určité možnosti, jak se prosazovat čistě v kouzelnickém světě, samozřejmě existují. Tyto možnosti využívají především hrdí kouzelníci, kteří nechtějí být spojovány s obyčejnými smrtelníky a tací, jejichž um je větší, než jiných. Magické skrýše se čím dál častěji stávají odezvou kreativity kouzelníků právě z těchto příčin. Podvědomí čarodějí o jejich předcích a schopnostech stále roste, protože vznikl pomyslný trh, na kterém se střetávají osoby, v běžném životě cizí. Knihovna labyrintu je plná literatury těch, kteří se chtěli (stejně jako já) podělit se svými vědomostmi; na něco podobného je však možné narazit i na obyčejném povrchu Zemském mezi lidmi bez znalostí magie. Jak by se asi obyčejní lidé divili, že obchody s magickými předměty často skrývají část opravdivé magie? Sami by byli překvapeni, kdyby věděli, že i oni jsou mnohdy schopni kouzel, jen jejich moc upadla v zapomnění, většinou spolu s poslední mocí, kterou v rodině měli. Věštecké sny a splněná přání jsou pro ně pouhou náhodou. Často u člověka s duševními schopnostmi nebo čarodějnými předky vznikne hráz v jejich vlastním podvědomí. V hloubi duše možná vědí, co se například může stát, ale jejich vlastní mysl je k tomuto faktu nepouští. V některých útvarech však takoví lidé mohou vidět realitu. Nezkoušení se však často milí v samotných nástrojích, obyčejná obloha bývá mnohdy lepší prostředek než lidmi oblíbené a kouzelníky opovrhované karty. Z toho plyne, že nejen členové kouzelnického společenství se mohou setkat s předměty opravdové čarodějné povahy. Magie tak zaplavuje svět pod zraky lidí, kterým uniká podstata opravdových kouzel, protože v jejich světě to není reálné a možné.

Dál se Marice číst nechtělo. Na celém textu bylo možná něco zajímavého, nebyla do toho však položena tak, jako Regina, která zdá se hltala každé její slovo. Marika oznámila, že jde spát a přemístila se na matraci. Koneckonců bylo pozdě a druhý den šla opět do školy, kde tolik dní uplynulého týdne chyběla. Po dlouhém a náročném dni netrvalo dlouho a spala. Ovšem Regina, která zřejmě vstávat nemusela, knihu ihned uchopila a pokračovala ve čtení.

Druhý den ráno, v pondělí, vstala Marika o něco dříve než obvykle, protože to odtud měla do školy poněkud dál. Nechtěla Reginu budit, nejspíše četla do samého rána. Tvrdě spala s knihou na hrudi v téměř té samé poloze, ve které byla večer. Marika se potichu vyplížila z bytu a zamířila si to přímo na metro.

Tajemství časů dávno minulých

Reginu ze spánku probudilo tlumené žuchnutí. Namáhavě se posadila na postel a promnula si oči. Marika v bytě již nebyla. Zato si všimla předmětu, který ji svým pádem probudil. Na zemi ležela kniha, kterou předchozí večer četla a u níž také pravděpodobně usnula. Zvedla ji ze země. Při pádu se zaklapla, proto ji dívka otevřela, aby našla stránku, na níž skončila. Přitom si ale všimla něčeho, co jí předtím uniklo. Na přebalu bylo napsané věnování.

Jen co Regina zahlédla text, okamžitě jí to vystřelilo na nohy. Nemohla uvěřit vlastním očím. Stálo tam: *Pro Věru, která našla cestu zpátky. Víckrát nás neopouštěj. Bořek.* Ohromená dívka si text přečetla ještě několikrát. Opět knihu zavřela, tentokrát aby si přečetla jméno autora. Nebylo pochyb. Bylo to jeho věnování osobě, kterou určitě znal. Ale byla ta žena, které knihu věnoval, opravdu paní Dvorská?

Ráno se přehouplo v odpoledne a Regina postávala před Maričinou školou. Netrpělivě přecházela z místa na místo a přitom mimoděk pozorovala displej telefonu. Konečně se otevřely vchodové dveře. Dívka spatřila hlouček studentů a mezi nimi zpozorovala i kamarádku. Nedočkavě k ní přispěchala, chytila ji za paži a odvedla ji dál od skupiny, mezi nedaleké keře.

„O co jde?“ zeptala se slušně Marika, kterou dívčino chování zjevně nijak neudivilo. Zdálo se, že Regina má na srdci něco velmi důležitého a neodkladného.

„Už vím, kde hledat.“ Informovala stručně. Po malé pomlce, kdy nikdo nic neřekl, pokračovala. „Dobře, vidím tvé překvapení... takže zkráceně. Co kdybych ti řekla, že vím o někom, kdo znal paní Dvorskou už za mlada a kdo byl zasvěcen do jejího intimního života?“ Marika se zatvářila udiveně.

„Přišla jsem na jedno jméno a něco jsem si o něm zjistila. Abys rozuměla, je to muž. Pan Vidlák, přesněji. V knize bylo jeho věnování Věře. A to, jak jsem zjistila, bylo křestní jméno paní Dvorské. Alespoň podle účtů v kuchyňské zásuvce. Tak jsem nelenila a zapátrala. Pokud pan Vidlák vydával knihy, musela po něm být někde stopa, ne? Byl něco jako slavná osobnost kouzelnického světa... jenže ten se svými lidmi příliš nechlubí, víš přece, kvůli prozrazení. Naštěstí pro nás nepsal pan Vidlák vždy pro kouzelné společenství. Osm let před tím, než měl vyjít ten rodokmen, o kterém jsi včera mluvila,“ a Marika se velmi divila tomu, že z její řeči z předchozího dne kamarádka opravdu něco pochytala, „mu vyšla kniha o architektuře, v níž je kapitola zaměřená na pana Málka!“ A Marika v tu chvíli pochopila. „A to byl ten architekt, který má na svědomí labyrint. Zřejmě se živil stavbami i v lidském světě, přeci jen měl titul architekta... to by byla příliš velká náhoda, aby to nebyli oni. Ale co je s tím spisovatelem dnes?“

„To sem právě také zjistila. Na internetu jsem našla několik starších článků z doby, kdy se živil jako obyčejný smrtelník. A nebyla to zrovna slavná kariéra... ale byl tam i jeden novější, ohledně Řevnických rodáků. Tam se měl údajně Vidlák narodit. V článku o něm byla pouze zmínka, ale povolání i jméno sedí. Teď ale to hlavní. Ten článek byl zaměřen na to, co je s těmito lidmi dnes. A podle všeho je pan Vidlák umístěn již několik let v domově důchodců, někde na území Prahy. Teď se musíme pokusit ho najít.“

„A já vím, kdo nám s tím pomůže.“ Odvětila na to Marika.

Dívky se rozhlédly po školních pozemcích. Skupinky, které opustily školu společně s Marikou, se postupně rozpustily a po dalších studentech nebylo zatím vidu ani slechu. Marika zatahla Reginu hlouběji do křoví a rychlým pohybem ji objala kolem ramen. V tu chvíli se vznesly nad zem a pozemky se jim počaly vzdalovat. Chladný listopadový vzduch jim prýskal do tváří, a to už se nesly oblohou nade vším kolem a řinuly se rychle vpřed, zatímco se kolem nich rozpíjel obraz chladného města. Potom tlak, který dívkám nedovoloval dýchat, pomínil a Regina musela opět chytat rovnováhu, zatímco kamarádka lehce přistála nohama na zemi. Ocitli se v malé předsíni, kterou navštívily již předchozího dne. Magickým přesunem se přemístily od školy přímo k Maričině babičce. Zatím co se Regina rozhlížela a lapala po dechu, Marika dlouhým tónem zvolala „babi?“ aby tak upozornila na jejich příchod. Ani v kouzelnickém společenství nebylo běžné vetřít se někomu do domu, ale dívky neměly na vybranou. Venku by je mohl někdo spatřit.

Stella neodpověděla. V domě se zdálo být ticho. „Jsi doma?“ zeptala se vnučka znovu, ustaraným hlasem. Vyročila vpřed a počala nakukovat do místností. Po projití spodního patra bylo zřejmé, že tu nikdo není. Regina si tu v tuto chvíli připadla velmi nepatřičně. Potichu pozorovala kamarádčino počínání, pronásledovala ji však jen neochotně. V jednom okamžiku se Maričina silueta rozplynula v oblaku dýmu a za okamžik bylo slyšet klapání bot nahore v patře. Několik minut poté se dívka objevila zpátky, přičemž krčila rameny a u ucha držela mobilní telefon. Volané číslo bylo ovšem nedostupné. Dívky nevěděly, co si o tom myslet.

Nakonec Mariku napadla poslední věc. Otočila se na patě a vešla do kuchyně. Regina sledovala kamarádčino horečné pátrání, to, jak procházela místnost píď po pídi a dumavě se rozhlížela. Ačkoli nechápala, co její kamarádka hledá, usoudila, že pátrání bylo neúspěšné. Marika mezitím přemýšlela a přitom se kousala do spodního rtu. *Uvnitř to nevypadá, že by tu došlo k nějakému incidentu... třeba jenom někam šla. Něco zařizuje*, pomyslela si. Nebyla to vhodná doba na rozlušťování další záhady. Nakonec poslala na babiččino číslo zprávu s prosbou o zavolání zpět, jen co ji dostane. Nastal čas na plán B. Zнала přeci víc lidí, kteří byli zběhlí v magickém světě. Dívky se chytily za ruce a znovu cestovaly městem.

Tentokrát se znovuobjevily v místnosti překypující věcmi. Od Maričiny poslední návštěvy se toho zjevně mnoho nezměnilo, zdálo se však, že je prostor ještě více přeplněný než obvykle. Na řetízcích ze stropu tu nyní visely i šaty či deštníky. Regina to pozorovala s uchváceným výrazem. O tomto místě již od kamarádky slyšela. Ocitly se ve ztrátách a nálezech v centru.

Téměř v tom samém okamžiku, co dorazily, zaslechla Marika hovor z vedlejší místnosti. Bezděčně se příkrčila a pobídla kamarádku, aby tak učinila také. Poté se potichu, zlomená v pase, kradla přes místnost k východu. Přítomnost cizích osob ji vyděsila. Obávala se prozrazení. Nakoukla skrz korálky do sousední místnosti. Hynek se bavil s mladou plavovlasou ženou. Oba stáli z vnitřní strany pultu. Bylo to vůbec poprvé, kdy tu Marika potkala někoho jiného, než Hynka nebo zákazníka. Dívku napadlo, že tuto osobu už jisto jistě viděla, nemohla si ovšem vzpomenout kde. Po chvíli pozorování si uvědomila, jak je tato situace nevhodná. Poslouchání cizích rozhovorů se jí nezamlouvalo. Napřímila se tedy a rozhodla se vejít mezi povídající si pár. Na okamžik ji napadlo znovu zmizet a přijít vchodovými dveřmi, z cestování však byla unavená a neměla sílu víc se snažit.

„Dobrý den,“ pozdravila vyplašeně. Hynek se na dívku otočil a ve tváři se mu objevil úsměv. Ani žena nevypadala překvapeně. „Co ty tady?“ otázal se muž vesele a podal dívce ruku. Přitom si všiml Reginy postávající opodál. „Přivedla sis návštěvu!“ Dodal a vydal se potřást rukou i jí. Marika se mezitím rozhodla představit se přítomné ženě. „Dobrý den, jsem Hynkova kamarádka Marika, a tohle je zase moje, Regina,“ přičemž na ni ukázala. Ženiny oči se zúžily. „Já vás znám!“ Zvolala znenadání a pošťouchla Hynka do ramene, aby se ujistila, že poslouchá. „To vy jste mne přiměla sem jít, vzpomínáte? Tehdy jak jsem ztratila ten náramek... vlastně od té doby jsme tady s Hynkem tak nějak spolu.“ A na důkaz stiskla mužovu ruku. „Mimochodem, jsem Aneta,“ odmlčela se, „jak jste se sem vlastně dostaly?“ Nenápadně přitom nahlédla kolem Reginy do kumbálu.

„Zadní vchod,“ odbyla ji Marika a otočila se k tomu, kvůli němuž přišla. „Můžu s tebou mluvit?“ a zatím co jej vedla zpět do vedlejší místnosti, nechala Reginu, aby jeho přítelkyni zabavila.

„Dobrá,“ zapředla bez otálení hovor Marika, „zaprvé- milé děvče. Nezpůsobily jsme svým vpádem nějaké potíže?“ nečekala ovšem na odpověď a rovnou pokračovala, „zadruhé, potřebujeme radu. Hledáme někoho, kdo bude vědět, kdo je Bořivoj Vidlák a kde ho najít.“ Nastalo ticho, dívka však muže zkoumavě pozorovala.

„Jistě, to jméno znám. Má na kontě spoustu magické literatury. Ale jak ti mohu pomoci? Proč jej vlastně hledáte? Kdo ví, zda li je ještě naživu.“

„Něco jsme již zjišťovaly a myslíme, že žije. Dokonce někde v Praze. Ale potřebujeme víc informací. Nevíš, kdo by nám mohl pomoci?“ Při otázce nezapřela prosbu v hlase.

„Co Stella?“

„Nevíme kde je. Doma nebyla. Snad se neděje nic zlého...“

„Myslím, že patří mezi ty, kteří se o sebe dovedou postarat. Ale zpátky k problému. Kde je ten člověk v tuto chvíli sám nevím, mohu se vám však pokusit pomoci.“ Odešel zpět do vedlejší místnosti, a když se vrátil, držel v ruce laptop. Dvojice, která tam předtím zůstala opuštěná, mu šla v patách. Marika si s Reginou vyměnila pohled. Naznačila kamarádce výčitku, že přivedla do místnosti i onu ženu, dívka však na oplátku naznačila, že byly pobídnuty. Marice nezbylo, než to nechat být.

„Dobrá tedy,“ rozsekl ticho Hynek, když si udělal místo na stole a posadil se k tomu. „Klidně si povídejte. Tohle bude chvíli trvat.“

Dívky jej vzaly za slovo. Nastala vhodná příležitost na otázky pro Anetu.

„Takže, vy se znáte díky ní, hm?“ začala Regina neopatrně a ukázala na Mariku. Ta si řekla, že bude v debatě jistě obranější a navázala. „Od té doby spolu tedy chodíte?“

„Ano, jak jsem již řekla. Musel to být osud nebo co...“ Němé pohledy, které si vyměnily dívky, jakmile to řekla, naznačovaly pouze *magie*, žena ovšem neskončila. „Když jsem tadyhle broučka uviděla, málem bych zapoměla, proč jsem sem tenkrát přišla... druhý den mě pozval na rande. Dokonale se shodneme, jako bychom byli jeden pro druhého stvoření.“ Mariku tyto věty očividně dojaly, zatímco Regina vypadala, že přemáhá zvracení. Raději se od ní tedy odvrátila, aby mohla dál pokračovat v konverzaci. „To jste spolu tedy něco přes měsíc, nemám pravdu?“ Regina na ni vrhla nechápavý výraz.

„To byl totiž ten samý den, co jsem potkala tebe,“ usmála se na Reginu. Přitom zahlédla známky dojetí i u ní. Ani teď však pro jistotu nic neříkala.

„Přesněji pět a půl týdne.“

„Ještě se musím zeptat, nebyla jste z toho deště tenkrát nemocná?“

„Vlastně sem byla jen prochládlá, proto jsme odložili první schůzku až na druhý den.“

„To se nedivím, bylo to opravdu příšerné počasí... a odkud vlastně jste? Kde pracujete?“

Reginu tato konverzace začínala pomalu nudit. Raději se šla tedy podívat, jak to jde Hynkovi a nechala ty dvě, ať se dál baví pouze spolu. Stejně neměla nic, čím by do debaty mohla přispět. Hovory mezi ženami nikdy nebyly nic pro ni.

Nahlédla muži přes rameno. Horečně hledal v nejrůznějších databázích, o kterých nechtěla ani vědět, jak se tam vlastně dostal. Když Hynek zahlédl v monitoru její odraz, natočil se k ní. „Býval jsem vždycky tak trochu knihomol. A když se více rozšířily počítače, zahodil jsem literaturu a dal se na programování. Jenom jako koníček, samozřejmě.“ Přičemž se na dívku usmál a zamrkal; „jestli tě zajímá, co dělám tady, mám rád lidi a chtěl jsem zůstat u pomáhání jim... Nemám totiž žádnou moc. Jsem ale čaroděj. Jen mi to tady poklad nechce věřit,“ otočil se na Anetu s širokým úsměvem a přerušil tak hovor dívek. „Mimochodem, mám ho.“

Úžasné! Marika byla štěstím bez sebe. Měla chuť nechat jej vyřešit i ostatní jejich potíže, něco jako by jí v tom však bránilo. Nemohla nejspíš vyzradit víc, než bylo nutné. Nikdy se nepřela se svojí intuicí.

Když si poté dívky opsaly všechny potřebné informace a rádně se s dvojicí rozloučily, vydaly se znovu na cestu. Tentokrát opustily budovu dveřmi a Regina nabyla dojmu, že to není jen únava z cestování *přesunem*, co kamarádka tak vyčerpalo, ale že se dopustila i nějakého kouzla vůči Anetě, protože si neuměla vysvětlit, jak je možné, že jim to s ní tak snadno prošlo.

Naneštěstí adresa, kterou obdržely, se příliš blízko nenacházela. Bylo ale zapotřebí trochu odpočinku, takže se nakonec domluvily, že rychlejší bude si oddechnout a poté se tam dostat magicky, než cestovat přes celé město v dopravní špičce. Zastavily se tedy pro nějaké jídlo a poté zamířily pro změnu domů k Marice, která se v zájmu zachování dobrých vztahů v domácnosti, musela již doma také ukázat. Navíc bylo nutné zjistit, kde přesně se ona adresa nachází, jinak by se tam magickou cestou nedostaly.

Ani u Mariky doma nikdo nebyl. Její máma byla někde pryč, ačkoli by z práce měla být dávno doma. Dívku to trochu potěšilo. Napadlo ji, že obě pohřešované ženy budou nejspíše někde spolu. Veronika přeci nemohla být v nebezpečí ze strany oné hrozby, neměla žádnou kýženou schopnost. A že by se obě ztratily naráz a nezávisle na sobě, ji připadalo nepravděpodobné. I Regina se zdála potěšena Veroničinou nepřítomností. Její postoj k dceři chápala dívka jako příliš zakazující a na to nebyla zvyklá, alespoň od doby, co žila sama.

Pro jistotu Marika matce přeci jen ale zavolala. Také to nikdo nebral. Jen co však prostřela a nandala na talíře jídlo z krabiček, přišla ji odpověď smskou. Nemohla prý mluvit a přijde až k večeru. *To už tu nebudeme*, pomyslela si Marika a daly se do jídla.

„O- ses- lasně- dozveděla odej z- zky kdyžfem mlufila- zHynkem?“ vyzvídala Regina s plnou pusou.

„Nic zajímavého. Zdá se, že je k ní Hynek docela upřímný, k existenci magie ji však zřejmě jen tak něco nepřesvědčí.“

„Fynek je ale zkouzelnickej rodiny nemůžte jí neak pomoct? Pšece- umí- nejaký kouzla né?“

„Jistě že umí, ale snažit se kouzly vyřešit svoje trable, to není úplně dobrý nápad... Ze zkušenosti vím, že k pravdě se člověk musí někdy dobrat vlastním tempem, zkratky neexistují.“ Odpověděla na to Marika dumavě a nadále se přitom vrtala vidličkou v jídle, neměla zřejmě přílišnou chuť. Reginu napadlo, že tím, co řekla, naráží na svého otce, rozhodla se tedy nadále mlčet a raději jedla ještě hltavěji. Marika pokračovala. „Myslím, že člověk má právo věřit tomu, čemu sám chce. Ať už je pravda jakákoliv... ta totiž není pro každého. Někdy mi bývá Hynka líto. Nikdy neměl možnost pomáhat tak, jako můžeme my dvě, se svými schopnostmi... a přitom vím, že by chtěl. Ta práce je jeho osobitý způsob. Nezdědil moc, s níž by mohl měnit osudy, nakládá s nimi ale po svém. Moje máma to měla opačně. Kdyby jí do života zasahovaly neřízené události jako ustavičné objevování se cizích věcí či vidění o smrti jiných, zbláznila by se. Chce být normální. Někdy ji přistihnu, jak hledá zdoluhavý způsob, jak něco vyřešit, i když vím, že by na to mohla použít kouzlo. Jako když chce něco opravit nebo změnit účes.“

„A není právě tohle to řešení trablů, které odsuzuješ?“ vstoupila ji do řeči konečně Regina, která ji poslouchala s takovým zájmem, že na okamžik zapoměla na jídlo.

„Teď ale mluvím o zjednodušení vlastního života, ne o manipulaci jiných. Kouzelník by měl ostatním pomocí kouzel pouze pomáhat, nebo přiměřeně trestat. V našich kruzích je ale zcela běžné, že moc užíváme k vlastní potřebě, především tu, kterou máme vrozenou. Zjednodušuje nám život.“

„V tuhle chvíli by nám zjednodušilo život, kdybychom už našly pana Vidláka a zjistily, co ví.“

„Jo máš pravdu, trochu jsme odbočily. Tak to dojez, jdu se podívat, kudy se tam dostat,“ přičemž odešla z místnosti. Nemohla jít, protože myslela na příliš mnoho věcí, většina se ale jejich problému vůbec netýkala a za to se styděla. Oproti tomu Regina dojedla vše a za okamžik netrpělivě klepala na dveře Maričina pokoje, zdali je už hotová. Vstoupit bez pozvání se jí nechtělo. Po chvíli druhá dívka vyšla, udivená kamarádčinou zdráhavostí. Držela v ruce mapu a oznámila, že už znají cestu.

„Neměly bychom si ujasnit, co řekneme?“ zajímalo Reginu.

„Ráda bych, ale zatím to nevím,“ přemýšlela Marika nahlas, když na sebe v předsíni soukala další vrstvy oblečení. „Myslím, že prostě musíme zjistit co nejvíce o paní Dvorské. Nic víc, nic míň. Nebo tě snad něco napadá?“

„Improvizaci zvládnou. Jen doufám, že ho poznáme.“

„Máme své schopnosti. Najdeme způsob. Půjdeme?“ a podala kamarádce ruku. Marika se naposledy rozhlédla po chodbě, zavřela oči a na to obě zmizely.

Když se dívky znovu objevily, stály ve vyliďněné uličce a slunce, rychle klesající k obzoru, jim svítilo do očí. Marika se rozhlížela kolem, aby se zorientovala. „Kde to jsme?“ zeptala se jí kamarádka.

„Doufám, že blízko. Dál to neznám, musíme po svých.“ Znovu vytáhla mapu, kterou si před cestou zastrčila pod plášť a zadívala se do ní. „Musíme na jih,“ oznámila po chvíli a nechala přitom mapu zmizet v oblaku dýmu. Dívky se otočily a vydaly se po chodníku opačným směrem a na křižovatce zahrnuly vpravo. Poté šly rovně po svažujícím se chodníku a

po nějaké době uviděly před sebou velikou budovu s průchodem, za nímž se nacházela vrátnice. Zamířily si to tam. Na vrátnici seděla mladá žena, která obě sledovala. „Přejete si?“

„Jdeme někoho navštívit“ oznámila Marika.

„Za chvíli končí návštěvní doba. Jste příbuzné?“

„Nejsme. Je to řekněme- náš známý.“

„Tak to je mi líto. Přijďte zítra. Do našeho domova vpouštíme po návštěvní době pouze příbuzné a to po předchozí domluvě. Na shledanou.“

Regina se užuž chystala ženu znehybnit a prostě ji obejít, Marika do kamarádky však šťouchla a nepatrně pokývala směrem nahoru. V rohu byla kamera. Použitím magie hrozilo prozrazení. Obě se tedy otočily a vyšly ven.

„Co teď?“ povzddechla si Regina. Marika však měla plán. „Pojď.“

Dívky se daly podél budovy na konec, kde navazovala vysoká zeď. Prošly kolem ní až za vzdálený roh a pokračovaly souběžně se zdí co nejdál od přední budovy. Když se poté Marika rozhlédla a ujistila se, že jsou dostatečně daleko a že je nikdo nesleduje, natáhla svoji ruku a nabídla ji kamarádce. Ta na ni zkoumavě hleděla. „O co jde?“

„Přenesu nás za zeď. Chytni se mě.“

„To dovedeš? I když si tam nebyla?“

„Je to asi metr. Stačí, když se zaměřím na směr. Jen se musím soustředit.“

„Fajn,“ zakončila to Regina. Marika soustředěně zavřela oči a za malý moment byly fuč.

Slunce již zapadalo, když se objevily za zdí areálu. Před nimi byl nepříliš vysoký, zato rozsáhlý komplex budov převážně barvy omšelé bílé. Velká hranatá okna v patře byla většinou zamřížovaná, v přízemí však často sahala až k zemi a žádná omezení na nich nebyla. Pouštěla do prostorných místností dole spoustu světla a díky tomu dívky i zдалky viděly, jak se uvnitř pohybuje mnoho starých lidí. Naštěstí venku nebyl právě nikdo, kdo by spatřil příchod dívek, po pozemcích, kam jen oko dohlédlo, lavičky zely prázdnotou. Přesto se dívky pro jistotu zlomily v pase a tiše se kradly k budově přímo před nimi. Navazovala na vstupní budovu a z této strany byl do ní vstup možný z malé terasy, přes kterou mohli obyvatelé chodit do zahrady. Přízemí se tu nacházelo o něco výš, než u okolních staveb na pozemku. Všechno, co se uvnitř dělo, měly tedy dívky přímo naproti svým očím. Jakmile došly až k budově, mohly pozorovat dění uvnitř skrze zábradlí a nebyly přítom ani moc vidět.

Dívaly se do jakési společenské místnosti. Bylo tu mnoho lidí a také stolů. Někteří obyvatelé seděli, jiní postávali a jeden byl dokonce přímo u okna a díval se ven, stářím ošlehaný, šedivý muž s brýlemi. Když ho Marika spatřila, s leknutím se ještě více přikrčila a stáhla dolů za rukáv i Reginu. Za okamžik se ovšem napřímila a zaujatě se na muže zahleděla znovu. Ve sklech se odrážel oranžový západ slunce, a přesto měla dívka pocit, že onen muž také svým způsobem svítí, jako by ho obklopovala slabá, naoranžovělá aura podivného tlumeného světla. Shlédla na doposud se krčící kamarádku s tázavým výrazem. Ale ani ta nebyla schopna určit, zda jde o něco magického, nebo jen o odlesk skel zaplavených světlem. Marika znovu chytila kamarádku za rukáv a tiše ji vedla kolem zídky, vlevo, za roh podél budovy a až na konec terasy, kde končila schodištěm a nad níž byl zadní vstup do budovy. Nenápadně vyšplhaly schůdky a přes skleněné dveře nahlížely dovnitř, aby se ujistily, že je čistý vzduch. Z této strany naštěstí, jak se přesvědčily, chyběl kamerový systém a měly tak

rázem o starost méně. Ještě aby nebylo zamčeno. Hurá. Dveře se otevřely a umožnily jim vejít.

Dívky vstoupily dovnitř a jejich přítomnosti jakoby si nikdo nevšimal. Procházely kolem stolů, u nichž si starci sami a tiše četli noviny, nebo naopak hlasitě komentovali průběh různých her, které se zde hrály. Jiní procházeli kolem a mísili se do nesčetných debat, které se tu vedly, často obklopeni mladšími návštěvníky, kterým byl na rozdíl od dívek umožněn vstup dovnitř. Obě však dění v místnosti přehlížely a slepě si to mířily přímo k muži na jejím konci, kterého předtím zahlédly zvenčí. Ten doposud bez hnutí stál a sledoval západ slunce.

„Znehybni je,“ pobídla Marika Reginu, sama se však nezastavila. Druhá dívka souhlasně pokývla. Aniž by hnula brvou, veškerý ševl v místnosti utichl a vše rázem znehybnělo. Obě teď musely procházet obezřetněji, protože stojící sochy přítomných lidí se nemohly uhnout. Nakonec se dívky prosmýkly až k oknům, u nichž stál muž, působící nehybně.

Jakmile se však postavily vedle něj, odvrátil pohled a dívky si prohlédli. Nakonec s úsměvem pronesl „čekal jsem Vás.“ Dívky nechápaly.

„Velice se omlouváme, že Vás obtěžujeme, ale vy jste pan Vidlák?“ zeptala se tlumeným hlasem Marika. Nemohla uvěřit, že by to bylo tak snadné. Muž pouze přikývl. Regina neříkala nic, jen oba pozorovala.

„Jste kouzelník!“ Znovu přikývl.

„A kdo si myslíte, že jsme my? Nemůžete nás čekat, ani se neznáme.“

„Bylo mi řečeno, že se tu někdo zastaví a bude se po mě ptát. Mám něco, co Vám může pomoci.“

„Kdo vám to řekl?“ divila se Marika. „A s čím pomoci? Víte, proč jsme přišly?“

„Tolik otázek a žádná k tomu, proč jste tady. Když zase rozpohybujete mé přátele tady, mohu vás vzít k sobě a vše vám v klidu vysvětlit. Co vy na to?“ Dívky se na sebe podívaly s jistým zmatením. Celé to působilo podezřele, nemohly ovšem potlačit zvědavost a Regina navíc pocít, že stejně nemá co ztratit. Proto to také byla ona, co jako první souhlasila a jakmile se lidé v místnosti dali zase do pohybu, i ona tak učinila; dlouhým krokem si to vyrazila ke dveřím a nechala ty dva daleko za sebou. Marika na okamžik zaváhala, při vzpomínce na podivuhodnou auru ale usoudila, že se nemá čeho bát. Ačkoli obě opustily místnost dřív, než pan Vidlák, tak či tak na něho musely ve vedlejší pokoji počkat a mohly si krátce sdělit své obavy. Pak je muž dohnal a dovedl ke svému pokoji, vpustil dovnitř, ujistil se, že je nikdo neposlouchá ani nesleduje a zavřel za nimi dveře.

„Zjistily jsme, že jste se znal s paní Dvorskou, je to tak?“ zapředla hovor Marika. „Máme důvod se domnívat, že někdo, koho znala, je v ohrožení. Co nám o ní můžete říci?“ Teď byla řada na něm. Zhluboka se nadechl a začal s vysvětlováním.

„Věra, tedy paní Dvorská, jak jí říkáš, byla mou věrnou přítelkyní již od dob našeho dětství. Narodila se Klaudivii a Josefovi Beranovým, svého času velmi mocného čarodějnického klanu, jako jediná dcera. Byla tedy jedinou dědičkou rodinných schopností, které byly hned dvě. Jejich předání se však Věřiny rodiče nedežily. Byli totiž napadeni a po jejich smrti přešly obě schopnosti na dceru díky závěti, o jejíž existenci pachatelé nevěděli, protože se jejím rodičům podařilo tuto skutečnost skrýt. Věra tak osiřela mladinká. Důležitost oněch sil byla dívce kladena na srdce od malička a cítila se za ně tedy zodpovědná, nebyla však sto zapomenout, že to byly právě tyto síly, které ji připravily o rodinu. Trvalo několik

let, než byli dopadeni pachatelé a Věra se tak začala cítit o něco klidněji, domov ji však zlé vzpomínky jen připomínal. Potom potkala nějakého Kafku ze Slovenska.

Byla stále hodně mladá, když si jej vzala a odešli spolu, mám ale dodnes zato, že prostě potřebovala pryč. Dle mého mínění to byla jen záminka. Těžko říci, zda svého manžela skutečně milovala. Kdo si však získal její srdce, byla jeho- tehdy asi osmiletá dcera, kterou si přivdala. Jmenovala se Alice.

Věra byla za onoho Kafku vdaná několik let. On nebyl žádný čaroděj, jen obyčejný člověk, který zprvu o magii nic nevěděl. Byla to další z věcí, která je oddělovala. Takže pravděpodobně to a Věrin stesk po domově nakonec způsobilo, že se rozvedli. Než se však Věra vrátila zpět do Čech, nechala Alici jednu ze svých schopností. Chtěla pro ni něco udělat. Jak to nesl dívčin otec, nevím. Moc ale dívce zůstala a Věře tedy zbyla už jen jedna.

Po nějaké době, opět na rodné půdě, vdala se Věra podruhé. Ze strachu z rozdílů mezi kouzelníky a lidmi, který předešlý sňatek ještě prohloubil, vzala si tentokrát čaroděje. Byl jím Zdeněk Dvorský a svatbou si sliboval propojení dvou mocných rodů. I tento muž měl děti. Syna, který v době uzavření manželství byl dospělý a žil již sám a také dceru, Zuzanu. Ta byla o něco mladší než Alice a nevím, třeba to bylo tím, že šla dívka v době svatby již do puberty, nikdy si prostě nesedly tolik, jako Věra s první nevlastní dcerou. Za vlastní ji podle mého v hloubi duše vůbec nepřijala. A žádné další potomky již nikdy neměla.

Ani v tomto manželství nebyla Věra šťastná a možná by dávno skončilo, rodina Dvorských ale nechtěla dopustit, aby se pár rozvedl. A skutečně se tak vlastně nikdy nestalo, i když šli později od sebe.

S manželem se Věra rozešla krátce poté, co se dospělé Alici narodila druhá dcera. Té totiž přislíbila svoji druhou schopnost, čímž si zneprátelila rodinu Dvorských. Ti se této moci také dožadovali. Byla to totiž velmi mocná schopnost.“

„Alchymie,“ vydechly jednohlasně dívky. Muž přikývl. „Něco pro vás mám,“ řekl, došel k nočnímu stolku a ze zásuvky vyndal knihu, kterou vzápětí podal Regině. „Toto vám, myslím, pomůže.“

„Čas večeře! Konec návštěv!“ Ozvalo se znenadání z chodby a dívky to zneklidnilo. Pan Vidlák na to ovšem nic neřekl a pobídl je, aby si knihu prohlédly. Podívaly se tedy na titul. Byla to ona postrádaná kniha *Rodokmen rodů nejmocnějších*, kterou doposud nesehnaly. Mezi listy byla vložena záložka, otevřely tedy knihu právě v tomto místě. V záhlaví stránky stálo DVORŠTÍ, pod čímž byly napsány letopočty 1805 – 1895. Na vrchu stránky byly dvě černobílé podobizny muže a ženy, popsány jako Zikmund a Anežka. Od nich se rozvíjel pavouk nitek, které spojovaly jednotlivé tváře níže a tvořily ucelený rodokmen. Vidlák, který nyní stál za dívkami a pozoroval jejich počínání, prosmýkl svoji ruku mezi jejich rameny a ukázal úplně dolů na stránku. Tam bylo u obrázku psáno jméno Zbyšek Dvorský a z jeho podobizny se Marice i Regině zatajil dech. Podoba byla neskutečná. Tento člověk totiž vypadal opravdu jako záhadný muž, který je napadl. V tu chvíli bylo jasné, že někdo z rodiny Dvorských touží po moci, která jim byla kdysi odepřena. Obě jakoby zamrzly. Po chvíli mlčení otočila Marika list, prohlédla si následující stránku a zvědavě vzhledla k muži. „Dál tu nic není, proč?“

„I to má své důvody. Nejen že není snadné zjistit všechny vztahy, protože linie jsou dávno narušené a tolik se nedodržují, ale je nutné být i obezřetný. Vždy jsem se snažil zamést stopy tak, aby nebyla viditelná spojitost s lidmi, kteří dosud žijí, dnes ale navíc to, co píší,

může přivést lidi do potíží tím víc, jak je dnešní doba nebezpečná. Tedy dokud nepomine aktuální hrozba. A právě proto je výtisk, který držíte, jeden z mála posledních. Ostatní svazky byly zničeny, aby nepomohly najít cestu k obětem. Tato kniha tu čekala na Vás. Vezměte si ji a dávejte na ni pozor. Na poslední stranu jsem vám ještě napsal jméno města, ze kterého by měl pocházet ten Kafka, pokud si tedy dobře vzpomínám. Víc pro vás udělat nemůžu, o této větvi rodiny toho moc nevím. A nyní již jděte, je pozdě. Vezměte to opět přes zahradu, vchod bude zavřený.“ Dívky vstaly, poděkovaly a vydaly se ke dveřím. Než však opustily místnost, napadla Reginu ještě jedna otázka a otočila se znovu k muži. „Pane Vidláku, ještě než půjdeme, prozradíte nám, jaká byla ta druhá schopnost paní Dvorské?“

„Bál jsem se, že se ani nezeptáte. Bylo to zastavování pohybu.“

Šok

„Musíme za Sávou,“ vyhrkla znenadání Regina, když ji Marika odvedla celou zkoprněnou na zahradu a usadila na lavičku, „musíme zjistit, co vlastně ví.“

„A co myslíš, že ví?“ nechápala kamarádka.

„Ta kniha, náš příchod, to, že pan Vidlák věděl, že hledáme toho chlapa- kdo myslíš, že za tím je? Někdo ho musel varovat. Připravit na náš příchod. Kdo jiný, než Sáva?“

„Tomu nerozumím. Mluvily jsme s ní. Proč by nám nic neřekla?“

„To nevím. Ale pořád se snaží být tak záhadná, znáš ji. Beztak má nějaký pro nás nepochopitelný důvod. To, že v tom má prsty ona mě napadlo hned, jak jsem zahlédla tu auru. Bylo to znamení, že je to on, že mu můžeme věřit. Znamení z labyrintu.“

„Máš pravdu, také už sem vlastně něco takového viděla, poprvé v labyrintu... ale myslíš, že to souvisí?“

„Určitě. Obě jsme se s tím setkaly. I já. Je to kouzelné znamení. A Sáva je na tyhle věci odborník. Napadá tě snad někdo jiný, kdo nám může pomoci?“

„Napadlo by mě víc lidí, ale to by museli být k zastížení...“ Podotkla suše Marika, „myslela jsem ale, že tě víc znervózní, co řekl nakonec. Myslím to s tou mocí.“ A podívala se na kamarádku starostlivým pohledem.

„A právě proto musíme za Sávou, jak sem už řekla. Má li někdo odpověď, tak ona.“

„Myslíš si, že je to ta samá moc, kterou máš ty?“ nadnesla opatrně.

„Byla by náhoda, kdyby ne. Mám dojem, že to začíná být osobní.“

„Takže doufáš, že jsme na stopě, no, jak to říct, tvým příbuzným?“

„Netroufám si na to vůbec pomyslet. Proto musím zjistit pravdu.“

„A jsi si jistá, že ji Sáva zná? Třeba se jen Vidlákovi svěřila, co hledáme.“

„Vím, že něco ví. Nikdy jsem o tom nemluvila, ale Sáva mi kdysi naznačila, že něco ví. Tehdy jsem to neřešila, protože sem nevěřila, že by mohla, teď si to ale začínám myslet. Říkám ti, děje se tu cosi magického a já potřebuju vědět co.“

„Co ti tehdy řekla?“

„Vlastně to bylo něco, jako *dozvíš se to, až nastane čas*,“ vzpomínala nahlas, „a ten teď právě nastal, o to se postarám. Jak sem to jen mohla tehdy tak odbýt?“

„To ten klid, co tam působil. Taky si to tak cítila? Cítila jsem neuvěřitelný pocit bezpečí, když jsem se Sávou v tom snu mluvila...“

„Pocit, že se ti nemůže nic stát, ano, tak to bylo. Ošálila nás!“

„To nech být... co teď?“ nadnesla Marika obávanou otázkou. Nechtěla dělat ukvapené závěry, už kvůli Regině ne. Nápad, že nejprve zjistí všechna fakta, jí přišel dobrý, nechtělo se jí ale věřit, že by se k tomu takto racionálně dokázala stavět i Regina.

„Jdeme, hned teď. Jestli brzy nezjistím pravdu, vybuchnu.“ Zavelela, zvedla se a rychlým krokem zamířila pryč. Marika ji musela doběhnout, aby ji mohla odnést. Vzala ji opět k sobě domů, kde měla víc než jen jednu obvyklou lahvičku žlutého lektvaru. Cítila z toho všeho velmi smíšené pocity, ale potěšilo ji, že se mezitím vrátila Veronika. Potřebovala si s ní promluvit, nechala tedy kamarádku u sebe v pokoji a šla zjistit, jestli je vše, jak má.

Regina po pokoji nervózně přecházela. Bála se dále myslet na to, co se stalo, hrozila se myšlenky, že ještě na něco přijde, že jí dojde něco, co jí zatím ušlo. Fixovala se nyní jen na jedinou věc. Najít Sávu. Aby zamezila průchodu svých myšlenek, otevřela si nakonec

získanou knihu a začala si ji prohlížet. K rodině Dvorských tentokrát ani nedošla, zastavila se o pár stran dříve, u Beranových. Rodokmen uzavíral Josef Beran a dál tam nic nebylo. Dívka pokrčila rameny a knihu zase zavřela.

„Nechtěla jsi náhodou nechat na nějaký čas pátrání jen na mě?“ zeptala se Regina kamarádky, když opětovně vešla do místnosti. Dívala se na ni, unavenou a zadumanou, přičemž získala pocit, že ji do toho zatáhla, že toho po ní chce moc.

„Nenechám tě v tom,“ odpověděla stroze. Bez dalšího slova popadla dvě lahvičky žlutého lektvaru, jednu hodila kamarádce a druhou otevřela a vypila. „Navíc jsme skoro u cíle, cítím to.“ Stihla dodat, než zmizela.

Obě dívky se objevily v osvětlené chodbě a touha najít Sávu je vedla vpřed. Nakonec ji našly v místnosti beze dveří, do níž vedly další chodby po stranách a která oběma dívkám přišla značně povědomá.

„Poslala jste nás hledat stopy a přitom jste všechno věděla,“ osočila ji na uvítanou Regina.

„Co myslíte, že vím?“ zeptala se slušně na oplátku.

„Jste vševědoucí,“ pokračovala dívka neslušně, zatímco ji Marika jen pozorovala a bála se do toho vstoupit, nechtíc vidět Sávu zase rozrušenou jako posledně.

„Ne tak docela. Na co jste tedy dnes přišly?“

„Viděly jsme vaše znamení. Dohledaly jsme pana Vidláka a měl kolem sebe to znamení, totéž co nás vedlo kdysi těmito chodbami. Souvisí s vámi.“

„Souvisí s labyrintem. Teď máme jistotu, že to opravdu vyřešíte.“

„Co to zase znamená?“

„Pokud jste jej viděly obě, je to skvělé... máte tu moc najít Kafkovi.“

„Takže přeci jen něco víte.“

„Ne tolik, kolik si myslíte.“

Marika se rozhodla konečně vstoupit do hovoru. Uměla situace řešit diplomatičtěji než její kamarádka a nyní se to hodilo. S klidem položila Sávě onu zásadní otázku, kvůli které přišly. Pobídla ji, aby jim řekla vše, co o tom ví.

„Ještě před revolucí byl magický úkryt stejný pro Čechy i Slováky bez rozdílu. Sledovala jsem tehdy stopu Kafků, kteří v tu dobu obdrželi první ze svých schopností. Je povinností ochránců mít přehled o tom, kdo získal moc, když přijde mezi nekouzelníky. Stejně jako tady Reginu jsem si i Alici pozvala do labyrintu, abych jí sdělila, o co jde. Ona mne ale překvapila. Věděla své. Když jsem se jí zeptala jak je to možné, řekla mi o Věře. Tehdy jsem o ní slyšela poprvé, do té doby mi po ní moc nebylo. A vlastně ani poté ne.“ Odmlčela se.

„Neznala jste ji?“ divila se Regina, „Kdysi jste ale naznačila, že víte, od koho mám moc.“

„Věřu jsem opravdu nikdy nepotkala. Ale Alici ano. Měla moc zastavení pohybu. Jako máš ty. Je to totiž ta samá moc. Věděla jsem to od chvíle, kdy se tvoje schopnost poprvé projevila. Jen mi nebylo jasné, jak se to vlastně stalo.“

„Byla tu přeci ale i ta druhá moc. Víte, kdo ji dostal, ne?“ navázala Marika.

„To jsem tehdy ale nevěděla. Několik let po válce, vzhledem k událostem, které se odehrály v rámci Československa, bylo rozhodnuto, že v labyrintu budou jako strážci lidé dva. Jeden člověk pro česky mluvící a druhý pro slovensky. Já jsem zůstala a dostala jsem

k sobě novou kolegyni, která zodpovídala za Slováky. Ztratila jsem Kafkovi z očí dřív, než jsem se stihla dozvědět o druhé moci. S kolegyní jsme si do svých záležitostí nijak zvlášť nezasahovaly, a když padl komunismus a posléze se rozpadlo Československo, příslušníci obou států si magická území rozdělili a zařídila si je po svém. Tím se mé cesty s kolegyní rozešly nadobro.

„Teď už ale víte, jak je to s mojí mocí, že? Jak se ke mně dostala?“ chtěla vědět Regina.

„Mám svoji teorii.“

„Sem s ní.“

„Nakonec jsem se o Kafkových přeci jen něco dozvěděla. I když jsem tenkrát samozřejmě netušila, že šlo o Kafkovi a mělo to cosi společného s Alicí, kolegyně a budoucí nástupkyně úkrytu pro Slovensko mi sdělila, že jedna její svěřenka dostala moc alchymie a to, že později vysledovala určité nebezpečí, které jim hrozilo. Řekla mi tehdy, že jim poradila, aby se přestěhovali a novou adresu nikomu nedávali a zároveň jim poradila kouzlo, díky němuž mohly v utajení zůstat. Izabela, což jak jsem včera zjistila, byla starší dcera Alice, však mezitím odešla pryč a již se nevrátila.“

„Možná nenašla cestu zpátky.“ Podotkla Marika.

„Neříkala jste, že nevíte kdo má moc alchymie?“ nazlobila se Regina.

„To je zcela irelevantní. Ta rodina zmizela. Nedokážu ji najít, já, ani kolegyně. Proto mě potěšilo, že jste viděly ono znamení labyrintu. Máte nyní moc zjistit, kde jsou.“

„Pan Vidlák věděl, co hledáme. To jste byla vy?“

„Když jsem včera po setkání s vámi chtěla zjistit, kdo vlastně byla paní Dvorská, uvědomila jsem si, že tu mám knihu, v níž se o jejím rodě něco píše. Že se do jejich rodiny jen přivdala, jsem samozřejmě netušila, znala jsem ale autora knihy. Spojila jsem se tedy s Bořivojem, kterého jsem znala z dob dřívějších. Chtěla jsem, aby mi řekl, zda li si na něco ještě nevzpomene. Netušila jsem, že ji osobně znal. Měla jsem štěstí. O té hrozbě, kterou naznačila moje kolegyně, se Bořivoj domníval, že jde právě o někoho z Dvorských- oni museli vědět, kde Alice žila, byla přeci v kontaktu s jejich rodinou. Měl domněnku, že to byl ten důvod, proč Izabela přišla do Čech. Knihu jsem mu nechala pro vás, zjistila jsem přitom totiž něco, co jsem nečekala.“

„Co to bylo?“

„Bořivoj se mi svěřil, že se kdysi objevila dospělá Izabela u Věry doma. S dítětem. Nevěděl, co se s ní nakonec stalo, protože zmizela, dítě ovšem zůstalo u Věry jen krátce. Bylo jí odebráno. Nebyla v přízni a jiné příbuzné se dohledat nepodařilo. Věra zřejmě nevěděla, kam Kafkovi zmizeli a nechtěla ani jejich bezpečnost nijak ohrožovat.“

„Dítě?“ nechápala Regina.

„Ano, to je ta moje teorie. To dítě si podle mého byla ty.“

„C-CO?“ podivila se Regina. „Chcete říct, že Alice byla moje babička? Že sem kdysi žila u paní Dvorské? Že mám živé příbuzné, kteří mě nepostrádají?“

„Myslím si, že o tobě tvoji příbuzní na Slovensku ani nevěděli. Izabela mohla otěhotnět až poté, co odešla... Podle mého, jakmile tě Věra ztratila z očí, snažila se tě dohledat, dětský domov ji však držel dál od tebe. Nakonec se jí to ovšem podařilo. Zjistila jsem, že se do domu vedle tvých pěstounů přestěhovala jen krátce před tebou. Nejspíše ti

chtěla být nablízku. Ale myslím, že to nestihla. Nebo si nebyla jistá. Zemřela a pak si dostala svoji moc. Odpovědí se nikdy nedočkala.“

„Já na ně taky čekala až příliš dlouho,“ podotkla Regina.

„Mnoho otázek ale zůstává. Třeba co bylo po tu dobu s tvou mocí.“

„To je fuk. Co bude teď?“

„Teď bys měla jít domů a nechat si vše projít hlavou,“ radila Sáva. „Najít Kafkovi by nyní neměl být problém. Slyšela jsi o pokrevním hledání?“ Regina neodpověděla.

„Teď už nemusíme tolik spěchat. Najít je, bude pro onoho muže, který vás napadl, oříšek, který zřejmě rozlousknout nedokáže. Nastal čas zpomalit a rozmyslet si, co dál. Pro teď už není co řešit. Myslím, že byste měly jít.“

„Souhlasím,“ špitla tiše Marika a vzala kamarádku kolem ramen. Otočila ji do chodby a přes její nesouhlas vedla pryč. Teprve, když ztratily z dohledu onu místnost, opřela ji o zeď a pozorovala ji s patřičnou starostlivostí.

Takhle svoji kamarádku ještě neviděla. Regina nic neříkala, jen hlasitě dýchala. Obě nejspíš myslely na to samé. „Jak,“ prolomila pomlku Regina a Marice došlo, že se u toho zalyká, „jak je to možné?“ poté na vteřinu pohlédla kamarádce do tváře a hned na to sklonila hlavu a dala ji do dlaní. Marika si všimla, že v očích měla slzy, a i když nyní neslyšela nic, co by naznačovalo pláč, nevěděla, co si má počít. Útěšně ji alespoň hladila po zádech. Po chvíli se kamarádka znovu napřímila, zadívala se před sebe a trochu nepřítomně pokračovala. „Vtom všem, co se za tu dobu stalo, jsem úplně zapoměla, proč jsem vlastně poprvé vešla do toho domu- víš, paní Dvorské. Mám jí tak říkat?“

„Měly bychom si pořádně odpočinout, než zjistíme, co dál.“

„Dál? Dál by měla následovat má cesta na Slovensko. Ale čeká tam na mě někdo?“

„Pokud je to, co říká Sáva pravda, tak pravděpodobně tví příbuzní.“

„Rodina, co mě nepostrádá.“

„Říkala, že o tobě nevěděli. A svoji schopnost jsi získala. Někomu na tobě záleželo.“

„Jo a ten někdo je po smrti.“ Odmlčela se.

„To vlastně nevíme. Sáva sama neví, co se stalo s tvou matkou. Navíc mluvila o teorii.“

„Teorii, kterou si nyní můžu snadno ověřit. Jen nevím, jestli na to mám.“ Následovala krátká pomlka, po které opět navázala Marika. „A vlastně... chtěla bys, aby to tak bylo? Teda- chtěla bys, aby to byli tví příbuzní?“

„Teď, když sem tak blízko tomu, abych zjistila, kdo jsem? To by byla špatná ironie, kdyby tomu bylo jinak.“

„Takže by si to chtěla...“ Přesvědčovala se, „napadl mě rychlejší způsob, jak si vše potvrdit.“ Sundala ruku z kamarádčiných zad, natáhla ji před sebe a zavřela oči. Musela něco zkusit. Za chvíli se jí na dlani cosi objevilo, zahaleno v oblaku dýmu. Marika se zaradovala. Párkrát mávla rukou, aby rozehnala oblak a poté věc podala Regině. Byla to fotografie a Regina na ni nechápavě pohlédla.

„Myslím, že Sáva na to kápla. Něco jsem si totiž uvědomila. Podívej se.“ Kamarádka tak učinila. Byl to snímek, který našly u paní Dvorské a který zobrazoval rodinu na dovolené.

„Nechápu.“

„Ta holčička v popředí. Vidíš? To bude Alice. Má přeci stejné vlasy jako ty.“ Regina pokývala hlavou. Byla to drobnost, které si předtím nevšimla. Jelikož nevěděla, co na to říct,

prohlédla si výjev znovu. „Musí to být focené v době, kdy spolu budoucí Dvorští teprve chodili, nebo tak... proto ten prsten. Sáva říkala, že se rodiny stýkaly. Podívej, dívky tu vypadají téměř stejně staře. Musely být mladé,“ odbočila Regina záměrně a Marika ji podpořila, „Alice je drobnější než Zuzana. To bude tím.“

„Tak vidíš. Záhada rozluštěna. Co bude dál?“

„Musíme to dokončit. Už jsme skoro u cíle. A s trochou štěstí tam někde na tebe něco čeká.“

„Ale pravda přeci není pro každého, neříkalas to dnes?“

„Jo, ale ty si ji zasloužíš. Jsi jeden z nejsilnějších lidí, co znám. Zvládneš to.“

Za porozumění a snahu, se kterou k ní Marika přistupovala, jí byla Regina neskonale vděčná. Poté, co si právě vyslechla, odvrátila hlavu a opět se zadívala na protější stěnu, dál ale o Maričiných slovech přemýšlela. Nedokázala kamarádce říci, jak moc to pro ni znamená. Neměla ve zvyku projevovat slabost. A přeci tu byla s někým, kdo jí rozuměl a utěšoval, snad poprvé v životě. Měla na dosah poznání, kterého se dožadovala celý život a nejistou budoucnost vloženou do rukou mnoha čarodějů, kteří usilovali o život nejen její, ale i jejich přátel a nyní možná i příbuzných. A tu jakoby na ni všechno padlo, už se nedokázala ovládnout. Do očí se jí vlily slzy, nedokázala je zadržet. Mariku to vyděsilo. Chtěla se vzdát a nechat dívku o samotě, ona ji však stáhla zpět, sevřela přes ruce a položila hlavu na rameno. Bylo to vůbec poprvé, co dívka někoho objala. Marika to tušila. Byla tu nyní jen pro ni a věděla, že si jsou nyní blíže než kdy dřív.

„Vezmu tě teď k tobě domů, byl to náročný den. Knihu ti pošlu hned, jak dorazím k sobě...“

„Kdyby jen den.“ Odpověděla suše Regina a to už ji kamarádka nesla z labyrintu přímo do jejího vyhrátého bytu. Tam se rozloučily a i Marika se vydala k domovu.

Trochu méně hektický týden

Marika nabyla dojmu, že se věci znovu vracejí do normálu. Regina se jí sice vyhýbala a nechtěla s ní ani s nikým jiným mluvit, jinak ale byla určitě v pořádku, alespoň podle neobsáhlých SMSek. Potřebovala zřejmě jen čas a ten se jí rozhodla dát. Sama se proto mohla konečně vrátit ke svým povinnostem, za posledních několik týdnů zanedbaných až běda. Zařekla se pro tentokrát nijak se do té situace nevměšovat a znovu začala přemýšlet nad svými starostmi. Bylo tu několik věcí. Mimo školních povinností a role čarodějky měla dojem, že se u nich doma odehrává něco, o čem jí matka s babičkou odmítají říct a navíc se jí toho týdne znovu vrátil onen podivný sen, který se stále opakoval. Sen o tajemném muži v labyrintu, kterého vede podivná lucerna a který dívce několik nocí po sobě nedal spát. Když se jí zdál naposledy, dokázala konečně muže sledovat, stejně se ale probudila dřív, než dospěli cíle své cesty.

Ke konci týdne nalezla s překvapením ve schránce pozvánku na narozeniny. Byla od Báry. Málem by zapoměla, že existuje i něco tak triviálního jako párty. Zjistila také, že ona oslava se má konat v labyrintu. To jí nepřekvapilo. Tušila, že to má co dělat s Martinem, který stejně jako Sáva labyrint nesmí opustit a věděla, že jí nenáleží do toho Báře mluvit, ať už si o tom myslela cokoli. Konec konců to byla bezva příležitost zapomenout na některé ze svých problémů. Zbývalo jen vybrat vhodný dárek.

Zastihnout Reginu, aby se spolu mohly na večírek připravit, se jí za celý týden nepodařilo. V pozvánce však stálo, že si mohou někoho přivést. Rozhodla se proto pro Gábinu. Ta z toho byla nadšená.

„Bude to zřejmě párty na vysoké úrovni.“ Oznámila Marika kamarádce, když za sebou v den oslavy zavřely dveře jejího pokoje. „Váhám mezi dlouhými společenskými šaty a koktejlkami, co myslíš?“

„Já si beru dlouhé. Z tvého vyprávění mi labyrint nepřipadá jako příliš teplé místo.“

„Dobře, máš pravdu,“ usoudila Marika, došla k šatníku a začala z něj vyndávat své oblíbené kousky a ukazovat je Gábině.

„Nevezmeš někoho z rodiny?“ zeptala se jí dívka, zatímco hodnotila jednotlivé kusy oděvů, „třeba mamku? Či babičku?“

„Máma by nešla a babi by tam nejspíš neměla co dělat. Čekám mejdan pro mladé. Bez hlídání.“

„A co Sáva? Nebude nejmladší.“

„Jo, tak ta tam bude určitě. Něco jako školní dozor řekla bych. Když bude pohromadě tolik kouzelných bytostí, určitě bude chtít dohlížet na bezpečnost.“

„Tolik kouzelných bytostí a jedna smrtelnice,“ prohodila Gábina s obavou, „nebude to problém?“

„Neboj, vše jsem zjistila. Vzala bych Pavla, ale neví, kdo jsem.“

„Takže jsem záložní plán?“

„Moje nejlepší kamarádka. Chci ti to tam ukázat a je to bezva příležitost poznat mé kouzelné přátele.“

Marika měla po celou dobu na mysli, jak by je asi Regina považovala za marnivé, když se tak dlouho strojí a malují, přesto by si její názor v tuto chvíli ráda poslechla. Věřila

však, že se na akci, kam se právě chystají, dozví vše, co jí kamarádka posledních pár dní (nejspíše) zatajovala. Nemohla se proto dočkat až tam budou. Sáva pro tuto příležitost poslala žluté lektvary ve slavnostních lahvičkách s etiketami přejícími všechno nejlepší oslavenkyni, které dorazily v malé zdobené krabičce, po dvou kusech. Stálo tam i to, aby byli nekouzelní hosté vedeni kouzelníky, proto Marika vzala kamarádku za ruku a jakmile se škodolibě pokochala pohledem na její znechucený výraz po vypití lektvaru, i ona lahvičku jedním douškem vyprázdnila, aby záhy zmizely. Když se poté objevily v labyrintu, viděly něco kouzelného.

Pro Gábinu to byl vskutku úžasný pohled. Nejen že poprvé spatřila zdi labyrintu, uviděla zde také nádhernou výzdobu, která tajuplnost onoho místa ještě více zveličovala. Z nedozírné výšky stropu byly spuštěny jakési provázky, jako pavučinky, na nichž se třpytily drobné krystalky připomínající sněhové vločky. Na stěnách byly honosné závěsy rádobý zakrývající okna, která zde chyběla a každých několik metrů zdobily chodbu girlandy, propletené fialovými a bílými květy připomínající šeríky. Prostor zaplňovaly podivnou vůní, ačkoli působily neživě, zmrzle. Do toho se valila bílá mlha ze všech vzdálených zákoutí, dnes však jakoby prosvícena jakýmsi světlem, které vydávaly drobné poletující body, hemžící se ve snaze ji prosvítit. Alespoň tak to na dívku působilo. I Marika stanula úžasem, ačkoli toho v životě viděla už dost. Napadlo ji, že za tím vším bude asi schopnost Ester, více než výzdoby si ale nyní všimla přítomných kolem.

Stálo tu několik známých tváří a stejně tak prvně viděných. Martin hovořil s postarší ženou, jakási mladá dívenka s Andreou, zahlédly i skupinku dospělých lidí mizet v nedalekém průchodu, kde zřejmě celá ta sláva probíhala. A v neposlední řadě tu byla nervózní oslavenkyně, pohupovala se na podpatcích a vypadala nejvíce normálně od doby, co ji Marika znala. Postávala tu, aby přivítala své hosty. Jakmile usoudila, že se dívky rozkoukaly, objala Mariku a doprovodila obě do nedaleké místnosti. Marika jí chtěla představit Gábinu a předat dar, zdálo se ale, že je Barča v tuto chvíli myšlenkami poněkud jinde. Jakmile je uvedla na večírek, otočila se a znovu zmizela v chodbě.

V místnosti, kam se nyní dostaly, bylo velmi zvláštní světlo. Tvořilo dojem jakéhosi intimního přítmí, přesto však Marika rozeznala každou tvář, na níž jí padl zrak. Hrála zde pomalá a tlumená hudba umožňující konverzaci a na obě dívky toto prostředí působilo velmi konzervativně, až se tu ani jedna necítila příliš patřičně. Nedaleko od vstupu zahlédla Marika Sávu, pro její zděšení v červených večerních šatech a se sklenkou v ruce. Obě dívky se skupinkami několika lidí- prosmýkly až k ní, Marika aby ji pozdravila, Gábina poznala. Když se Maričin doprovod a strážkyně úkrytu seznámily, začala dívka zjišťovat, kdo přišel.

„Vidím zde spoustu neznámých lidí.“

„Ano. Kromě Vás a vašich doprovodů je tu většina Bářiny rodiny.“

„Proč tady?“

„Velké setkání kouzelníků by bylo tam venku v dnešní době velmi nebezpečné, zde jsme v bezpečí.“

„Chápu,“ pronesla dlouze Marika, která se nechtěla ani tak žvanit, jako spíš zjistit nějaké informace. „Viděla jste Reginu? Od té naší záležitosti jsem s ní nemluvila a nevím, co si myslet.“

„Nepřijde. V týdnu odcestovala na Slovensko.“

„Nic mi neřekla.“

„Jednala dost rozpačitě. Ale asi to chtěla udělat sama.“

„Chápu,“ opakovala se Marika, „takže kde že najdeme něco k pití?“ vymluvila se k ukončení konverzace a zakrátko procházely dívky místností a pozorovaly okolní dění. Konečně do místnosti vstoupila opět Bára v doprovodu Ester, s Andreou a mladou dívkou v patách. Vypadala, že přivedla poslední hosty a na večírku již tedy zůstane.

„Všechno nejlepší! Zvolala Marika k rozproudění hovoru a konečně přispěchala k dívce s darem, který jí přinesla. „Toto je moje kamarádka Gábina,“ představila dívky. Bára se s ní pozdravila a zavolala na onu holčičku, která dělala společnost Andree. „To je moje mladší sestra, Šarlotka. Pozdrav zlato.“

„Dobrý den, velmi mě těší.“ Zdvořilý tón obě dívky ohromil. Na někoho tak mladého působila jako opravdová dáma. „Jdi za mámou, ano? Chci si zde s holkama popovídat.“ Poslala sestru zase pryč a ta se stejně zdvořile rozloučila, poklonila a odešla. Marika ani Gábina nechápaly. „Je to opravdu moc milá mladá dívka že? Rodiče takovou chtěly mít i mě, ale nepovedlo se... našťastí mě berou takovou, jaká jsem... věřily byste, že ji k tomuto chování nikdo nenutil? Už je taková...“ Dívky se na sebe podívaly.

„Takže Baru, kdo všechno je mezi pozvanými? Potřebuji trochu pomoci.“

„No, je tu samozřejmě moje rodina, naši, ségra, někde tu je i strýc a teta a taky náctiletá sestřenka, která je tu za kamarádku mé sestry. Jsou tu rodiče Ester, kteří se přátelí s mými od doby, co jsme začali docházet do labyrintu a ti ostatní musí být doprovody vás všech. Akorát Patrik si nikoho nepřivedl a Andrea přišla také sama, měla vzít rodiče, ale nechtějí být spolu v jedné místnosti a její nejlepší kamarádkou je Ester a ta už tu je, takže chtěla přijít s klukem, ale nejspíš jí dal košem, prý ještě přijde, ale nevím, jestli je to pravda... Kde máme ovšem Reginu, to vážně nevím...“ Dívkám chvíli trvalo, než si Bářina slova přebralaly.

„Takže tu jsem za doprovod vlastně jen já a rodiče Ester.“ Namítla Gábina.

„A ta paní co se baví s Martinem. Stále nevím, o koho jde,“ načež se to zřejmě rozhodla zjistit a odkráčela. „Nechápu, jak se dali její rodiče a rodiče Ester dohromady, když ony dvě zrovna přítelkyně nejsou,“ pronesla ještě Marika za odcházející Bárou, která však byla již moc daleko na to, aby to slyšela.

Když se dívky očitly znovu o samotě, nastal čas na něco k pití. Ale ani to je na dlouho nezabavilo. „Pozdravíme Patrika,“ rozhodla Marika, která jej zahlédla osamoceního na druhém konci místnosti. Než tam však stačily dojít, vstoupila jim znovu do cesty Bára.

„Neteř. Věřila bys? Ten hoch musí být fakt starej,“ informovala Mariku, zatímco Gábina mezitím pokračovala dál k Patrikovi.

„Cože to?“ nechápala.

„Ta paní, se kterou Martin mluvil. Je jeho neteř. Ale můžu bejt ráda, že má ještě nějaký žijící příbuzný, ne?“

„Asi ano. A kde je teď?“

„Kdo, ta ženská? Viděla sem ji povídat si na chodbě s Danou. To je ta moje sestřenka. Začínám si myslet, že se Šarlotě vyhejbá. A kde máš vůbec kámošku ty?“

„Támhle, s Patrikem. Šla napřed.“

„Do něčeho jsem vám vstoupila, co?“ pronesla omluvně, „počkej, zavolám ti jí,“ a jen co zavřela oči, Gábina se v dálce vylekaně otočila. Na to Bára s širokým úsměvem na dívku v dálce zamávala a odešla si povídat s někým jiným.

„To ke mně mluvila ona?“ divila se Gábina, když se vrátila ke kamarádce. „Slyšela jsem v hlavě jakýsi hlas.“

„Jo, to ona ráda. Je telepatka, vzpomínáš? Jednou jsme strávili všechnen čas v labyrintu tím, že jsme si s ní telepaticky povídali. Sáva ji nutí naučit se mluvit s co nejvíce lidmi zároveň a proniknout do každé mysli, do které si usmyslí. Ale Barča to zvládá dobře. Co ty, co ses dozvěděla od Patrika? Asi jsme tě neměly rušit.“

„Vypτάval se mě na Reginu.“

„Co prosím?“

„Patrik. Ptal se po Regině. Myslím, že se mu líbí, neřekla bys?“

„No, jo... když o tom tak přemýšlím... jen nevím, jestli by měl u ní šanci. Je dost svéhlavá.“

Večírek pokročil a většina hostů už jen unaveně posedávala u stolků. Hudba v místnosti nyní hrála velmi pomalu a Marika sledovala neunavitelnou Šarlotu při plouzáku s Martinem, Daně se nejspíš podařilo definitivně se jí zbavit a pravděpodobně si nyní někde užívala kýžené svobody. Také si všimla Báry sledující tančící dvojici z povzdálí se spokojeným výrazem. Tu se k dívkám přiblížila evidentně společensky unavená Sáva a přisedla si k nim.

„Vím, na co myslíš. Trápí tě vracející se sen a nevíš, co znamená.“ Dívka zpozorněla. „Vy to víte? Mluvila jste s babičkou?“

„Mé vědomosti nejsou závislé na tom, co mi řeknou jiní. To už by si mohla vědět.“

„To není hezké,“ konstatovala Marika, zatímco Gábina pozorovala Sávu zvědavým pohledem.

„Podvědomí o tom, co se kde šustne, patří k mojí práci.“

„Nevěděla jsem, co ten sen znamená, ani jestli je důležitý. Vy to víte?“

„Na tom teď nezáleží. Vše má svůj pravý čas a teprve tehdy zjistíme, jak to vše souvisí s tebou a i s námi ostatními.“

Marika na Sávu hleděla a připadala si provinile, že ji o tom nezpravila. Poté odvrátila oči a prohlížela si přítomné.

„Tihle lidé jsou určitě velmi mocní kouzelníci, s delší praxí než máme my, povolání. Proč to nejsou oni?“ myslela přitom i na svou babičku, kterou Sáva jistě znala a tedy musela vědět, jak mocná je čarodějka. Bylo to štěstí, nebo neštěstí, že je vybrala? Sáva jako by znovu tušila, co se jí honí hlavou.

„Ano, jsou mocní. Ale nepředstavují hrozbu.“

„Tomu nerozumím“, vmísila se do hovoru Gábina, „myslíte tedy, že holky a Patrik, že jsou nebezpeční?“ Marika na Sávu nevěřičně koukala.

„Nepřítel, proti kterému stojíme, a proti němuž vás bráním a zároveň zbrojím abyste byli sto jej zastavit, chce jenom jedno. Moc. Žijeme v nejistém světě a tito kouzelníci to vědí. Pouta, která si v životě zatím stihli vytvořit, jsou základem jejich přežití. Mají něco co vy, mladí kouzelníci, prozatím nemáte. Někoho, kdo dostane jejich moc, když odejdou z tohoto světa.“

Marika přemýšlela. „Mluvíte o magické závěti?“

„Ano. Osobně jsem dohlédla na to, aby všichni mocní kouzelníci měli někoho, na koho přejde jejich moc v případě úmrtí.“

„A co my ostatní? Také jsme mohly někomu svoje schopnosti přislíbit. Pak by je ONI nemohli získat, a kdyby nevěděli, kdo moc zdědil... odkázala bych ji třeba tady Gábině...“ Ta se po jejích slovech tvářila potěšeně, i když zrovna jednali o smrti, nepřiliš pozitivním tématu, které v tuto chvíli znělo jako by to bylo něco jistého a v blízké době nevyhnutelného.

„Ale to není jen tak, má drahá. Nemůžeš někomu něco jen tak předat. K tomu je potřeba pouto, velmi silné, takové jaké je například v rodině.“

„Ale co paní Dvorská? S Alicí přeci nebyla příbuzná, a přesto jí schopnosti předala...“

„Také tím poutem nemyslím krev či DNA. K odkázání moci někomu je zapotřebí láska. A vy, mladí čarodějové, zatím nemáte nikoho, komu byste svoji moc odkázali. Takovou lásku, jakou mají rodiče ke svým dětem, jen tak nepotkáte. Ani obráceně by to ve většině případů nefungovalo. Nedovedete předat schopnost rodičům, protože je nemilujete dost. To je řád přírody. Jen tak můžeme žít dál, i když tu naši předkové již nejsou.“

„Slyšela jsem o tom, že dítě odkázalo moc rodičům. To přece není nemožné.“

„Možná ne, ale není to běžné. Kouzla předpokládají, že moc zdědí vždy někdo mladší, čerstvý. Tak jako se předávají geny. Navíc pleteš dvě odlišné věci dohromady. Závěť předpokládá, že držitel schopnosti musí zemřít, aby moc přešla dál. Za života však každý čaroděj může dát moc, komu chce. To spolu nesouvisí. Naši protivníci vědí, že chráníme svoji moc, jak jen se dá a tudíž že by vraždou někoho z nich moc přímo nezískali, přešla by dál. Oproti tomu vy někoho takového zatím nemáte. Vaše moc by přešla přímo do nich.“

„Jste snadný cíl,“ doplnila Gábina. Marice se sevřelo hrdlo.

Když se Sáva odpotácela pryč, musely dívky přemýšlet o jejích slovech. Celé to znělo, jako by jejich životy nebyly důležité. Šlo jen o to, aby nepřítel nezískal výhodu. Byl to hnus. Když poté nekonečně dlouhá monotónní píseň skončila, uklonila se Šarlota svému tanečnickovi a odcupitala zpět k rodině, Gábina, která stejně jako její kamarádka mladou dívku většinu času také pozorovala, projevila starost o její život. Marika jí jako zběhlá čarodějka ujistila, že mladému čaroději nelze ublížit do doby, než je schopný pomáhat lidem, což by mělo být kolem puberty. S tancem dvojice navíc jako by zábava definitivně skončila. Bylo na čase jít domů.

Jak už to bývá na konci večírků, nic při odchodu již není tak krásné a nazdobené, jako na začátku. Jakmile se dívky rozloučily s Bárkou a všemi ostatními hosty, kteří do této hodiny na oslavě vytrvali, vydaly se do chodby, kterou přišly. Nádherné dekorace byly otrhané a světélek v mlze evidentně ubylo, neosvětlovaly prostor již tak dobře a byly mezi nimi značné mezery, jako kdyby je to tu už také nebavilo a letěly svítit raději jinam. Přesto se dvojici podařilo najít cestu k místu, kde se předtím objevily a protože se Gábina kouzla, které by jí mělo zanést domů, bála, vzala ji Marika s sebou k sobě a rozloučily se teprve pak. Unavená padla do postele ještě v šatech a byla jen ráda, že zítra nikam nemusí. Další setkání v labyrintu mělo být až v pondělí odpoledne a Marika tak mohla uzavřít uplynulý týden jako více klidný než ty předchozí, díky informacím z labyrintu však o nic méně zajímavý.

Poplach

Než se Marika v pondělí odpoledne vrátila ze školy domů, odkud měla jít do labyrintu, stávala se ještě u Reginy, aby se přesvědčila, jestli se již náhodou nevrátila. Marně. Dokonce se zpoza dveří znovu přenesla přímo k ní domů, aby měla jistotu toho, že se před ní třeba neschovává. Ujistila se, že ne, a uvědomila si, že se tento měsíc již asi počtvrté k někomu vloupala a to byl sotva ve své polovině. Raději to tedy vzdala. A když se za půldruhé hodiny objevila v labyrintu mezi svými přáteli a zjistila, že ani zde zatím není, rozhodla se, že se jí již nepokusí hledat do doby, dokud se jí ona sama neozve.

První hodina v labyrintu nebyla pouze nudná, ale také nechutná. Sáva navázala na minulé povídání a vypravovala o použití krve a o tom, jak se vyrábějí lektvary. Všem přítomným se zvedal žaludek a přemýšleli, jestli budou schopni ještě někdy něco takového pozřít. A když se poté Ester zeptala, zdali se budou také učit lektvary vařit, odbyla je Sáva s tím, že na něco takového nemají čas a většina z nich pravděpodobně ani vlohy, načež jim dala přestávku před tím, než začnou s něčím novým. Ve druhé části se snažila přítomné seznámit s tím, jak je postavený labyrint. Ve světle nových informací jí přišlo důležité, aby znali toto místo lépe než nepřítel.

„Labyrintové chodby tvoří čtyři hlavní cesty, vedené do čtyř světových stran, které jsou kříženy menšími chodbami, jenž je pojí. Tyto boční ulice spojují hlavní chodby tak, že tvoří kruh, v jehož středu je místnost se vstupy po stranách. Vše je vymyšleno, aby si příchozí nebyl jistý směrem. Jen vítaným návštěvníkům svítí na cestu lampy a vedou je za tím, co hledají. Nyní vám ukážu, kde hledat kterou místnost.“ Sáva vzala do ruky připravenou knihu, která ležela na jejím stole a otevřela ji v místě, kde byl nakreslen plánec. Poté všechny požádala, aby se nahnuli dopředu a mohli sledovat, co jim ukazuje. Zrovna popisovala, kde se nacházejí v tuto chvíli, když se zarazila v půli věty a zbledla jako smrt.

„Regina!“ Zvolala s vyvalenýma očima a podívala se na Mariku. „Regina je v maléru. Jděte!“ Všichni na sebe nechápavě zírali, jenom Marika, které na Regině záleželo, vyskočila na nohy a přiběhla k Sávě. Ta ji chytla za předloktí a znovu, naléhavě, pronesla: „Regina je v nebezpečí. Vrátila se domů, ale někdo tam na ni čekal!“ Marika se otočila k přítomným a ti na ni nechápavě hleděli, poslední slova Sávě nerozuměli. „Víte, kdo to byl?“ obrátila se znovu na ženu, aby věděla, čeho se to týká. Nerada by někoho tady přivedla do maléru. Na to už ale bylo pozdě. Na její otázku jí Sáva totiž odpověděla jen „Hrozba!“ A bylo jasné, že se to týká všech. Dívce se rozbušilo srdce. Byla to chvíle, na níž čekali a měsíc a půl se na ni připravovali. Zahltila ji panika a jal ji strach o Reginu. Ohlédla se znovu na ostatní. Ti byli také vyvedeni z míry, ale co řekla Sáva jako poslední, tentokrát slyšeli. Téměř to vykřikla. Nic se ale nedělo a Marika se rozhodla vzít situaci do vlastních rukou. „Jdu jí pomoci. Jdete taky?“ byla to však jen řečnická otázka. Spoléhala na to, že půjdou. Na okamžik sice všichni zkoprněli, když se ale zvedla Bára s otázkou, jestli ví, kde bydlí, odhodlalo to i ostatní k činu. A protože to již při jedné z hodin zkoušeli, vytvořili všichni kruh, chytili se za ruce a Marika je přenesla pryč, do chladného večera přímo před dům, v němž Regina bydlela. Ani jí nenapadlo, že se mohla prozradit, ale obavy mít nemusela. Všechno kolem bylo nehybné a tiché, včetně několika lidí jdoucích po chodníku. Regina se zřejmě snažila bojovat, proti čarodějům jí to však nebylo nic platné.

Když se toho dne navečer Regina vrátila domů, čekalo ji tam nemilé překvapení. Na sedačce seděli dva muži a čekali na ni. Jednoho dokonce poznala. „Mám tě,“ usmíval se muž, ve kterém poznala toho, co ji a Mariku napadl. Druhý se tvářil vážně a dívku pozoroval. Byl starší, pomalu začínal šedivět, jeho tvář však byla hladká, nepřírozená. Zřejmě mu na vzhledu záleželo a neváhal proti stárnutí bojovat. A to cestou medicíny, plastik a liftingů. „Já ale nemám moc, kterou hledáte!“ Ohradila se vyděšená Regina na popud prvního z mužů a pokusila se je oba znehybnit. Vážný muž si toho všiml a hlasitě se rozesmál, pobavený ji však nepřišel. Bylo to hrané. Regina nechápala, co se děje. „Možná že nemáš schopnost, kterou chtěl on, ale máš moc, kterou chci já. Nevěděl, jaký poklad našel, dokud jsem mu to JÁ neřekl. Tvoji smrtí nebude prolita čarodějná krev, mocnářko, a nemůžeš dělat nic, aby ses nám ubránila.“ Regině došlo, proti komu stojí. A neměla na výběr. Musela utéct.

Rozrazila dveře bytu a vyběhla na chodbu. První kroky ji vedly k výtahu, když se však otevřel, uviděla uvnitř další dva muže, kteří na ni zírali a zřejmě se nemohli rozhoupat k činu. Protože věděla, že kouzlo působí a přesto nebyli muži nehybní, bylo jí jasné, že patří k nim. Když si uvědomila, že i oni jsou překvapení a zaskočení tím, jak se tu zjevila, rozhodla se jednat dřív, než jim dojde, co mají dělat. Bezmyšlenkovitě strčila ruku do výtahu a stiskla v něm první knoflík, který nahmatala. Když jeden z dvojice pochopil, co udělala, sebrala dívka veškerou sílu nabytou z bojových umění, která pěstovala a do prvního z nich strčila. Ten ztratil rovnováhu a opřel se do druhého. Než se stačil vzpamatovat, dveře výtahu se zavřely.

Druhou únikovou strategií byly schody. Když běžela dlouhou chodbou k jejímu konci, uslyšela, jak někde za ní dává starší muž pokyn tomu mladšímu, aby ji chytil. Jak daleko ovšem byli, netušila, protože už byla mimo dohled. Konečně však uviděla dveře únikového schodiště. Když vběhla na první odpočívadlo, zaslechla, jak se otevřely dveře o patro níž. Byli to zřejmě ti z výtahu, které bezmyšlenkovitě poslala dolů, a oni vystoupili o pouhé patro níž. Teď toho litovala. Kdyby je poslala nahoru, mohla utéct ven. Nyní musela utíkat vzhůru. To se jí nelíbilo. Vyběhla první patro a na vteřinu zaváhala, zdali do chodby nebo nahoru. Rozhodla se. Strčila do dveří do chodby, aby se otevřely, ale pokračovala v běhu vzhůru. Doufala, že je tak zmátne. Marně. Byla totiž již v posledním patře a nezbývalo jí než vyrazit dveře na střechu, tam na ni ovšem čekalo nemilé překvapení. Nepřítel musel tušit, co udělá. Stálo tu totiž na tucet lidí rozmístěných kolem celé střechy, a když se chtěla vrátit zpět na schodiště, pronásledovatelé byli u ní. Jeden z mužů ji na příkaz chytil za límec a odvedl doprostřed skupiny, zatímco ostatní dotvořili kruh. Starší muž, který tomu celému velel, postavil se naproti ní a vytáhl zbraň. „Byl jsem varován, že si minule unikla díky čarodějce. Tušil jsem, že by se do toho mohla vmísit a celé to zkomplikovat a tak jsem podnikl tohle. Vytvořil jsem klec, z níž se nedostane žádné kouzlo, a tudíž by vám zabránila v úniku. Ale zřejmě to bylo celé zbytečné. Teď zemřeš.“

Parta se objevila na ulici přibližně v tutéž dobu, co byla Regina lapena. Když se pustili a chystali vběhnout do domu, uslyšeli výstřel. Šel odněkud ze střechy a vzhledem k tomu, že vše kolem bylo znehybněné, nebylo pochyb o tom, že musejí tam. Marice se nyní však neovladatelně rozklepalo celé tělo. Hlavou se jí jen honilo- *zemřela, je po ní, zastřelili ji...* Přitom ji padl pohled na Patrika. Měl obličej bez barvy podobně jako předtím Sáva a oči se mu leskly. Na ostatní se po tomto pohledu podívat netroufla, odvahy by ji to nepřidalo.

Sklopila tedy hlavu, znovu se chytila s ostatními za ruce a po krátkém soustředění se hromadně přemístili přímo do centra dění.

Pod širým nebem

Kdyby se bývali byli rozhlédli, všimli by si, že Bára se jich nedrží. Věděla, že Regina žije. Slyšela ji v hlavě pomocí telepatie a nemusela si tak dělat starosti, ale zároveň byla v duchu upozorněna na past, která tu byla připravena. Protože skupinka zmizela dřív, než je mohla varovat, musela dívka vymyslet jiný plán a začala tím, že se rozhodla k místu připlížit a stejně jako Regina použila únikové schodiště.

Když dorazila ke dveřím na střechu, chtěla se telepaticky spojit i s ostatními. Byla však stále příliš daleko na to, aby se spojila s čaroději. Vykoukla ven, aby se podívala, jak to vypadá. Parta, která se mezitím *přesunula* na střechu, k ní stála zády a kolem viděla mnoho mužů, kteří tvořili kruh kolem nich. Ve vzduchu viselo několik kulek zastavených Regininým kouzlem, ale přátelé se zdáli být prozatím v pořádku. Nad jejich hlavami zahlédla nepatrně se třpytící kopuli kouzla, které dělilo skupinku od nepřátel a které bylo z tohoto úhlu dobře viditelné. Zatím však netušila, jak jej přerušit. Vycítila ovšem příležitost a zkusila se dostat do mysli alespoň některého z protivníků a zjistit jeho úmysly. Povedlo se. Jeden z nich stál dostatečně blízko. Jeho myšlenky byly plné touhy po moci, nechyběly však ani pochybnosti. Doufala, že se jí podaří vyslechnout některý z jejich plánů, než se tak ovšem stalo, byla odhalena. Muž její kouzlo zachytil, a když přešel pohledem na dveře, spatřil Báru mezi nimi. Bez váhání ji hrubě popadl za rameno a strhnul ji k sobě, takže se nestačila ani rozkoukat, co se děje. Přitom přítomným oznámil, co našel. Jeho vůdce z toho měl škodolibou radost a řekl mu, aby dívku dovedl k ostatním.

„Tak s takovým úlovkem jsem nepočítal. Než začneme, chce se někdo vzdát?“ přičemž upřel zrak na Patrika. Ten mu oplatil rozzuřeným výrazem. Marika, která si Bářiny nepřítomnosti až do teď nebyla vědoma, protože neměli možnost si s ostatními promluvit, tiše zaúpěla. Byla sice ráda, že je v pořádku, pochopila ale také, že tím, že se nechala chytit, výrazně zmenšila jejich šance na přežití. Když se totiž předtím s ostatními magicky dostali na střechu, zvolila jako nejlepší strategii útěk, chytila Reginu a snažila se je všechny odnést zase pryč, jako by však narazila na neviditelnou střechu. Shodilo je to na zem. Byli v pasti. Ve značné nevýhodě, do které se dostali, bylo konečně přeci jen nějaké pozitivum, Bára, dostatečně blízko na to, aby si s nimi mohla tiše promluvit. Možnost dát hlavy dohromady jejich naděje trochu zvýšila.

„Tak, co víme?“ Bára rozvinula hromadnou debatu, ve které každý ztratil trochu přehled nad tím, co kdo říká.

„Je tu past. Tvoří ji ty černé kameny podél střechy.“

„Nejde některý přenést pryč?“

„Nejde, zkoušela jsem to.“

„Co ti muži?“

„Jasná hrozba.“

„A víme i kdo je šéf. Jak na nás přišel?“

„Zavedl ho k nám někdo, koho jsme už potkali.“

„Ví o nás jako skupině?“

„Předtím možná tušil, teď už to ví ale jistě. Táhle je ten kluk, co se k nám tehdy odmítl přidat.“

„Znají naše schopnosti?“

„Nevěděli, že se mnou máte něco společného, asi nečekali, že by se čarodějové spojili s mocnáři.“

„Neurážej se.“

„To je teď fuk. Co budeme dělat?“

Debatu ukončily zmatené pohledy, kterých si jistě všimli i nepřátelé. Ti měli před sebou také velký oříšek. Mohli si přijít na spoustu moci, ale již nebyli v takové přesile. Museli vymyslet, jak na ně. Než však kterákoli ze skupin vymyslela, co dál, vznikl chaos, který opět způsobila Bára.

Nikdo nechápal, jak se to stalo, ale nestála již mezi ostatními. Zmizela a znovu se objevila v místě, kde ji předtím dopadl onen muž. Všimla si totiž, že tam na zemi leží řetízek ve tvaru srdce, který měla od své babičky a který jí předtím musel být stržen. Nyní jej sebrala ze země a podívala se na něj. Byl rozbítý.

Její zmizení a znovuobjevení v jiném místě vyvolalo spoustu otázek. Ani si to neuvědomila, ale byla mimo ochranný kruh. Naneštěstí si jejího přesunu všimli dříve nepřátelé než parta. A protože ani sama dívka nechápala, jak se to stalo, zachvátila ji panika. Nepřátelé se jí snažili dopadnout.

Marice to, co se stalo, došlo ve chvíli, kdy v hlavě uslyšela vyplašený křik. Poznala v něm Bářin hlas. Záhy si uvědomila chaos a další zvuky výstřelů, směřující k rozrušené dívce. Rozhlédla se, aby pochopila, o co jde. Musela se kamarádce vydat na pomoc.

„Ten kámen! Ten kámen támhle- máš ho na dosah! Pryč s ním!“ Vykřikla bohužel nahlas, když se rozběhla ke kamarádce zahalené v ochranném štítě, díky němuž od ní kulky jen odlétaly. Po malé chvilce dívka opravdu poslechla a vrávoravě k předmětu přistoupila, aby ho hodila přes okraj střechy. Bledá a třesoucí se tam pak zůstala stát a nevěděla, jak dál. Všechna ta kouzla, která dnes použila, ji nesmírně vyčerpala. Marika však díky jejímu poslednímu činu mohla dívce pomoci. Rychle se přenesla k ní, než by se k ní dostal někdo jiný, protože v boji na tělo by jí její ochrana dlouho nepomohla. Dým ji však prozradil a k Maričině siluetě bylo vysláno několik dalších kulek. Rychle se přikrčila.

„Barů, pusť mě k sobě!“ Přikázala dívce, ta však měla z polevení její ochrany obavy.

„Takhle ti nemůžu pomoci! Na tři, ano? Raz, dva, TŘI!“ A než se stačila přesvědčit, že kamarádka opravdu štít přerušila, uchopila ji za ramena s důvěrou, že nedostane ránu. Povedlo se. Jakmile Bára ucítila její dotyk, znovu se zahalila kouzlem a s ním i Mariku. Ta věděla, že to již dívka dlouho nevydrží, potřebovala však zjistit, co je s ostatními. Co viděla, ji potěšilo. Celá skupina stála bok po boku a tvořili jednu velikou šedivou siluetu. Patrikovi se podařilo všechny *znehmotnit*, čímž jimi kulky jen prolétaly skrz.

Jak dlouho udrží Patrik čtyřčlennou skupinu pod kouzlem, nebylo jasné. Musela mu však věřit, že to ještě chvíli vydrží. Teď bylo důležité dostat pryč Báru. Té docházely síly.

Dívky, stále ještě chráněny štítem, zmizely a objevily se o několik pater níže, v Reginině bytě. Marika se nechtěla příliš vzdálit od ostatních a zmizet kamkoli jinam by ji zabralo příliš mnoho času. Když přesvědčila Báru, aby zanechala svého kouzla, pomohla ji usadit se na postel a znovu se vrátila na střechu. Nyní zde byla jediná bez ochrany. Nevěděla, co dál, dokud byly dívky chráněny kouzlem, nemohla je odtud přenést. Ani Patrikova ochrana však dívkám nebránila používat svá kouzla. Pomáhaly Marice, jak to šlo, odejít ale také nemohly vzhledem k tomu, že se Patrik opravdu moc soustředil a nemohl se hýbat.

Regina se snažila zmenšit rozsah svého kouzla tak, aby každé další vystřelené kulky teprve vletly do zastaveného pole a samy se znehybnily, místo aby musela kouzlo použít po každém výstřelu zvlášť. Ester si hrála s jejich aerodynamikou a měnila jejich tvar, aby tak dobře nelétaly a Andrea chtěla způsobit sněžení, které by zhoršovalo viditelnost, ale jakmile se vločky dostaly do pole Reginina kouzla, zůstaly bezvládně viset ve vzduchu. Nepřítel zatím žádné kouzlo nepoužil a nechával si tak moment překvapení. Všechno, co dívky prozatím udělaly, byla však jen obrana. Bylo načase pořádně se do toho obout.

Marika začala tím, že se mužům snažila kouzlem vyrvat pistole z rukou. U některých se jí to podařilo, a když to viděly Ester s Reginou, i ony se zapojily do útoku, jako jediné schopné přímé konfrontace. Ester vyrazila vpřed a dostala se k některým mužům dost blízko na to, aby si magicky pohrála s jejich zbraněmi a znemožnila jim střelbu. Regina oproti tomu na jednoho z mužů přímo zaútočila. Její schopnost jí teď nebyla k ničemu, ale díky bojovým uměním se uměla prát dostatečně na to, aby si poradila i s urostlejším protivníkem. Patrik, který ji sledoval, rozhodl se jí pomoci. Andrea zůstala stát sama a Marika, která vytušila její bezradnost, znovu využila magický přesun a i přes dívčiny námitky ji dostala do bezpečí za Bárrou. A aby si nepřipadala tak nevyužitá, pověřila ji ještě, že musí chránit bezvládnou Báru, kdyby se tu některý z mužů objevil. Poté znovu zmizela.

Muži na střeše se zatím přizpůsobili situaci. Zahodili nefunkční zbraně a- stejně jako dívky a Patrik, začali se prát. Vůbec poprvé také použili kouzla a jen co se Marika vrátila, byla zde opravdová bitevní vřava.

Zprvu se Ester snažila najít na střeše něco, co by mohla proměnit a použít jako zbraň. Padl jí do oka jeden z kamenů, který tvořil past, ale stejně jako Maričino kouzlo i to její na kámen nepůsobilo. Protože byl však jeden z mužů již příliš blízko, vzala kámen alespoň do ruky a obratně s ním udeřila muže do hlavy. Ten se zapotácel a padl k zemi. S dalším z mužů, který se na ni hned potom vrhl, tolik štěstí neměla. Oslepil ji silným bílým světlem, takže nevěděla, kde je. Marika, proti níž se rozběhli hned tři protivníci, musela rychle zmizet. Využila šance a objevila se před Ester. Dým, v němž se zhmotnila, jim nyní skvěle posloužil jako stínidlo. Ester, která již nebyla oslněna, vyběhla z mlhy a muže povalila. Marika musela znovu zmizet o kousek dál a měla chvíli na to, aby si sehnala zbraň. Zatímco přemýšlela, co z toho, co má doma a přesně ví, kde to je, by mohla využít, Regina kopem skolila již třetího muže a rozhlížela se, kde je hlavní hrozba. Patrik stál zase proti muži, který se před ním vznesl do vzduchu a snažil se chlapce kopnout, on se však vždy pouze znehmotnil a když se létající muž snažil vykopnout co nejsilněji, zavrával a to byla pro Patrika příležitost strhnout jej zase na zem, čímž mu způsobil zřejmě zlomeninu pravé nohy, neboť protivník nebyl sto stát a pouze zůstal sedět na zemi. Vůbec nepůsobil, že by byl ochoten za tuto věc položit vlastní život a kdyby mohl odejít, již by tu nebyl.

Další z protivníků měl očividně podobnou moc jako Marika. Do natažené ruky mu přilétla jedna ze zbraní, předtím Marikou vytržená některému z mužů. Dívka i nyní duchaplně přesunula věc pryč, takže muži z ruky stoupal jen dým, zatímco zbraň byla ta tam. Bylo to pro ni jako souboj stejných mocí a ta její dala té jeho na frak. Záhy dívku napadlo, kde vzít zbraň pro sebe. Při pohledu na oblohu si namátkou vzpomněla na nebesa své postele a rozhodla se k sobě přenést jejich část, takže za chvíli v ruce držela kus kulatiny, kterou udeřila protivníka do břicha. Ten se sehnul bolestí. Ester, proti níž stál v tuto chvíli muž zřejmě používající

magické brnění, zavolala na Mariku, aby jí dřevěnou věc půjčila. Ta ji kouzlem přenesla k ní a Ester ji v momentě zvětšila a muže jí zavalila.

Marice bylo jasné, že celá tato situace je ideální příležitost, jak se pokusit zbavit hrozby. Ale nebyla připravena. Nikdo z nich. Bylo by tak snadné některého z nepřátel shodit ze střechy, ale opravdu někoho zabít, to bylo trochu velké sousto. Nemohla to udělat. I když s myšlenkou, že je ve válce, žila již nějakou dobu, skutečnost ji ochabila. Muselo jít jen o to dostat se pryč. A přehodnotit celou situaci, protože ať už se cítila jakkoli dobře připravena, evidentně nebyla. Jako by jí to, co má udělat, docházelo teprve nyní.

Reginino kouzlo již několik minut nepůsobilo a než vyprchalo i to Andrey, na střeše vznikla vrstva sněhu. Patrik, který hledal dalšího protivníka, zahlédl najednou stopy ve sněhu, které nikomu nepatřily. Zřejmě tu byl někdo, kdo se uměl zneviditelnit. Nenápadně na to upozornil Reginu. Ta, stále hledající hlavu gangu, měla jasno. Musel to být on. Neviditelný si všiml Patrika, Reginy však ne. Takže když se na Patrika vrhl, Regina mu byla v patách, aby kamarádovi kryla záda. Ostatní z party si mezitím všimli, že většina přemožených mužů se zase zvedlo. Bylo však jasné, že je jich tu daleko méně než předtím. Někdo odešel. Ale jak? To za malý okamžik zjistili. Když se totiž Regině podařilo maskovaného muže nahmatat a shodit na zem, znovu se zviditelnil (a byl to někdo úplně cizí). Místo toho, aby se pak znovu bránil, začal ovšem něco hledat po kapsách. Vytáhl malou lahvičku, rychle ji vypil a s posměšným šklebem zmizel bůhví kam, pravděpodobně stejně, jako předtím jeho kolegové. Parta se již chystala k opětovnému útoku jeho kumpánů, ti však udělali totéž. Čtveřice zůstala sama. A nikdo z nich nechápal, proč to udělali.

Hromada otázek

Promočená a unavená skupinka zůstala stát na střeše ještě malou chvíli a čekala, zda nebude mít situace ještě dohru. Nic se však nestalo. Když poté sešli schody a vrátili se do Reginina bytu, našli obě dívky v pořádku. Nebylo pochyb, že protivníci skutečně uprchli. Všichni měli nespočet otázek, energie k řešení jim však chyběla. Z posledních sil však opustili byt, který již nebyl bezpečný a protože Marika neměla sílu přenést sebe, natož ostatní, vydali se pěšky k domu Andrey, která nabídla Regině prozatímní útočiště.

I když by se rádi pobavili o tom, co si kdo myslí, chůze je dostatečně zaměstnala a celou cestu bylo ticho. Na konci cesty spatřili malý domeček postavený v řadě zcela stejných, i když zahrádkami oddělených domků. Andrea je pozvala domů. Žila s matkou, do svých osmnáctin však byla ve střídavé péči obou rodičů, kteří se nerozešli příliš v dobrém. Nyní doma nikdo nebyl. Máma chodila na noční směny do supermarketu a v tuto hodinu již nějakou dobu doplňovala. Těžko by ze svého platu zaplatila nájem, naštěstí domek dostala u rozvodu. Moc, kterou po ní zdědila Andrea, jí bohatství nikdy nepřinesla, byla to ale čarodějka se vším všudy.

Andrea je pozvala do svého pokoje, který svojí prostorností působil jako samostatný byt. Patřila k němu koupelna a sám o sobě byl spojením obývacího pokoje a ložnice, kterému chyběla už jen kuchyně. Když se všichni usadili, podívala se Andrea podezíravě na Báru a jako první se začala ptát.

„Co to bylo? Jak si zmizela?“

„To nevím! Prostě jsem tam viděla svůj řetízek a chtěla jsem ho mít zase u sebe...“ Bránila se zjevné kritice. Ester se přidala do debaty: „Tvá moc toho podle Sávy obsahuje víc, než možná tušíš...“

„Ale proč teď?“

Marika však hašteření ostatních nevnímala. Sledovala Reginu, která seděla se sklopenou hlavou a sepnutýma rukama. Měla perný týden. Po chvíli si Regina jejího pohledu všimla. „Copak?“ zeptala se a dlouze se kamarádce zadívala do očí. Ostatní si jich stále nevšímalí.

„Našla si své příbuzné?“ Dívka se pousmála a přikývla.

„Jací jsou?“

„Našla jsem tetu, to ona má tu moc... A mám malou sestřenici. Je jí dvanáct...“

„A jsou v bezpečí?“

„Určitě, cestou tam mě nemohli sledovat.“

„A jaký z toho setkání máš pocit?“ Tentokrát se Regina usmála a začervenala. Projevit city pro ni bylo stále stejně obtížné, Marika ji však již uměla odhadnout. Byla dojatá. Víc slyšet nepotřebovala.

„Chtějí se mnou udržovat kontakt. Prý vypadám jako máma. Její sestra, Eliška, mne skvěle přijala a malá Terezia je prostě rozkošná. Pozvali mě na Vánoce. A myslím, že u nich nějakou dobu zůstanu.“ Marika přikývla. „Tady teď stejně není bezpečno. To bude nejlepší.“ Regina měla stále podivný zasněný pohled, bylo však načase vyřešit i jiné otázky. Skupinka stále probírala Bářino zmizení, na nic však nepřišli. Další otázku vznesla Marika.

„A proč myslíte, že padouši tak rychle prchli?“ To byla další otázka k zamyšlení. Patrik pokrčil rameny. „Myslím, že nás tam tolik nečekali. Ze strategického hlediska nebylo

chytré ukázat nám jejich moc a tomu se tedy někteří pravděpodobně chtěli vyhnout. Plán útěku měli ale zřejmě pro každý případ. Vědět tak kam vlastně zmizeli...“ Svoji řečí se snažil zamluvit další, ve vzduchu visící otázku. Protivníky byli pouze muži. Bára Patrikovu nejistotu vytušila. „Máš strach, že budeš jedním z nich?“

„Nevíme, co ostatní přimělo přidat se k němu. Ze své vůle to však nikdy neudělám.“ Regina se na něj usmála. „A jak jste mě vůbec našli?“

„Sáva nás varovala,“ odpověděla jí na to Marika, „skutečnou otázkou ale je, jak oni našli tebe.“

„Zřejmě mají metody, jak lidi najít. Některé lidské životy jim již za oběť padly. Ti, kteří měli původně jejich schopnosti,“ nadhodila Ester.

„A já mohla být další,“ pokračovala Regina. „Děkuji, že jste mě zachránili. Vděčím vám za život.“ Patrik si k ní přisedl blíž a chytil ji za ruku. Byl rád, že žije. Dojatá Regina se jej ani nepokoušela odstrčit. „Díky bohu za Sávy schopnosti. Naštěstí máme experty i na své straně.“ Andrea se tak neradovala. „Oni jsou ale milové kroky před námi. Ta jejich kouzla, ty kameny, to jak zmizeli... máme se dost co učit, nemyslíte?“

„A hlavně musíme změnit postoj. Nebo hlavně já,“ přiznala Marika, „nedokázala jsem nikomu z nich ublížit.“ Ester byla jediná z party, která se k tomu dokázala stavět bez hlubších emocí. „Oni to dokážou. Nesmíme dovolit, aby nás připravili o život. A do nekonečna se bránit nemůžeme.“

„Taky se na to, co děláme, dívám už úplně jinak, než když jsme začali,“ dodala její dobrá kamarádka Andrea. Chvíli pak bylo ticho, než jej Ester znovu přerušila. „Když už padla zmínka o Sávě, myslím, že by za ní měl někdo jít a spravit ji o tom, co se dnes stalo.“ A protože jí zbyl lektvar, který měla na Bářinu oslavu, rozhodli se, že půjde ona. Se Sávou si stejně rozuměli nejlépe. Patrik, který to měl domů velmi daleko, dostal od Andrey její přebytečný lektvar, aby mohl jít do labyrintu s Ester, protože cesta odtamtud byla snadná. Poté nastalo loučení.

Regina zůstala u Andrey doma, jak se nakonec domluvily a ostatní se museli dostat domů po svém. Marika nemohla nikoho z nich přenést, protože u nich nikdy nebyla. Patrik měl jít s Ester, která se potřebovala zastavit pro svůj lektvar doma. Bára si nechala poslat auto a nabídla těm dvěma, že je sveze, kam budou potřebovat. A Zatímco čekali na příjezd vozu, seznámila dívka ostatní s tím, co se jí honilo hlavou.

„Myslím, že vím, co se stalo, ve chvíli, když jsem zmizela.“ Ostatní na ni nechápavě zírali a čekali, co z ní vypadne. Bára zatím zkoumavě pozorovala vnitřek rozbitého přívěsku. Rozeznala slabý nápis, ve kterém stálo: *At' neztratí se, co se nenašlo*. Dívka si nápisu všimla již uvnitř, nyní ji však docházel význam toho, co drží v ruce. „Svoji schopnost telepatie jsem dostala od babičky, stejně jako tohle. Se svou silou jsem ale zřejmě obdržela i jinou schopnost. Stejně jako Aziza jsem se myslím přenesla *za svým srdcem*.“

„Ale jak?“ ptala se Marika.

„O této schopnosti nám říkala Sáva, vzpomínáte? Má svého nositele přenést tam, kde je vaše srdce. Za něčím, na čem vám opravdu záleží.“

„A tobě velmi záleželo na tom šperku, protože si jej měla od babičky, která již nežije.“ Dokončila větu Ester. „Ale proč teď?“

„To je jasné. Jde o ten řetízek. Není náhodou, že má tvar srdce. Představuje tuto schopnost. A zřejmě obsahuje kouzlo, které brání v projevu této moci.“

Ostatní se nad tím pozastavili. *Proč před ní byla tato moc utajena?* Ester, jako zběhlá čarodějka, však konečně pochopila. Naklonila se ke kamarádce a také si přečetla drobný nápis uvnitř. „Myslím, že si zmizela z magické pasti proto, jak tato moc asi funguje. Neprošla si skrze ochranné pole. Prostě si zmizela a objevila se jinde. Tvoje babička to musela vědět. Tato moc zřejmě nefunguje zcela na povel a touha tě může dovést kamkoli. A to je nebezpečné.“

„Zemřela dřív, než mi stačila říci toto tajemství. Kdybych jako náctiletá holka věděla, že mám takovou moc, sundala bych si ten přívěsek a pokusila bych se toho využít.“

„A mohla si přitom přijít o život,“ doplnila Marika.

„Asi bylo výhodou, že o této moci nikdo nic nevěděl, včetně mě. Teď ji ale zná nepřítel. To není dobře.“

„To nevádí. Jistě to má svůj důvod,“ snažila se ji uklidnit Ester, která stále ještě nespustila oči z přívěsku. „Měla si babičku velmi ráda a přívěsek sis nikdy nesundávala, že?“ Bára přikývla. „Půjči mi ho,“ poprosila ji. Ona jí beze slova věc předala a čekala, co bude. Ester se chvíli soustředila a srdce se začalo postupně proměňovat zpět do původní podoby, až se uzavřelo a znovu skrylo nápis, který byl uvnitř. Pak jej vrátila kamarádce. Bára ocenila, jak si kamarádka dala na kouzlu záležet. Od ní by to nečekala. Nevěděla jak vyjádřit vděk za to, co udělala, Ester ji však nenechala cokoli říci. Místo toho jí šperk vrátila. „Nejsem si jistá, že kouzlo, které do přívěsku vložili tví předci, stále trvá, v něm ale hodnota toho šperku nespočívá. Nechtěla jsem, abys o něj přišla.“

Možná že byly obě příliš odlišné a těžko hledaly něco, co měly společného, přeci jen se však i ony dvě mohly stát dobrými přítelkyněmi, jak se právě stalo.